

TROLL

Časopis orientačních běžců oddílu PBM

číslo 3

září 2022

Vojta na nejvyšším stupni vítězů při vyhlášení celkových výsledků Ceny Střední Moravy

ročník I

www.orientak.cz

Z obsahu

Jednou větou	4
Slovo šéftrenéra	5
Slovo šéfredaktora	5
Fotka čísla	6
Postup čísla	8
Výkon čísla: Vojtěch Vítek	10
Retr-O	13
Tři otázky pro: Ivana Sladkého	16
Tereza Stašková: Jsem už připravená závodit dál od Brna	17
Richard Pátek: Vyčítání už se bere jako samozřejmost	19
Marek Sladký: Orienták je pro mě hodně rodinný sport	25
Olympiáda dětí a mládeže	28
Barbora Strýčková: Byl to fakt skvělý výsledek	29
EYOC 2022	31
Tereza Kendrová: Jsem hlavně motivovaná do dalších let	33
Ondřej Brosch: Mohl jsem si podat ruku s těmi nejlepšími	38
Jan Strýček: Nemělo cenu dělat mrtvého brouka	41

Naši partneři

Jihomoravský kraj

Kam za sportem
v Brně

vydavatelství
grafické studio
tiskárna
webservis

Badger Meter

kamilkomenda.cz

Tomáš Kasza: Chyběla mi chladná hlava na startu	47
Filip Bukovác: Byla to pro mě čest	54
Soustředění Jeseníky aneb jednou větou	59
S dětmi na písku	60
MTBO ORIENT EXPRESS 2022 - Neboli bikové pětidenní	62
WMOC - 22 Puglia, Gargano, centrum Vieste, 8. - 16.7. 2022	63
O-ringen	65
Soustředění Švédsko	66
Barbora Stratilová: Myslela jsem, že budu poslední	67
Košíkovo Švédsko	69
U10mila	71
Po třetí do Křižánek	72
Sudety Cup 2023	76
Rumcajsovy míle	77
Tábor Malý Ratmírov	79
West Cup	82
Cena východních Čech	83
Fejet-O-n: Elitácká čest	83
Oddílový přebor 2022 – Milovy	85
Soustředění Nový Bor	86
Program na červenec až listopad	86
Termínová listina 2022	88

Jednou větou

- V neděli 3. července oslavil náš šéftrenér Libor Zřídka veselý kulaté padesáté narozeniny. Především hodně zdraví, ale také energie nezbytné pro zajišťování vynikajícího tréninkového zázemí pro všechny naše závodníky, kterým náš oddíl jeho zásluhou disponuje.
- Naše tříčlenná výprava vyrazila na tradiční vícedenní závody Grand Prix Silesia do Skřípova odkud si odvážíme zásluhou Jany Košíkové a Tomáše Rudolfa dvě pátá místa z kategorií D35B respektive H35B.
- Na letošním poněkud zkráceném a bohužel čistě sprintovém JWOCu v Portugalsku se z našich členů prezentovali ve slovenském reprezentačním dresu věkem ještě dorostenci Filip a Kaszič, kteří tam zatím především sbírali zkušenosti.
- IOF podlehla tlaku na genderovou vyrovnanost a rozhodla se sjednotit směrné časy mužské a ženské klasické trati na akcích pořádaných pod svou hlavičkou, přičemž v následujících letech bude docházet k postupnému prodlužování směrného času ženské klasiky až na konečných 90 minut v roce 2025.
- Óďa skončil v prvním závodě Brněnské letní ligy konaném 12.7. v Komíně na 13. místě v kategorii H.
- Broschák startoval ve všech etapách druhé části letošní Czech O-Tour, která se konala v Jizerských horách a z jednotlivých etap si odvezl jedno druhé a dvě třetí místa ve své kategorii H16A, ke kterým přidal ještě druhé místo z úvodního nočního sprintu v nejdlejší kategorii L.
- Jana s Tomášem vyrazili na letošní jediné české pětidenní závody 5EOB Tis do Tisu u Blatna odkud si Tomáš přivezl třetí místo v kategorii H35B.
- Naš oddíl měl poprvé v historii zastoupení na Mistrovství Evropy dospělých, když v Estonsku startovala ve slovenských barvách věkem ještě dorostenka Rebecca Herna.
- Lesní část programu letošního okleštěného JWOCu, která nemohla proběhnout v původním termínu kvůli extrémnímu riziku požárů, se uskuteční v náhradním termínu od 4. do 6. listopadu doufejme i za účasti Filipa a Kasziče.
- Naš oddílový materiál se rozrostl o dvě oddílové vlajky a transparenty START a CÍL v oddílových barvách.
- Strejdlík jel ladit formu na podzimní skalnaté MČR na klasice do Branžeže na tradiční vícedenní Pěkné prázdniny s OB v Českém Ráji, kde vyhrál celkové pořadí své kategorie H18.
- Vilda, Adam a Broschák běželi v Hodoníně v rámci 4. kola II. atletické ligy dospělých hladkou patnáctistovkou, na které se všichni vešli do bodované desítky a navíc si všichni i vylepšili svá dosavadní osobní maxima a to v případě Vildy a Adama na třetím a čtvrtém místě výsledkové listiny až těsně k hranici čtyř minut a patnácti sekund.
- Jana s Tomášem běželi třetí závod Brněnské letní ligy konaný 23.8. v Králově Poli, přičemž lepšího výsledku dosáhla Jana šestým místem v kategorii D.
- Lenka a Libor Robotkovi vyrazili o posledním srpnovém víkendu na dvojjázd jihočeských oblastních soutěží do Nesměně odkud si Libor veze druhé místo v kategorii H55 ze sobotního závodu na klasické trati.

- ▣ Poslední srpnový den se pětice našich dorostenců zúčastnila srovnávacích testů mládeže v Olomouci, jejichž součástí je jak dráhový test na 3000 m tak testy z teoretických orientáckých dovedností.

Slovo šéftrenéra

Prázdniny utekly jako voda a už je tu zase září a s ním škola. Letos jsme o prázdninách zvládli čtyři akce. Na začátku jsme byli v Jeseníkách a přitom si zaběhali na Ceně střední Moravy. Následovalo soustředění ve Švédsku s účastí na Oringu a U-10mile. Koncem srpna jsme byli na táboře ve Velkém Ratmírově a nakonec těsně po začátku školního roku jsme si udělali přípravu na M ČR naklasické trati v okolí Nového Boru.

Nelze zapomenout, že o prázdninách prběhlo i mnoho mezinárodních závodů. Ještě před prázdninami si Barča Strýčková odvezla dvě medaile z LODM. Z mnoha letošních mezinárodních akcí – EYOC, JWOC, WOC, EOC a WUOC jsme zásluhou Honzy Strýčka získali jednu zlatou medaili ze závodu štafet na EYOC, kterou Honza získal společně s Martinem Kabátem a Jirkou Dondou.

Prázdniny nejsou jen soustředění a velké závody, ale také mnoho vícedenních

závodů, kterých je v Čechách mnohdy více než prázdninových víkendů. Tedy vždy je z čeho vybírat. Letošní nabídka byla pestrá a dalo se vyrazit na závody od Krušných hor až po Opavsko.

O všech těchto akcích, závodech i o mnoha dalších zajímavostech si přečtete na následujících stránkách.

A co nás čeká od září? Určitě zajímavá druhá část letošní o-sezóny, řada podzimních závodů podzimní části Jihomoravské ligy. Koncme října pak soustředění na Slovensku a nakonec začátkem listopadu oddílový přebor na Českomoravské vrchovině. Ve výčtu bych neměl zapomenout na závod Jihomoravské ligy, který budeme v polovině října pořádat na Třech Studních na Českomoravské vrchovině.

Tedy přeji příjemné podzimní závodění a užívejte si čas s orientačním během ať už na tréningách, závodech či soustředěních.

Zhusta

Slovo šéfredaktora

Je první zářiový den. Děti jdou po dvou měsících znovu do školy, nám začíná podzimní část sezóny a v neposlední řadě vychází již třetí letošní číslo Trola. Prošel si lehkou odtučňovací kúrou, jelikož těch 108 stran minulého čísla bylo opravdu za našimi technologickými možnostmi. I tak, ale na následujících stránkách najdete vše podstatné, co se během letošních letních prázdnin v našem oddíle událo.

Největší prostor přitom dostala trojice akcí. V první polovině léta hned osm našich členů reprezentovalo své země na čtyřech evropských nebo světových šampionátech. Hned šest zástupců jsme měli na EYOCu, po dvou na JWOCu a WMOCu a jednoho dokonce i na EOCu. Ne všechny tyto akce jsou sice v tomto čísle pokryty samostatnými články, ale obsáhlé rozhovory se dvěma dorosteneckými

reprezentanty České Republiky a třemi reprezentanty Slovenka, z nichž dva se kromě EYOCu účastnili i JWOCu danou problematiku pokrývají doufám víc než dostatečně.

Další velmi důležitou akcí bylo oddílové soustředění ve Švédsku, kde měli především naši dorostenci jedinečnou příležitost zapracovat především na své mapové technice v náročných skandinávských terénech a navíc nasát neopakovatelnou atmosféru největších etapových závodů světa O-ringen konaných letos ve středním Švédsku v okolí Uppsaly. Pro ty mladší, popřípadě méně ambiciózní, z nás pak byl vrcholem léta bezesporu oddílový tábor v Malém Ratmírově, který se velmi vydařil, a o kterém se v tomto čísle Trola také podrobně dočtete.

Kromě článků jsou opět tradičním těžištěm Trola živě nahrávané rozhovory.

Kromě pěti výše zmíněných rozhovorů s reprezentanty najdete v tomto čísle ještě šest dalších. Čtyři jsou tradičně opět na začátku tohoto čísla. Kromě Výkonu čísla jsem opět zabrousil napříč celou naší členskou základnou od těch nejmladších až po veterány, protože každý z nás bez ohledu na své výsledky a věk má těm ostatním co říct. A čistě mimochodem, celková délka rozhovorů se opět trochu prodloužila, když časem lehce přes 125 minut poprvé prolomila dvouhodinovou hranici. Především ze Strejdíka, kterého už jsem měl letos u diktafonu po třetí, se totiž začíná stávat vynikající vypravěč. A Kaszič s Arniem mu tentokrát velmi zdatně sekundovali.

Co se týče pravidelných rubrik, tak v tomto čísle žádných výrazných změn nedoznaly. Vše, zdá se, funguje tak, jak má, takže se snad pomalu dostáváme do ustáleného stavu. Především v případě „Tří

otázek pro:“ a rubriky Retr-O mě to moc těší. V případě té druhé byl totiž můj osobní archiv pro dané období tentokrát zcela prázdný, a tak jsem musel zabrousit do Liborova bohatého mapového archivu, který rozhodně nezklamal a vydal ze sebe mapu z Mistrovství světa 1997 v Norsku. Vy tak máte jedinečnou možnost posoudit, jak se změnil za poslední čtvrt století orienták na své nejvyšší úrovni.

Dost už ale řečí. Doufám, že vám toto číslo Trola zpříjemní například cesty na významné závody podzimní části sezóny a za dva měsíce, před oddílovým přeborem na Milovech, bude opět o čem psát a především číst. Strejdík se například vyjádřil, že už by naše dorostenecká štafeta mohla konečně to Mistrovství Republiky vyhrát. Tak jim držíme palce, ať se díky tomu objeví třeba i na obálce dalšího čísla Trola.

Jirka

Fotka čísla

O letošních prázdninách zaznamenal náš oddíl hned několik významných premiér na reprezentační úrovni, o které se postarali naši slovenští členové. Dres české juniorské reprezentace sice již v rámci reprezentačních soustředění oblékli Strejdík s Vildou, ale premiérový start v závodě za juniorskou reprezentaci zaznamenali až teď na JWOCu v Portugalsku Filip Bukovác a Tomáš Kasza v barvách Slovenska.

Ještě o úroveň výš, konkrétně na dospělé Mistrovství Evropy v Estonsku, se pak dokázala nominovat Rebecca Herna. Je pravda, že Rebecca, která je věkem ještě dorostenka, si nominaci vybojovala především díky poněkud nepřehlednému systému nominačních kritérií jednotlivých slovenských reprezentací. Je také pravdou, že v našich barvách zatím neodběhla v České Republice jediný závod. Na to se ale historie neptá. Ve středu 3. srpna 2022 odstartovala na EOCu v Estonsku do kvalifikačního závodu na middlu a stala se tak prvním závodníkem, který reprezentoval svou zemi v dospělé

kategorii a zároveň měl platbou registraci v našem oddíle.

Fotka, kterou zde vidíte, pak byla pořízena o den později na startu závodu na klasické trati, do kterého Rebecca vybíhala se startovním číslem 201 jako úplně první ze všech 244 závodníků obou kategorií. Na téměř třináct kilometrů dlouhé trati se jí sice příliš nedařilo, ale na rozdíl od mnoha ostatních svůj závod dokončila, i když na posledním, osmdesátém devátém místě. Abych shrnul i její další výsledky na EOCu tak v B-finále krátké trati obsadila třicáté druhé místo a závodu štafet se pouze dvojčlenná slovenská ženská reprezentace vůbec nezúčastnila.

Závěrem nezbývá než si přát, aby tento premiérový start byl pouze první vlašťovkou, a co největší množství závodníků z naší velmi silné dorostenecké skupiny dostalo v budoucnu možnost reprezentovat své země jak na juniorských, tak později i dospělých šampionátech.

Jirka

Postup čísla

Tyto letní prázdniny nabídl velkou řadu vrcholných mezinárodních orientáckých akcí konaných povětšinou ve vynikajících terénech, které špičkoví stavitelé trati dokázali patřičně využít. Zaměřím-li se pouze na akce, kterých se někdo z našich řad zúčastnil, tak vše začalo EYOCem v maďarském Salgótarján. Les sice možná nebyl nejkrásnější, ale stavitel v něm na klasice vymyslel parádní volby postupů. Velmi technický závod štafet naopak nabídl krásné postupy middlového charakteru a ani sprint tentokrát nebyl pouze jednoduchou atletickou záležitostí.

Mnohem hezčí sprintové terény ovšem nabídl zkrácený a nakonec výhradně sprintový JWOC v Portugalsku. Carapito, v němž se mistrovské závody odehrávaly, je typickým zástupcem jihoevropských historických městeček s úzkými uličkami a nezanedbatelnou vertikální členitostí. Oproti českým sprintovým terénům je opravdu radost zde běhat, jelikož na trati je zpravidla téměř celou dobu co řešit.

Mezi vrcholnými akcemi mladých závodníků si ještě na Mistrovství světa veteránů dali dostaveníčko i ti dříve narození z nás, a to na italském poloostrově Gargano tvořícím ostruhu italské boty. Ani tady závody ve sprintu zajisté nezklamaly. Z mého pohledu ale byly mnohem zajímavější lesní závody konané v krasových terénech stejnojmenného národního parku.

Naprostým vrcholem tohoto léta pak byl EOC v Estonsku, který nabídl náročné tratě v zavřeném bažinatém terénu plném terénních detailů. Jen škoda, že výborně vymyšlený královský postup na klasické trati byl trochu znehodnocen stavitelovou nedokonalou znalostí lesního mapového klíče, kdy si neuvědomil, že tento klíč nezakazuje překonávat černou čarou ohraničené vodní plochy.

Tím jsem sice vyčerpал reprezentační akce s naší účastí, přesto jsem stále ještě nebyl omezen pouze na české vícedenní závody a mohl vybírat i z postupů v dalších exkluzivních zahraničních terénech. Na konci července totiž

PePr vyrazil do skalnatých terénů polského Pakru Narodowego Gór Stolowych na druhý ročník Sudety Cupu. A především naše dorostenecká tréninková skupina byla tou dobou ve Švédsku na soustředění, jehož součástí byla i účast na O-ringenu a juniorské Tiomile.

Naprostá většina Švédských terénů je skvělých, ale Lunsen, kde se konaly závěrečné tři etapy O-ringenu je i na švédské poměry velmi výjimečný. Celý lesní komplex má rozlohu zhruba 45 kilometrů čtverečných a nalézá se v něm naprosté minimum cest, a to i přesto, že leží jen pár kilometrů od významného univerzitního města Uppsala. Z orientáckého úhlu pohledu je to nefalšovaný kus divočiny v srdci Švédska, v němž je každý závod opravdovou výzvou a to jak po mapové, tak fyzické stránce. Prostor je totiž velmi plochý a ani typicky skandinávská těžká podložka nedokáže dosahované kilometrové průměry těch nejlepších příliš snížit.

Z těchto důvodů jsem tedy považoval tak nějak za povinnost, aby se na tomto místě objevil postup právě z Lunsenu a omezil se tak na nalezení toho co možná nejzajímavějšího. Do oka mi nakonec nejvíce padl postup na devátou kontrolu trati D20 Elit z poslední páté etapy konané v sobotu 30. července, který z našich řad v reálu řešila jen Emma. Důležité je ještě zmínit, že mapa je v klasickém měřítku 1:15000, ale interval vrstevnic je vzhledem k charakteru terénu nestandardních 2,5 m.

O tom jak běhat ve skandinávských terénech toho již bylo napsáno a řečeno opravdu mnoho. Základní poučky si zajisté od Libora vyslechli i všichni účastníci letošního soustředění ve Švédsku, takže nyní jen stručně. Základem všeho je ve Skandinávii, a na Lunsenu obzvlášť, buzola. Pokud se vám zdá, že buzola ukazuje někam jinam, než myslíte, že by měla, tak má pravdu vždycky buzola a je potřeba jí bezmezně důvěřovat.

Při volbě postupů je pak potřeba mít na paměti dvě základní poučky. Za prvé je pro Středoevropana vždy výhodné využít na postupu velkých cest, pokud je to alespoň

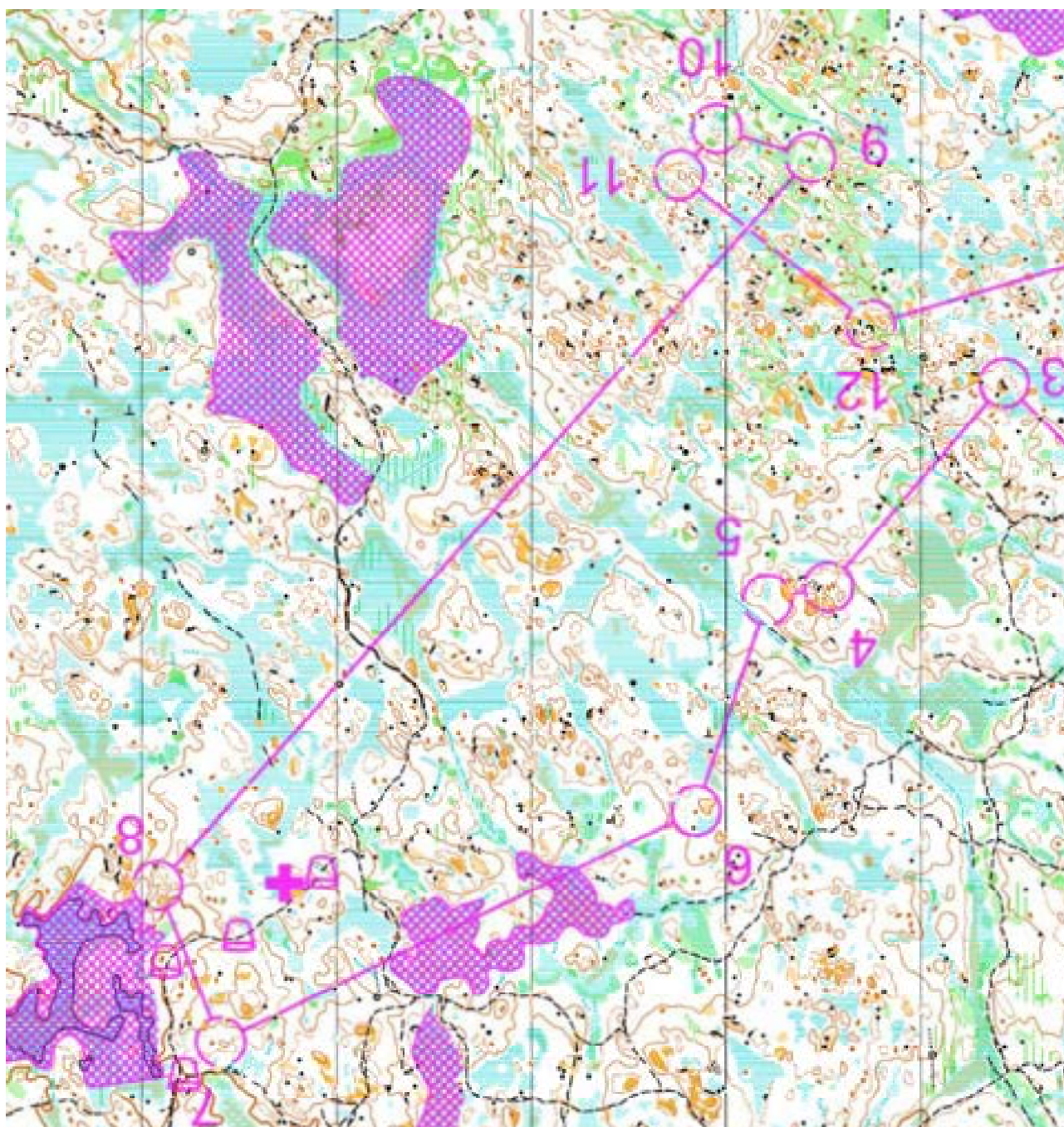

trochu rozumné. Malé pěšinky se naopak dají v plné rychlosti lehce minout, nebo dokonce ztratit, i když už po nich běžíte. Takže tady opatrně. A za druhé je vždy potřeba na kontrolu nabíhat z naprosto jasného odrazového bodu, který je pokud možno nezaměnitelný. Riziko paralelních chyb je v tomto typu terénu extrémní, jelikož vše v lese vypadá velmi podobně.

A jaké vhodné odrazové body tedy hledat? Jednoznačně nejlepší jsou žluté bažiny. Ty jsou v terénu téměř vždy dobře vidět i z větší vzdálenosti a v terénu jich navíc nebývá zpravidla až tak moc. Dobré jsou samozřejmě také velké cesty, ale luxus odrazet se z nich na

dohledávkách vám stavitelé trati většinou nedopřejí. Z ostatních objektů je možné vybírat velké skály, holé vrcholy kupek, popřípadě i samotné velké kupy vystupující z bažin nad okolní terén.

Zcela nevhodné záchytné body jsou naopak jakékoliv terénní detaily ať už údolíčka, hřbítky nebo malé kupy. Stejně tak menší bažinky kreslené přerušovanými šrafy nemusí být v terénu vůbec zřetelné. Samostatnou kapitolou jsou pak kameny. Těch sice na mapách nebývá až tak moc, ale často je velmi obtížné je v terénu identifikovat, jelikož bývají porostlé mechem a z větší vzdálenosti se mohou jevit jako kupy.

Samotná realizace především delších postupů pak vypadá tak, že úvodní část postupu běžíte co možná nejrychleji na směr, aniž byste se snažili kontrolovat detaily terénu a nějak výrazněji řešili hledání vhodné stopy terénem, která stejně neexistuje, protože se všude běží stejně špatně. Hlídáte si pouze nejvýraznější orientační body a bezmezně věříte buzole, dokud nedoběhnete ke své předem určené záračce, která by měla být co možná nejbližší k dohledávané kontrole. U ní je potřeba výrazně zpomalit a pečlivě dohledat kontrolu. Všechny ostatní scénáře jsou vždy pomalejší a většinou také náchylnější na chybu, která typicky znamená mnohaminutovou ztrátu.

Pokud na postupu využíváte cesty nebo jiné výrazné vodící linie, jako například elektrická vedení nebo okraje velkých bažin, je vždy potřeba při opuštění těchto vodících linií postupovat tak, jako byste odbíhali od kontroly. Vždy je tedy nutné nastavit směr na buzole a najít si vhodnou záračku před kontrolou.

Pojďme se už ale od obecné teorie posunout ke konkrétnímu postupu z letošního O-ringenu. Ten má totiž obzvláště komplikovanou dohledávku, jelikož kontrola se nachází v oblasti s jedničkovými hustníky. Mapování vegetace je ve Skandinávii obecně dost odlišné od toho, na jaké jsme zvyklí u nás a na tvary jedničkových hustníků se rozhodně nedá spolehnout. Poskytují spíše informaci, že se vám v dané oblasti poběží trochu hůře, a že vůbec neuvídíte do dálky. Buzola tak nabývá o to většího významu a často je jediným možným způsobem, jak se přes danou oblast dostat, nebo v ní najít kontrolu.

Jakých vodících linií byste tedy na postupu na devátou kontrolu využili? A jakou byste si našli před kontrolou dostatečně robustní záračku? Pokud si tím nejste úplně jistí, můžete o tom podiskutovat třeba právě s Emmou, na kterou mezičasy prozrazují, že při závodě asi úplně ideální záračku nezvolila, jelikož na tomto postupu nabrala na ty nejlepší ze své kategorie ztrátu přes čtvrt hodiny.

Jirka

Výkon čísla: Vojtěch Vítek

Letní prázdniny jsou tradičně dobou konání důležitých mezinárodních akcí ve všech věkových kategoriích od dorostu až po veterány. A náš oddíl letos poprvé dospěl do fáze, kdy jsme měli zastoupení na mistrovských závodech opravdu všech věkových skupin. A především v dorostu to zastoupení bylo velmi početné a také úspěšné. Strojník se stal podruhé mistrem Evropy, když mu to tentokrát cinklo se štafetou. Štafetový bronz ve stejném závodě pak přidal ještě Broshák.

Oba tyto výsledky ale byly do jisté míry týmové, i když Strojník svůj třetí úsek dokázal vyhrát. Proto jsem se rozhodl pátrat i po dalších výjimečných výkonech, kterých naši členové během prázdnin dosáhli. Než je ale začnu vyjmenovávat, tak musím napsat, že na EYOCu v Maďarsku se kromě zisku dvou medailí stalo ještě i něco jiného, co by si bezesporu také zasloužilo být Výkonem čísla. Strojník během závodu ve sprintu nevědomky

proběhl privátem a ačkoliv by jeho čas stačil na mistrovský titul, tak se, poté co chybu zjistil, šel plně v duchu fair play přiznat pořadatelům a nechal se diskvalifikovat.

Pojďme se ale podívat do výsledkových listin na další výjimečné výkony našich závodníků. Předně musím zmínit Barču, která si přivezla dvě bronzové medaile z Letní olympiády dětí a mládeže z Olomouce a ve své kategorii před sebe nepustila nikoho z celé Moravy. Dál by se dalo určitě nalézt několik vynikajících výsledků zaběhnutých na O-ringenu nebo juniorské Tiomile. Namátkou lze zmínit, že Strejdík zaběhl v poslední etapě O-ringenu třetí čas a posunul se celkovým pořadím o osm pozic z šestnáctého místa na konečné osmé. I výkon Filipa Bukováce, který naši štafetu na juniorské Tiomile předával po sedmém úseku na třetím místě jistě zaslouží uznání.

V minulém čísle jsem na tomto místě ovšem psal, že letní prázdniny jsou i dobou vícedenních závodů, na kterých může zazářit kdokoliv. A pár zářivých výsledků by se opravdu našlo. Celkové pořadí některého

z vícedenních závodů dokázali ve svých kategoriích vyhrát Adam, Broschák, Doubravka, Kája, Strejdík a především Vojta Vítek. Ten opanoval nefáborkovanou kategorii H10C na Ceně Střední Moravy a to takovým způsobem, že do cíle doběhl ještě dříve, než druhý závodník v pořadí vůbec vystartoval do hendikepu.

Vzhledem k tomu, že v desítkách moc větších a významějších závodů, než letní vícedenní není, tak jsem se rozhodl vybrat pro tuto rubriku tentokrát právě Vojtu. Bezpochyby si to zaslouží i za svoje výborné výkony z jarní části sezóny, na které během našeho rozhovoru na oddílovém táboře v Malém Ratmírově také padla řeč. A vy ostatní na podzim ukažte, co ve vás je, ať je v dalším čísle Trolle výčet našich vynikajících výsledků stejně dlouhý jako tentokrát a je opět z čeho vybírat.

Jirka

J: Ahoj Vojto, jak si užíváš tábor?

V: Mě se tady líbí. Je hezky. Mě to tady vyhovuje, hezké hry, hezké aktivity, takže dobrý.

J: Jak se ti líbí tréninky?

V: Tréninky jsou dobrý. Líbí se mi, že jsou různé druhy tréninků, že to není pořád jenom to samé.

J: Na začátku prázdnin jsi poprvé vyrazil na vícedenní závody, kde jsi suverénně vyhrál svou kategorii H10C. Jak se ti líbilo běžet tři etapy po sobě?

V: Mě se líbilo, že to nebyl jenom jeden závod. Tím, že bylo spojeno víc závodů, tak to bylo takové zajímavější.

J: Poslední etapa se startovala hendikepově. Měl jsi s takovýmto typem závodu už nějaké zkušenosti?

V: Ne, startování podle hendikepu jsem ještě nikdy nezažil.

J: V cíli jsi byl ale nakonec ještě dřív, než druhý závodník v pořadí za tebou vůbec vyběhl na trať. Ohlížel jsi se na trati? Byl jsi nervózní z toho, že musíš do cíle doběhnout jako první?

V: Ne, jenom jsem se bál, že do DISKnu, takže už to bylo jen takové na jistotu, opravdu se pořádně soustředit a bylo to v pořádku.

J: Která z těch tří etap se ti nejvíc líbila?

V: Já si je moc nepamatuju, ale myslím, že to byla druhá.

J: To byla ta, která se běžela na kopci směrem na Skřítek, že?

V: Nevím, ale vím, že do cíle se sbíhalo dolů z kopce (*Ano šlo opravdu o druhou etapu*).

J: Až doteď jsi běhal závody především řečněme v širším okolí Brna. Překvapily tě něčím terény na úpatí Jeseníků?

V: Ne, já nějak moc neřeším, kde se to běhá.

J: Každý les ti připadá stejný?

V: No to ne, ale nevadí mi, když je nějaká menší změna.

J: Jak sis užil vyhlášení? Cena Střední Moravy byly přece jen o trochu větší závody než brněnské oblastňáky.

V: Moc mě potěšilo, že jsem byl první, takže jsem rád.

J: Výsledkově se ti hodně dařilo už i na jaře na oblastních žebříčcích, kdy jsi byl v jednotlivých závodech nejhůře druhý. Čím to je, že se ti letos na závodech tak daří?

V: Je to hlavně tím, že ti lepší postoupili do dalších kategorií.

J: Nebýt absencí na několika posledních jarních oblastňácích, tak jsi mohl vyhrát i celkové pořadí jarní Jihomoravské ligy. Proč

jsi na posledních závodech nebyl? Do Hostěnic jsi byl dokonce přihlášený.

V: Ani nevím co se stalo.

J: Kterého výsledku z letošního jara si vlastně nejvíc vážíš? Kromě vítězství na Ceně Střední Moravy jsi ještě mistr oblasti na krátké trati a ve štafetách.

V: Nevím.

J: Takže není žádný závod, který by se ti výrazně víc povedl než ostatní?

V: Ne.

J: Všiml jsem si, že od začátku, co jsi začal běhat orienták startuješ na nefáborkovaných tratích. Nechtěl jsi si nejdříve vyzkoušet fáborky?

V: Ne, jakmile jsem začal běhat, tak mi to přišlo zábavné. Jakmile je to s fáborkama, tak to podle mě není ten orienták.

J: Kromě závodů se účastníš i většiny našich oddílových soustředění, a to jak v létě, tak v zimě. Jak se ti na nich líbí? Které ze soustředění ti zatím přišlo nejzajímavější?

V: Mě se líbí všechny, ale asi nejvíc se mi líbilo na chatě Orientce, když bylo hodně sněhu.

J: To znamená, že myslíš lyžařské zimní soustředění?

V: Ano, minulý rok, to mi přišlo asi nejlepší.

J: Jak často vlastně trénuješ? Na kterých trénincích tě můžeme potkat?

V: Chodím na mapové tréninky, ale kvůli dalším kroužkům už moc ne na ty běžecké.

J: V příští sezóně budeš stále ještě v kategorii H10. Neuvažuješ o tom, že si zkusíš i nějaké těžší závody než třeba jen brněnské oblastňáky, pokud ti to půjde výsledkově tak jako letos?

V: Rozhodně bych si chtěl něco nového a těžšího vyzkoušet.

J: Kam bys to chtěl v orientáku třeba jednou dotáhnout?

V: Na nějaké mistrovství.

J: Děkuju za rozhovor, ať se ti daří a ať to jednou dotáhneš nejenom na to mistrovství ale třeba i na stupně vítězů.

V: Děkuju.

Retr-O

V minulém čísle jsem poprvé do Trola zařadil rubriku Retr-O a psal jsem, že se zde budou objevovat zajímavé mapy ze závodů, které se konaly před dvaceti pěti lety a jsou nějakým způsobem spojeny s některým z našich členů, popřípadě s orientákem v okolí Brna. V minulém čísle jsme se tak podívali na mapu Babín těsně přiléhající k vysočinskému Ždáru nad Sázavou. Dnes se ovšem podíváme trošku dál, a to až do norského Grimstadu, který se nalézá na pobřeží průlivu Skagerrak oddělujícím Norsko od Dánska nějakých sto kilometrů severovýchodně od nejjihnějšího bodu Norska.

Na rozdíl od minulého čísla bych totiž dnes rád ukázal jak vypadal orientační běh před čtvrt stoletím na své nejvyšší úrovni. A tou nejvyšší úrovní mám samozřejmě na mysli Mistrovství světa. Libor se totiž v létě roku 1997, konkrétně od 10. do 16. srpna, účastnil svého již třetího mistrovství světa právě v norském Grimstadu. Až do roku 2003 přitom mělo Mistrovství světa dvouletý interval, takže reprezentanti nemohli sbírat starty na vrcholných akcích tak snadno jako v dnešní době. I když poté, co jsme svá Mistrovství světa od letoška rozdělili na čistě sprintová a čistě lesní, jsme v podstatě tam, kde jsme byli před rokem 2003...

Ačkoliv se tedy první Mistrovství světa v orientačním běhu konalo už v roce 1966 ve Finsku, tak se v roce 1997 rozdělovaly světové orientačké tituly teprve po sedmnácté a rozhodně to nebyla náhoda, že tomu bylo právě v Norsku. O sto let dříve, v roce 1897 se totiž poblíž Osla konal vůbec první závod v orientačním běhu v historii. A Norové dostali příležitost tento velmi významný mezník našeho sportu nejen připomenout, ale i důstojně oslavit.

A slavili i tím, že se snažili realizovat novinky z atraktivnějšího průběhu závodů divákům v arénách. Velkoplošná obrazovka v aréně byla tehdy ještě nad možností orientačního běhu, i když televizní kamery do

lesa poprvé umístili naši pořadatelé na Mistrovství světa již o šest let dříve v Mariánských Lázních, když tehdy zvládli vysílat přímý přenos ze závodu na krátké trati, která měla tehdy mimochodem na Mistrovství světa svou premiéru. Živé komentování závodu do reproduktorů v arénách tehdy ovšem samozřejmě žádný problém nebyl. A na štafetovém závodě se pořadatelé pokusili celý tento koncept ještě vylepšit tím, že reportér čekal v lese čtyři kontroly před cílem a závěr závodu komentoval při běhu za závodníky na čelních pozicích. Pamětníci vzpomínají, že reportér sice tehdy moc nestačil s dechem, ale přesto se dokonce pokoušel klást otázky závodníkům bojujícím o mistrovský titul...

Pojďme se ale nyní podrobněji podívat na to, jak mistrovské závody a závodní mapy vypadaly po technické stránce. Označování průchodu kontrolou na vrcholných závodech již samozřejmě několik let neprobíhalo do papírových průkazek. Norská firma Emit již tehdy měla vyvinutý velmi dobře použitelný elektronický systém ražení, který je na trhu po řadě modernizací dodnes. Jeho zajímavostí, kterou si zachoval až do dnešních dnů, je integrované záložní mechanické ražení. Na mapách tudíž nemusely být žádná R-políčka pro záložní mechanické ražení kleštěmi umístěnými na kontrolách tak, jako je tomu u SPORTidentu, který používáme v České Republice nyní. Systém přitom funguje tak, že na čip, který je placatý a mnohem větší než SPORTident si závodník umístí papírovou kartičku, do níž jsou při vložení čipu do krabičky na kontrole mechanicky proraženy otvory. Nevýhodou ovšem je, že tyto kartičky měly a stále mají jistou tendenci z čipu při závodním tempu běhu v terénu samovolně vypadávat. A jelikož Emit nikdy nijak světelně ani zvukově neindikoval zdárné oražení kontroly, tak je oproti SPORTidentu mnohem náchylnější k diskvalifikaci závodníka při nedokonalém vložení čipu do krabičky nebo její poruše.

Co se týče razicích systémů, tak si dovolím ještě malou odbočku. V roce 1997 k norskému systému Emit v podstatě neexistovala žádná jiná rozumná alternativa. Náš současný systém SPORTIdent byl tehdy ještě v počáteční fázi vývoje a boj o pozice na trhu se rozhořel až později. Ve Skandinávii si pak oba konkurenční systémy rozdělili pozice téměř rovným dílem, když na SPORTIdent se přešlo ve Švédsku a Dánsku, zatímco Emit se nadále používá v Norsku a Finsku. Čistě za sebe musím říct, že systém Emit není vůbec špatný a především s čipem vyšší řady s displejem, který ukazuje po své aktivaci na startu kód následující kontroly na trati a eliminuje tak problém s indikací oražení kontroly, se mi běhalo velmi dobře.

Vraťme se ale k samotnému mistrovství světa v Norsku, respektive k mapám, které na něm byly použity. Při pohledu na ně je zřejmé, že už v podstatě odpovídají současným standardům a pokud byste takovou mapu nyní dostali na startu nějakého závodu do ruky, tak by vám nepřišla ani moc divná. Mapy jsou tištěné ofsetem a tratě včetně popisů kontrol jsou na nich dotištěné. Samotná kresba map je pak provedena pomocí programu OCAD a to minimálně ve verzi 5, která již umožňovala kreslení beziérových křivek. Pro laika to znamená, že liniové objekty jako cesty nebo vrstevnice nejsou tvořeny velkým množstvím úseček tak, jak tomu bylo ještě v OCADu verze 4, ale jsou již hladké. Čistě pro porovnání se můžete na svazovém archivu map podívat například na mapu Bystřec z roku 1994 pokrývající prostor jižně od Kotvrdovic, Senetářova a Podomí kreslenou právě v OCADu verze 4.

Na ostatní podrobnosti ohledně Mistrovství světa v Norsku se pak budete muset zeptat přímo Libora, jelikož já jsem tehdy nebyl vzhledem ke svému nízkému věku logicky ani v pozici diváka. Co ovšem mohu na tomto místě poměrně podrobně shrnout jsou výsledky, kterých Libor na Mistrovství v Grimstadu dosáhl. Jak již jsem psal, tak to bylo jeho třetí Mistrovství světa a přijížděl na něj obhajovat dva roky staré sedmé místo z klasické trati na Mistrovství

světa v německém Detmoldu. Nominaci pak měl právě na klasickou trať a do štafet.

Na tehdejších Mistrovstvích světa se běhaly kvalifikace na oba individuální závody, tedy na rozdíl od současnosti i na závod na klasické trati. Ve svém kvalifikačním rozběhu A pak Libor obsadil třicáté místo, které jako poslední zaručovalo postup do finále. V něm po téměř stotřicetiminutovém boji obsadil konečnou čtyřicátou sedmou příčku. Pro závodníky ze zemí mimo Skandinávii bylo ovšem tentokrát velmi obtížné se nejen v závodě na klasické trati prosadit, což výmluvně demonstruje výsledková listina, v jejíž první desítce se kromě Seveřanů vyskytují již pouze dva neši reprezentanti, jmenovitě Tomáš Prokeš na pátém a Rudolf Ropek na devátém místě. Na krátké trati pak první desítku Seveřané opanovali kompletně.

Závod štafet, které byly na Mistrovství světa až do roku 2001 čtyřčlenné, Libor rozbíhal a z lesa se vrátil sice ve stejném čase s norskou štafetou, ale až na třináctém až čtrnáctém místě s více než dvanáctiminutovou ztrátou na vedoucí Finy. Domácí Norové to tehdy dokázali na zbývajících třech úsecích vytáhnout až na bronzovou medaili za štafety Dánska a Finska. Naše štafeta se sice také posunula trochu dopředu, ale skončila nakonec až devátá například za Ukrajinou nebo Polskem, což se tehdy hodnotilo jako obrovský neúspěch.

Závěrem bych pak ještě napsal pár řádků k tomu, proč je na konci tohoto článku otištěna mapa Omholt z finálového závodu na krátké trati, který Libor neběžel. Důvod je jednoduchý a vcelku pragmatický. Mapy ze všech závodů, kterých se Libor zúčastnil mají extrémně velké rozměry a navíc jsou i poměrně nestandardních formátů. Mapa z krátké trati je oproti tomu rozumně malá a dobře demonstruje to, co měli závodníci na Mistrovství světa před pětadvaceti lety ve svých rukou. Navíc si člověk dobře uvědomí rozíl mezi tehdejší krátkou tratí a současným middlem. Směrný čas na krátké trati byl totiž až do zařazení městského sprintu do programu Mistrovství světa 2003 ve švýcarském Rapperswillu 25 minut. Prodloužení směrných časů middle na

současných 35 minut je tedy až důsledkem rozvoje zpočátku nejen městských sprintů, jejichž směrné časy byly prostě až příliš blízko

původní technicky velmi náročné a bezvýhradně lesní krátké trati.

Jirka

OMHOLT

Section B4
WOC '97

Aerial Photography:
Photogrammetry:
Survey:
Cartography:
Printing:
Mapping controller:

Norsk Luftfoto & Fjernmåling
Roar Forbord
Vidar Georg Ydse
Per Einar Pedersen
Luchs kart & trykk
Gunnar Mosevoll

VMÅ 97
World Orienteering
Championships 1997
August 18-26, Grimsstad, Norway

WOC organizers: B. Jøns, B. Espres and Eiv. B.

Short distance Final Men

Scale: 1:10 000
Contour interval: 5m
Published: 1997

IOF legend

WOC 97 Short distance			
Final Men	4190	350	
1 101	Λ		
2 102	Λ		U
3 103	Λ		n
4 104	Λ		
5 107	Δ		Q
6 110	Λ		
7 111	Λ	Λ	k
8 112	Λ		Q
9 113	Λ		Λ
10 114	Λ		Λ
11 115	Λ		Λ
12 116	Λ		Λ
13 118	Λ		Λ
14 120	Λ		Λ
15 121	Λ		Λ
16 175	Λ		Λ
○-----170-----○			

Tři otázky pro: Ivana Sladkého

S radostí musím konstatovat, že tato rubrika zatím dokonale plní můj počáteční záměr, a to pustit ke slovu co nejvíce lidí z naší široké členské základny a zároveň je nechat mluvit, popřípadě psát o věcech, na které bych se já sám nezeptal, třeba jen proto, že nevím, že bych se na ně ptát mohl a měl.

Respondentka z minulého čísla, Míša Zřídkaveselá, se totiž rozhodla tentokrát položit písemně své tři otázky v průběhu

tábora v Malém Ratmírově Ivanovi Sladkému, který patří k dlouholetým členům našeho oddílu přičemž jeho barvy v minulosti reprezentoval nejen v pěším OB, ale také v MTBO, v němž byl minimálně v rámci Brna poměrně výraznou postavou. Bezpochyby si tak svůj prostor v Trollu zaslouží a uvidíme, na koho si se svými třemi otázkami vzpomene v dalším čísle, které by mělo vycházet na oddílovém přeboru.

Jirka

M: Ahoj Ivane, potkáváme se opět na oddílovém táboře, kam (skoro už tradičně) jezdíš se svými dětmi a vnučkami. Ráda bych se tě zeptala, kdy jsi s orientákem začal a jestli jsi stál u založení našeho oddílu TJ Spartak první brněnská.

I: Ahoj Míšo, nevím, jestli jsem typický příklad orientáka. S OB jsem totiž začal poměrně pozdě. Původně jsem jezdil orientační automobilové soutěže, jejichž součástí byl i pěší orientační závod. No a ten se mně velmi líbil. Shodou náhod jsem se v zaměstnání potkal se zapáleným orientákem, který byl členem právě Spartaku 1. brněnská. To bylo v roce 1987. No a od té doby bloudím lesy s mapou v ruce nebo na řídítkách bajku. Historie oddílu je mnohem starší. Já pamatuji jeho dobrou duši Honzu Vlčka, který již hodně let není mezi námi. Jeho manželka Radka registrovala oddíl Spartaku 1. brněnská v roce 1969.

M: Moje druhá otázka souvisí s obdobím, kdy jsme do vašeho oddílu vstoupili my a trošičku jsme vám „rozpohybovali“ tréninkový systém. Jsi rád, že jsme do tréninkového kolotoče vtáhli i tvého syna Marka a dceru Kačku s jejich partnery a holčičkami?

I: Rozšíření oddílu je podle mého názoru jen dobře. Nejen z hlediska samotného oddílu, kam jste přinesli vítanou aktivitu, ale i z pohledu orientáka v samotném Brně. Konkurence větších oddílů je ku prospěchu věci a rovněž přispívá k možnosti rozložení pořádání závodů na více oddílů. Orientační běh je podle mě jeden z nejlepších sportů. Pohyb v přírodě, v partě kamarádů a většinou v novém prostředí je prostě super. A proto jsem velmi rád, že se Katka i Marek s partnery orientáka věnují a vedou k němu i svoje děti. Možnost účastnit se oddílového soustředění

s neuvěřitelně bohatým programem a dalších tréninků je všemi určitě velmi ceněno.

M: Moje třetí otázka směřuje k tvé lásce k obytnému autu a ráda bych věděla, kolik zemí jsi s vaším obytnákem navštívil a jestli jste se třeba ve Skandinávii účastnili nějakých orientáckých závodů a jak se vám případně líbily.

I: Nejdříve ti odpovím na otázku závodů ve Skandinávii. Odpověď je jednoduchá. S lítostí musím konstatovat, že do Skandinávie jsem se na závody nikdy nevypravil. A docela mě to mrzí. Do Norska jezdíme jen v zimě na běžky. To můžu všem jednoznačně doporučit. Tolik krásných a upravených tratí snad jinde není. No a obytnák jsme si pořídili v období kdy jsme objížděli se Zorkou závody v MTBO. Nechtělo se nám již hledat ubytování nebo stavět stan. A současně nám to umožnilo toulat se po zemích českých a evropských bez omezení se sháněním ubytování a dopředu plánováním trasy. Takže si jen řekneme směr Francie – Provence a vyrážíme. Je to takový závan dobrodružství v dnešní přetechizované době. Nejlépe se cítíme v horách a nejhezčí jsou asi

Dolomity. Projedli jsme samozřejmě Slovensko, dále Maďarsko, Slovinsko, Chorvatsko, Itálii, Francii, Andoru, Španělsko, Německo a chystáme se do Polska.

Tereza Stašková:

Jsem už připravená závodit dál od Brna

Terka není, i přes svůj nízký věk, mezi lampiony žádným nováčkem, jelikož v orientáckém prostředí vyrůstala od mala. V poslední době pak patří k našim největším nadějím, když se začala výrazněji výsledkově prosazovat a to jak ve fáborkovaných, tak letos už i nefáborkovaných desítkách. K jejím letošním největším úspěchům patří vítězství na oblastním mistrovství štafet a také dvě individuální třetí místa ze závodů Jihomoravské ligy v kategorii D10C. Nejen o těchto závodech, ale třeba i o tom, jaké to je být dcerou trenérky, jak se jí líbí naše oddílová soustředění a jak vidí svůj přechod do kategorie D12, který ji čeká příští jaro jsme si povídali před koncem našeho oddílového tábora v Malém Ratmírově.

Jirka

J: Ahoj Terko, jak si užíváš letošní tábor?

T: Hodně si ho užívám, protože je tady zábava a jsou tady podobné věci jak v předchozím létě.

J: Na táboře jsi byla už i vloni. Užíváš si ho letos víc, když jsi starší? Třeba tréninky?

T: Asi jo, protože jak jsem byla malá, ta si na to moc nevzpomínám. A hlavně jsem musela chodit s dospělými, kteří mi hodně pomáhali a teď ne.

J: Tvoje účast na oddílových soustředěních je hojná, a to jak v létě, tak v zimě. Na kterých soustředěních se ti zatím nejvíc líbilo? Ktera sis nejvíc užila?

T: Asi na Velikonočním. Tam byl asi nejlepší les, ve kterém se mi dobře běhalo a bylo to tam takové zábavné.

J: Právě díky soustředěním jsi měla možnost se podívat do řady zajímavých lesů i dál od Brna. Kde ti to přišlo nejhezčí nebo naopak nejtěžší?

T: Asi ta dnešní mapa Fabián se mi zdála nejhezčí. Protože tam bylo hodně hustníků. Běželi jsme linii a bylo to pro mě takové nové. A bylo to dobré.

J: Jak jsi vůbec s orientákem začínala? Chtěla jsi začít sama jezdit na závody, nebo prostě mamka zavelela, že pojeděš?

T: Já to mám od malička, takže jsem začínala hodně brzo a pak jsem na ty tréninky chodila dobrovolně.

J: Jaké to vlastně je, když je tvoje mamka z velké části i tvou trenérkou?

T: Takové divné. Dobře si rozumíme a je na mě trochu víc přísná, ale to asi chápu.

J: Na jakých trénincích tě vlastně můžeme během roku potkávat? A které tě nejvíc baví?

T: Vlastně chodím na všechny tréninky. Hodně často mě můžete potkat.

J: A které tě nejvíc baví?

T: Asi ve čtvrtek. Tam se nejvíc běhá a vlastně mně to víc pomáhá než ta mapa.

J: Pojdme teď k závodům. Během loňské sezóny jsi přešla z fáborkované kategorie na nefáborkovanou. Jak velká to pro tebe byla změna?

T: Docela velká, protože už jsem musela jít sama. Už mě ty fáborky vlastně tak neřídily a musela jsem pořád být sama a jít hodně podle mapy.

J: Letos jsi se už dvakrát dokázala postavit na stupně vítězů právě v nefáborkovaných desítkách. Bylo to na Kočičím žlebu a na sprintu v Miroslavi. Který závod se ti letos nejvíc líbil, anebo naopak nejvíc povedl?

T: Mě se víc povedly štafety, protože mi tam došlo, že prostě musím všechny ty holky předběhnout. Protože když je nepředběhnu, tak se neumístím. A vlastně to bylo takové logické, že jsem doběhla tu druhou a teda ta se ode mě nechtěla odtrhnout.

J: A utekla jsi jí nakonec?

T: Jo.

J: Zatím jsi startovala, co se týče závodů, jen na brněnských oblastnících. Nemáš v plánu vyrazit za zkušenostmi mimo oddílová soustředění i na závody někam dál od Brna?

T: Asi jo. Jsem na to už připravená, ale ještě jsem dál od Brna úplně nebyla, takže se docela bojím.

J: Příští rok na jaře už přecházíš do vyšší kategorie D12. Myslíš, že na svoje výborné výsledky z desítek, na umístění na stupních vítězů, dokážeš navázat?

T: Asi ne, protože ta mapa bude těžší a ty větší holky v těch menších kategoriích můžou být rychlejší a budou vyhrávat. V těch D12 to bude těžší, protože už tam budu mít víc hustníků, víc od cest. Nemusím se koukat do mapy, ale potřebuju pořád vědět, kde jsem, abych mohla zatočit.

J: Máš i nějaké dlouhodobější cíle v orientáku? Láká tě třeba žebříček B-Morava potom ve čtrnáctkách?

T: Ja nevím.

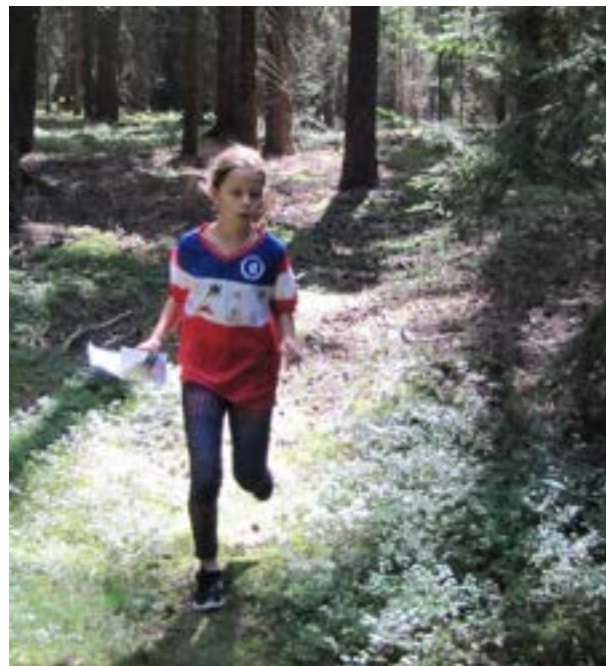
J: Je to ještě příliš daleko, abys nad tím přemýšlela?

T: Asi jo.

J: Na závěr se zeptám, co tě baví mimo orienták? Jaké máš další koníčky?

T: Mimo orienták mě baví hodně šály, vzdušná akrobacie. A nebo mě taky baví

flétna, ale to není úplně sport, ale chodím tam ráda.

J: Děkuji za rozhovor, ať se ti daří jak v lese na orientácích, tak ve všem ostatním, co děláš. Ať tě to baví.

T: Děkuju.

Richard Pátek:

Vyčítání už se bere jako samozřejmost

Ačkoliv Arnieho nebylo nikdy možné najít na úplně těch nejvyšších příčkách výsledkových listin, tak bezpochyby patří k jedněm z nejvýznamnějších postav nejen našeho oddílu, ale i celého českého orientáku vůbec. Se skupinou několika dalších brněnských orientáků se totiž dokázal vypracovat do pozice špičkového pořadatele závodů všech myslitelných úrovní. Na svém místě v IT koutku už absolvoval vrcholné světové a evropské šampionáty ve všech věkových kategoriích a to nejen v OB, ale i v MTBO. Kromě toho se navíc podílí i na vývoji softwaru pro pořádání závodů v OB QuickEvent, který je k dispozici zdarma a v současnosti představuje jednu z českými pořadateli nepoužívanějších alternativ. S trochou nadsázky tak lze říct, že bez Arnieho by velké množství českých závodů v orientačním běhu nevypadalo tak, jak

vypadá. A každý z nás by se na ně také musel pravděpodobně mnohem složitěji přihlašovat, jelikož Arnie je zároveň i spoluautorem naší členské sekce. Nejen o tom všem, ale i o jeho zapojení do tréninkového procesu mládeže, vlastním závodění nebo třeba o blížícím se MČR na krátké trati, které budeme příští rok na podzim pořádat na Vysočině, jsme si povídali

bezprostředně po příjezdu na tábor do Malého Ratmírova, kam přijel vyložit několik jeho účastníků a proti původním plánům pozměněným kvůli své ne úplně předem plánované účasti na soustředění ve Švédsku zamířil zpět do Brna.

Jirka

J: Ahoj Arnie, původně jsem se chtěl zeptat, jak si užíváš tábor, ale otočím to. Jak bylo ve Švédsku?

R: Ve Švédsku bylo pěkně. Vyloženě to stálo za to. Počasí nám přálo. Tréninky jsme si užili. Z dálky se mi teď směje ředitel... Řekl bych, že Švédsko bylo mapově vydatné.

J: V poslední době se kromě jiného v oddíle angažuješ i jako trenér, s čímž souvisí i toje účast ve Švédsku. Co všechno máš teď na starosti?

R: Tak to bych lehce upravil. Jsem pomocný trenér a moje účast ve Švédsku primárně souvisí s tím, že bylo potřeba řidiče.

J: S čím tedy pomáháš v běžném tréninkovém roce?

R: V běžném tréninkovém roce primárně pomáhám s tím, že jdu s dětma ty čtvrtěční případně středeční tréninky běhat. Případně pomůžu se stavbou, sbíráním. Prostě pomocné práce, co jsou potřeba. Nevěnuji se tomu, že bych ty děti takticky a podobně připravoval.

J: S orientákem máš ale bezesporu bohaté zkušenosti, které můžeš předávat dál. Kdy jsi vlastně s orientákem začínal?

R: Já jsem s orientákem začínal ve svých jedenácti letech, pokud mě po tolika letech paměť neklame.

J: Jaké byly tvoje začátky? Měl jsi výkonnostní ambice a kam jsi to vlastně výsledkově dotáhl?

R: Já jsem výkonnostní orienták nikdy nebyl a asi už ani nikdy nebudu. Když jsem chodil do školy, tak jsem se během toho zúčastňoval tréninků. Minimálně středečních mapových a případně pak nějakých tělocvičen. Někdy to bylo intenzivnější, někdy méně. Na maximum své výkonnosti jsem se dostal v jednom roce, kdy jsem si omylem vyběhl licenci B.

J: Podíval jsi se s orientákem i na nějaká zajímavá místa? Vypíchl bys nějaká nejzajímavější?

R: Obecně celá Skandinávie, Švédsko, Finsko, Norsko, to bych tak řekl. A pak občas nějaké Slovinsko, závrtky.

J: V minulosti jsi vždy objížděl poměrně velké množství závodů. V poslední době už tomu tak moc není. Chybí čas?

R: Jo, bylo to v době, kdy jsem byl po studiích a byl čas. Teď už ten čas docela hodně není. Díky tomu, že se teď během celého jara věnuji dětem, tak třeba na letní vícedenní

závody už není kapacita ani čas a jsem rád, že jednou taky někam nejedu. A díky tomu, že jsem byl ve Švédsku, tak jsem tím Švédskem vlastně nahradil všechny letní vícedenní závody.

J: Před covidem jsi jezdil i MTBO a LOB. To už je uzavřená kapitola, nebo se na start těchto disciplín plánuješ ještě někdy vrátit?

R: LOB jsem nikdy nejezdil ve smyslu, že bych v něm chtěl něco dokázat. Bylo to tak, že jsme se v zimě domluvili, že si zkusíme zajet na LOB a párkrát jsem se tam fakt dostali. Dva roky po sobě nám to tak vycházelo a pak už jsme se tam nikdy pořádně nedokopali. Záleželo hodně na sněhu a že nám vyšly termíny s jinými akcemi. MTBO jsem zkoušel asi tři, čtyři roky a postupně mě MTBO přestalo bavit. Hřebíčkem do rakve byly asi družstva, myslím že v Boru, kde jsem si uvědomil, že toho času není tolik a já si chci užít ty krásný terény těch skal a ne se brodit s kolem v písku kolem těch skal a vlastně se do nich vůbec nepodívat. Od té doby si myslím, že jsem už žádné bajky nejel.

J: I když jsi nebyval nikdy na špici výsledkových listin, tak ještě před covidem jsi běhal téměř výhradně mužskou kategorií. Co tě přimělo přejít do veteránů?

R: Tak za prvé jsem začal jezdit s těmi dětmi. A tam jsem byl trošku limitovaný tím, že jsem se musel někdy rozumně vrátit. A jelikož já jsem tam býval v mužské kategorii dlouho, tak už to najednou nebylo reálné. No a teď poslední rok se ozvaly problémy s koleme, takže i díky tomu jsem začal chodit kategorií, kam jsem věkově příslušný.

J: Tvoje jméno je ale v orientáku známé především v pozici pořadatele v IT koutku. Jaká je tvoje motivace být na závodech tak trochu na druhé straně barikády?

R: To bych taky rád věděl. Těžko říct. K pořádání jsem se tak nějak dostal, aniž sám vím přesně důvod, proč to dělám. Postupně to udržuji v chátřání. Občas něco většího s Keniou uspořádám. Třeba příští rok nás čeká veteránské mistrovství světa, alias Masters se tomu teďka vznešeně říká.

J: Jaké nejzajímavější závody jsi zatím pořádal? Tradičně patříš i do pořadatelských týmů právě těch světových akcí.

R: No tak zajímavé těžko říct, ale z pohledu pořadatelského objemu záleží buď na počtu závodníků, což my děláme závody, kde není tak velký počet závodníků. A pak záleží na věcech kolem, které řešíte kromě vyčítání. Mám za sebou několik mistrovství světa. Tři mistrovství světa v orientačním běhu, dvě mistrovství světa v MTBO a dál nějaké JWOCy, EYOCy, EOCy. Dál už si to ani z hlavy nepamatuju. Někde možná mám seznam, ale fakt si to nepamatuju. Nejzajímavější pořádání nedám. Každé má něco, není jedno nejzajímavější. Vždycky je člověk nakonec rád, když to skončí, protože těch x dní prostě jenom pendluje. Ráno sbalit, na shromaždiště, odpořádat, sbalit, zpátky na shromaždiště a chystat další den.

J: Co je na pořádání současných vrcholových akcí v OB ať už na mezinárodní nebo národní úrovni nejtěžší?

R: No tak třeba takové vyčítání už se bere jako samozřejmost, o tom už se vůbec nebavíme. Teď se spíš řeší to, že čím je to větší závod z pohledu důležitosti, tak se musíme víc starat o novináře. Musí mít internet, případně i nějaké televize s televizním přenosem. Pak se to propojuje s Českou televizí nebo s někým, kdo dělá přímý přenos. Pak se dávají televize do VIP

zóny, kde musí být jak GPSky, tak televizní přenos, případně mezičasy. Pak se obhospodařují všichni komentátoři, dávají se online výsledky na web a je tam prostě spousta věcí kolem. Ta výpočetka, to samotné vyčítání, je už jenom takový střípek z toho a kolem je spousta dalších věcí, které musíme řešit.

J: Je to podle tebe správná cesta, že se nároky na pořadatele závodů OB tímhle způsobem neustále zvyšují?

R: Na mezinárodních akcích tohle ještě chápu. Byla taková snaha i na mistrovstvích ČR, kde bylo v plánu, aby byly arény na vyšší úrovni, byla tam velkoplošná obrazovka a tak. Ale to už začalo umírat těsně před Covidem, protože jeden rok to jelo a na druhý rok už bylo problém sehnat pořadatele. Nebo začínal být problém sehnat pořadatele, protože na to ty oddíly musí mít lidi i finanční kapacitu. A těch lidí, co to umí, tolik není.

J: A když už tady jsou lidi kteří to umí, umíme tady u nás tedy dělat kvalitní závody? Ať už třeba ty mezinárodní nebo naše vlastní?

R: Umíme, ale je to o těch lidech. Stráví se tím spousta času při přípravách. Ten samotný závod je pro ty lidi, co to chystají, už jenom taková třešnička na dortu.

J: Od vedení svazu nebo sekce je občas slyšet názor, že některé kluby nechtějí ty větší závody dělat, protože na to nemají lidi nebo zkušenosti.

R: To je bohužel pravda.

J: Kolik je podle tebe u nás pořadatelských týmů, které jsou schopny uspořádat vrcholné akce českého OB?

R: To si netroufnu odhadnout. Můj tip je, že to budou menší desítky, deset, dvacet. Ale teď to spíš беру tak, že kdo je schopen udělat Běčka, Áčka. Mistrovství už bude zase míň a mistrovství světa bude ještě miň. Tam budou tak dva, tři, čtyři. Ale to je můj odhad, protože samozřejmě teď během Covidu už nejezdím tolik po celé Republice, takže nesleduji týmy, co jsou v jiné části Republiky. Už je tolik nevidím. Ale mladí nám rostou, učí se to a mají nové nápady, takže progres určitě bude. Není důvod aby nebyl. Ty mladé to ještě baví, takže je šance, že to někam povede.

J: Jak jsme na tom u nás v PBM? Příští rok na podzim nás čeká MČR na krátké trati.

R: No tak to uspořádáme, proč bychom to neuspořádali. Já tam žádný problém nevidím. Pokud se někomu klíčovému nic nestane, abychom ho museli nahrazovat a to pak samozřejmě může být problém.

J: Je asi možná trochu zbytečné se ptát, ale co budeš mít na krátké na starosti ty? Tradičně IT, nebo ti ještě něco přibude?

R: Zatím se počítá s IT. Jestli mi něco přibude uvidíme až při přípravě, ale to takhle rok dopředu nejsem schopen říct.

J: Kolik je podle tebe potřeba lidí na kvalitní uspořádání orientáckých akcí ať už na mezinárodní, celostátní nebo oblastní úrovni?

R: Tak na oblastňák stačí myslím skoro tak do deseti lidí, když ví, co mají dělat. S tím větším závodem to roste, protože prostě naráz těch dest lidí není schopno dělat tolik činností. Tam svoje odhady na celý pořadatelský tým nejsem schopen dodat, protože je nevím. Já vidím jenom svoji úzkou skupinu. Výpočetka na oblži je otázkou jednoho člověka, dvou, když si chtějí hrát s online mezičasy a dalšími

věcmi. A pak na mistrovství světa je náš třeba kolem deseti, dvanácti. Ale to už do toho počítám lidi, kteří se starají o média a podobně.

J: Neuvažuješ o tom, že svoje pořadatelské aktivity trochu formalizuješ prostřednictvím rozhodcovské licence? Nebo je to pro člena výpočetky naprosto zbytečné?

R: Rozhodcovskou licenci jsme už kdysi dávno zavrhlí, protože rozhodčího musím já jako výpočetka poslouchat. Občas s ním potřebuju diskutovat o tom, jak to bude, takže možná by se hodilo, abych byl v tomhle ohledu rozhodčí, ale z pohledu toho, že rozhodčí musí uspořádat spoustu závodů jako rozhodčí a já spoustu závodů dělám jako výpočetka, tak už to moc kapacitně není reálné. To je věc jedna, nota bene, co jsem se setkal s různými rozhodčími, tak ani nechci být rozhodčí. Mě třeba nebaví stavba tratí a nejde mi. Zjistil jsem to kdysi dávno, když jsem zkoušel něco jednoduchého v Brně, tak jsem zjistil, že náhodně spojuju čáry.

J: A co trenérská licence? Pro tvoji praxi pomocného trenéra to má význam?

R: Trenérská licence asi bude možná nějaká. Té trojka mít smysl. Třeba se tam dozvím něco jak víc narábět s dětmi. Ale mě spíš přijde, že bych na ty děti potřeboval nějaké pedagogické minimum, než trenérskou licenci. Protože ta trpělivost, v ní mám občas oproti ostatním členům, co jsou učiteli, jistě mezery.

J: Kromě toho, že působíš na závodech jako pořadatel, tak jsi se podílel na tvorbě několika softwarových řešení pro OB. Na čem všem jsi se podílel?

R: Tak podílím se na jednom řešení. Na vývoji řešení, které jsme do jisté doby používali, jsem se nikdy nepodílel. Teď se podílím na softwaru jménem QuickEvent a snažíme se ho dotáhnout, aby se s ním dalo dělat od tréninků přes oblže až po větší akce. Samozřejmě tam chybí a bude vždycky chybět ještě spousta věcí, které je potřeba dodělat a doladit. Právě tady ta práce není bohužel nikdy hotová, protože se neustále mění pravidla. Teď nedávno nám udělali, že

na mistrovství na klasice a na krátké nejsou tajné semifinálové skupiny, což donedávna byly tajné. Teď asi dva roky nejsou (*Jedná se o novinku letošní sezóny, která byla poprvé aplikována na MČR na krátké trati v Jablonci nad Nisou*).

J: Takže věci jako členské sekce brněnských klubů jsou naprostý přívazek.

R: Členské sekce beru tak, že to není pořádání závodů. To je podpora oddílu. To jsme kdysi začali psát, protože si o to oddíly v Brně řekly a postupně jsme primárně dělali podporu našeho domácího oddílu. Pak se k tomu přibalily další oddíly. Teď to běží asi pro pět oddílů.

J: Pokud vím tak i pracovně funguješ jako vývojář v IT. Kde bereš sílu vyvíjet software ještě i ve volném čase po práci?

R: No jde to těžko, protože, když se tím člověk baví celý den, tak pak večer už se mu nechce. Ale spíš jde o to, že pak když chci pořádat, tak chci pořádat se softwarem, který některé funkcionality má. Takže se k tomu snažím dokopat. Někdy se podaří jednou za týden, občas se podaří najít si čas jednou za čtrnáct dní. Jako čas je problém. A motivace je ten druhý problém.

J: Ohledně toho QuickEventu. Je to tedy podle tebe v současné době nejlepší řešení jak pro pořadatele oblastňáků, tak třeba i velkých akcí?

R: To je otázka, kterou nedokáži odpovědět, protože každý máme jiný pohled na software. Pro někoho to může být nejlepší software, pro někoho může chybět něco důležitého, co mu brání v tom ten software používat a brát ho jako nejlepší. Aktuálně zdarma v České Republice se používají co vím tři softwary. Samozřejmě nevím všechny. Používá se starý software jménem OB2000. V tom ještě aktivně minimálně Konice pořádá třeba teď Cenu Střední Moravy. Pak se používá tady ten QuickEvent. A pak se používá ještě software jménem MeOS, který napsal někdo na severu a používají ho minimálně Pardubice, co vím. A pak se používá placený software OrienteeringEvent, kterému se říká podle autora Krämer. Ten je původem německý a používá se na spoustě velkých mezinárodních akcích. Je tam podpora od malých závodů prakticky až po závody typu O-ringen. Ale O-ringen se třeba pořádá v severském softwaru jménem OLA.

J: Takže kdybych se tě jako pořadatel zeptal, který software mám použít na oblastňáku, tak mi jednoznačnou odpověď nedáš.

R: Zeptám se tě jaké máš zkušenosti, co očekáváš a dám ti návrhy. Ty se pak sám musíš rozhodnout. Když třeba budeš mít historicky zkušenosti s OB2000 a budeš s ním spokojený, tak ti řeknu, že s ním můžeš pořádát, že je pořád podporován. Pokud už hodně pracuješ ve Windows nebo Linuxu, tak ať si vyzkoušíš QuicEvent, případně ať se podíváš na ten MeOS. Třeba se ti bude líbit. Tam jde hodně o to, co ti sedne, protože některým některé softwary nesednou. Třeba u toho DOSovského hodně dlouho trvalo, než se v tom lidi naučili pracovat a byla výhoda, pokud ti lidi už pracovali v nějakém DOSovském programu. Třeba lékaři se s tím hodně setkali, ti s tím neměli problém. Nedá se jednoznačně říct, tohle je nejlepší software na planetě. Třeba Italové mají taky asi dva vlastní softwary, na kterých pořádají. Jeden starší a jeden novější. Teda to je informace už asi z roku 2014, novější nemám.

J: Vraťme se teď zpět ke běhání. Jsou nějaké závody nebo jiné akce, na které se v současné době těšíš?

R: Tak já jsem si teďka užil soustředění ve Švédsku, takže aktuálně nemám žádné nejbližší akce, kam bych se vyloženě těšil, že si tam užiju mapu nebo něco. Teďka počítám, že s děčkama objedeme většinu podzimu. Budu zase s děčkama objíždět, co bude potřeba a pak doufám, že bude Sklené a že si užijeme Sklené.

J: Je něco, co bys o sobě chtěl prozradit a zatím nezaznělo, popřípadě něco, co bys chtěl ostatním na tomto místě vzkázat?

R: Nenapadá mě, že by bylo něco, co by nezaznělo a co bych měl potřebu, že všichni ostatní mají vědět. A vzkázat? Nenapadá mě takhle nic z hlavy.

J: Děkuji za rozhovor. Užij si volno bez dětí, když je necháváš na táboře a někdy zase na závodech.

R: Mějte se hezky a trénujte.

Marek Sladký:

Orienták je pro mě hodně rodinný sport

Marek patří do prostřední generace rozvětveného orientáckého klanu, který je dlouhodobě spjatý s naším oddílem, i když řada jeho členů včetně Marka závodila v minulosti i za jiné kluby. S orientákem Marek začínal už v útlém věku, ale postupem času se přestal kvůli jiným sportovním aktivitám pěšímu orientačnímu

běhu věnovat. Naplno se pak vrátil až před několika lety a to s kompletní rodinou. Nejen o jeho začátcích s orientačním během, dalších sportovních aktivitách a možnostech, které současný český orientační běh skýtá rodinám s dětmi jsme si povídali na konci oddílového tábora v Malém Ratmírově.

Jirka

J: Ahoj Marku, jak si užíváš tábor?

M: Užívám si ho parádně. Zatím je krásné počasí, kromě toho deště teďka. Dobré tréninky, takže zatím super.

J: Pokud vím, tak jsi s orientákem začínal už hodně dávno, ale byla tam nějaká přerušeni, kdy jsi neběhal. Jaké byly tvoje začátky s orientačním během?

M: Já jsem začínal díky rodině. Už si ani nepamatuji, kdy to bylo, možná pětadvacet let zpátky. Takže moje začátky byly klasické dětské, HDRka, první závody. Tenkrát ještě nebyly žádné pořádné tréninky před závody, takže sem tam jsem se ztratil tak, že mě museli hledat po lese.

J: V dorostu jsi potom běhal za Žabovřesky. Jak jsi na tom byl výsledkově? Měl jsi nějaké výsledkové ambice?

M: Neměl jsem žádné výsledkové ambice. Dělal jsem to spíš pro radost a potom už jsem to začal kombinovat s jinými sporty, takže orienták jsem vždycky dělat proto, že jsem se rád pohyboval venku po lese.

J: ZBM v době, kdy jsme oba dva byli v dorostu, začalo poměrně dobře fungovat. Podíval jsi se v rámci závodů nebo soustředění i někam do zahraničí nebo na nějaká jiná zajímavá místa dál od Brna.

M: Většinou to bylo po Česku. Do zahraničí jsem nejedl, co se pamatuji.

J: Od sezóny 2005 do roku 2020 s výjimkou sezóny 2010 jsi nebyl registrovaný v pěším

orientačním běhu. Jaké důvody mělo toto přerušení?

M: Bylo to v době, kdy jsem dělal vrcholově atletiku, takže běhy. A v rámci orientačních sportů jsem několik let jezdil aktivněji MTBOčka. Závody se většinou překrývaly, takže řekněme, že v tu dobu jsem dával prioritu MTBOčkám. Potom byly nějaké další aktivity a sporty a vrátil jsem se k tomu opravdu po delší době. Mezitím občas nějaké závody za příchozí jako neregistrovaný, abych úplně nevyšel ze cviku. A vrátil jsem se až po dlouhé době.

J: Nakouls jsi tu, že jsi dělal vrcholově atletiku. Jaké disciplíny a kam až jsi to dotáhl?

M: Bylo to na Republikové úrovni v době, kdy jsem dělal sprotovní Gymnázium Ludvíka Daňka v Brně. Většinou jsem běhal delší tratě, takže moje specialita, pokud to tak můžu říct, byl tříkilometrový steeple.

J: Proč sis pro svůj návrat k OB, nebo lépe řečeno opětovnou registraci, zvolil PBM a nikoliv svůj původní klub Žabovřesky Brno?

M: Můj úplně původní klub bylo PBM. Já jsem býval nejdéle registrován v PBM. Do ZBM jsem potom přecházel z důvodu, že přece jenom na rozdíl od PBM, které neorganizovalo žádné tréninky a kde bylo asi šest aktivních členů, jich v Žabínách bylo mnohem víc. Takže tam jsem přešel z důvodu tréninku a tak dále. Ale po dlouhé době jsem se vrátil do svého původního klubu, kde jsem dá se říct vyrůstal.

J: Už jsi nakouls MTBO. Tvoje rodina a především asi tvůj tatínek je hodně spjata právě s MTBO. V letech 2010 až 2013 jsi jezdil MTBO za PBM. Jaký máš vztah k tomuto sportu, ať už tehdy nebo teď?

M: Teďka už dlouhou dobu téměř žádný, protože aktivně již pár let nejezdím. Před tím to bylo v době, kdy bylo MTBO u nás v Česku dá se říct v plenkách. V podstatě závody téměř začínaly. Ještě i před rokem 2010. Bylo te všechno hodně spartánské oproti už zaběhlému orientáku a mě to hrozně bavilo. Bylo to v tu dobu pro mě rychlejší,

zajímavější, víc jsem jezdil na kole. Bylo to zase něco jiného.

J: Plánuješ se zase k MTBO třeba rekreačně vrátit?

M: Všechno je možné. Zatím to neplánuji. Žádný závod teď v hlavě nemám, kterého bych se chtěl zúčastnit. Orientační běh pro mě má výhodu, vzhledem k tomu, že mám dvě malé děti, že je to trochu snazší s těmi dětmi. Můžu je vzít s sebou. Málá se může alespoň projít. Na těch bajkách to nejde tak snadno.

J: V současné době objíždíš poměrně dost závodů. Jak k orientáku v současné době přistupuješ?

M: Pořád to mám především jako koníček. Nemám žádné vrcholové ambice, hlavně už v mém věku, ve veteránských letech. Říkám, je to můj koníček, dělám ho rád. Po těch letech, kdy jsem běhal atletiku, neustále jsem kroužil po ovále kolem dokola, šest tréninků, sedm tréninků týdně plus závody už mě to nebavilo, takže jsem se rád vrátil zase do toho lesa, kde se můžu proběhnout v lese s mapou, trochu u toho přemýšlet. Je to rozhodně zajímavější, takže pro mě je to perfektní koníček, možnost dostat se ven. A pak vícedenní závody, dostat děti ven do stanu, zažít to s celou rodinou jako kolektivní rodinný sport.

J: Skýtá současný český orientáček dostatečné možnosti právě i pro lidi bez větších výkonnostních ambicí, kteří jezdí na závody is rodinou a berou to částečně třeba jako rodiný výlet nebo dovolenou?

M: Já si myslím, že určitě. Pro mě je orientáček jak to mám vysledováno pořád hodně rodinný sport. Pokud ho dělá někdo z rodiny, tak většinou se k tomu dotáhnou i ostatní. Není to pravidlem, ale myslím, že těch případů známe kolem sebe spoustu.

J: Umí pořadatelé závodů připravit odpovídající a dostatečně zajímavé tratě i pro závodníky, kteří do lesa vlastně nejdou závodit, ale jdou se tam spíš jenom proběhnout a věkem se třeba sotva přehoupli do veteránů nebo se tomu veteránskému věku teprve blíží? Jaké

kategorie jsou pro takové závodníky nejlepší?

M: Tak pokud to chci dělat opravdu jen velmi rekreačně, tak můžu zvolit příchozí. Mám dokonce pár takových známých, kteří se k tomu sportu vrátili po dlouhé době, nemají žádné ambice, jsou rádi venku a chodí příchozí kategorii. Nebo velmi často teďka bývá nějaká tréninková kategorie, která bývá pro registrované, ale ne příliš obtížná. Já si myslím, že těch možností je spousta.

J: A jsou obtížnosti těch tratí adekvátní? Popřípadě dá se zvolit nějaká H21D nebo něco takového, aby ta trať měla rozumnou úroveň i pro ty lidi, kteří vlastně ten orienták umí, ale jenom nechtějí nebo nemůžou oběhnout dlouhé tratě?

M: Myslím si, že ano, že těch možností je i na oblastních žebříčkách víc. Volba obtížnosti, délky tratí. Ať už jsou to ti, co chtějí běhat na nejaktivnější úrovni nebo jsou to ti, které to baví, chtějí obtížnější trasu, ale ne třeba příliš dlouhou. Možnost volby je.

J: Které ze závodů, které jsi oběhl v posledních letech se ti nejvíce líbily?

M: Těžká otázka. Vzhledem k tomu, že jsme aktuálně na okraji České Kanady, kde děláme tento rozhovor, musím zmínit loňský a předloňský Interkompas. Vloni se konal tady ve Starém Městě pod Landštejnem. Ten byl moc hezký a předloňský, který byl pál kilometrů vedle, tak ten taky.

J: Jak vidíš svoji budoucnost, popřípadě budoucnost celé své rodiny, svých dětí v orientačním běhu v dalších letech? Skýtá současné PBM dobré možnosti právě pro rodiny s těmi nejmenšími orientáky?

M: Myslím si, že po tom sloučení, respektive přestupu, kdy PBM bývalo opravdu maličký oddíl, kde se nekonaly žádné tréninky. Občas jsme se scházeli na nějakých soustředěních nebo táborech, ale v podstatě pro děcka zde nebylo nic aktivně organizováno, což se teď změnilo a těch aktivit je velká spousta. Od těch nejmenších až po dorost a juniory. Takže za mě určitě ano. Ženu, kterou sem k tomu přivedl dá se říct před pár lety, to velmi chytlo, orientační sport. Troufnu si říct, že se

zamilovala a určitě k tomu chceme vést i naše děti.

J: Na jaké orientácké akce se aktuálně chystáš, popřípadě těšíš?

M: Pro mě je aktuálně vyvrcholením léta tento tréninkový tábor a další čeho se budeme účastnit, nebo já určitě se budu účastnit, budou nějaké podzimní oblastní žebříčky většinou v Jihomoravském kraji. Nejsem aktuálně na žádný z nich přihlášen.

J: Na závěr trochu odbočme od orientačního běhu. Pro určitou část oddílu, především asi dorostence, jsi poměrně neznámou tvář. Zkus se tedy trochu představit i momo orientační běh. Jaké jsou tvé další koníčky, co děláš, čím se zabýváš?

M: V poslední době jsem poměrně dost pracovně vytížen. Věnuji se potom samozřejmě rád dalším sportům. Aktuálně těm, které se dají dělat s rodinou, protože mám dvě malé děti, které zaberou spoustu času a energie. Víme... Rád jezdím na kole, chodím po horách. Mám velkou chalupu, takže poměrně dost času trávím na chalupě. Věnuji se nějakým veteránům, jezdím na motorkách.

J: Děkuji za rozhovor a užívej si orientační běh s celou svojí rodinou.

M: Taky, díky za rozhovor.

Olympiáda dětí a mládeže

Nominovat se na olympiádu dalo z pěti závodů oblastního žebříčku. Ještě před pátým závodem jsem byla na pozici náhradníka. Takže poslední závod rozhodoval o všem. Ten se mi naštěstí povedl a já se nominovala.

ODM se konala od 26.6. do 1.7. Všech osm nominovaných orientačních běžců vyjelo v neděli v poledne z Brna. Ubytování jsme byli na internátě blízko Androva stadionu, kde se konal zahajovací ceremoniál. V 17:00 před stadionem měl celý Jihomoravský kraj sraz a setkali jsme se s hejtmanem. Po pár motivačních slovech jsme se vydali na stadion a sedli jsme si na tribunu. Celý ceremoniál začal později, než bylo plánované. Na začátku bylo několik tanečních vystoupení a potom se přešlo na to nejdůležitější - vztyčení olympijské vlajky a zapálení olympijského ohně. Po tomhle byla olympiáda oficiálně zahájena. Následoval koncert skupiny Slza.

V pondělí po snídani jsme jeli na atletický stadion, kde bylo centrum sprintu. Přiběhla jsem na průběžném druhém místě. Naděje na medaili byla malá, protože za mnou běželo ještě dvacet tři holek. Nakonec mě předběhla už jen jedna a já se umístila na krásném neočekávaném třetím místě. Po převlečení byl plyšákový ceremoniál a odjezd na ubytování. Večer jsme jeli do olympijského domu na vyhlášení. Vyhlášovali se medailisté z toho dne.

Další den nás čekala krátká trať s doběhem na hrad Helfštýn. Závod jsem běžela bez větších chybiček a doběhla si pro druhou bronzovou medaili. Přijel se na nás podívat Libor a předával nám plyšáky na plyšákovém ceremoniálu. Po večeri jsme opět vyrazili do olympijského domu na vyhlášení. Tentokrát jsem nešla pro medaili jen já, ale i Klára Janíková.

Ve středu byl odpočinkový den. Šli jsme fandit atletům a vykoupat se v přírodním koupališti.

Ve čtvrtek jsme měli sprintové štafety. Já běžela první úsek. Bohužel se mi už tolik nedařilo. Udělala jsem dvě větší chyby a dostala se na konec pořadí. Naštěstí ostatní úseky zabraly a doběhli jsme na pro mě na krásném šestém místě. Tímto pro mě olympiáda skončila. Mám spoustu krásných zážitků a nových kamarádů.

Barča

Výsledky všech závodů jsou k dispozici na ORISu. Sprint:

<https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7291>, krátká trať:

<https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7292>, sprintové štafety:

<https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7293>

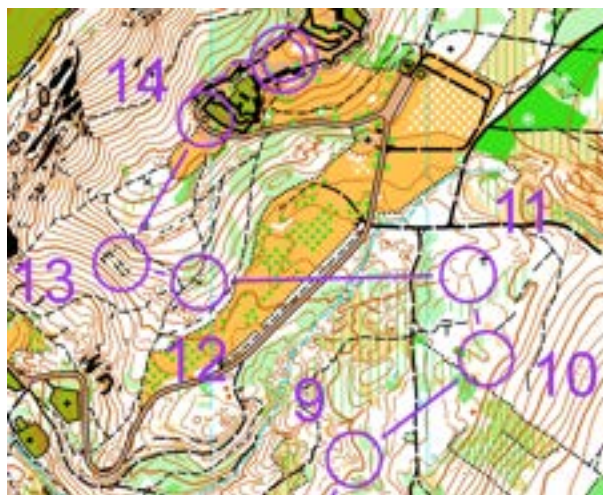
Barbora Strýčková: Byl to fakt skvělý výsledek

Olympiáda dětí a mládeže je z mnoha důvodů velmi výjimečnou akcí. Zastřešuje ji Český Olympijský Výbor a nikoliv pouze náš svaz a tým, že se střídá letní a zimní varianta má reálně pro mladé sportovce dvouletou periodicitu. V našem sportu to znamená, že má naše žactvo pouze dvě možnosti nominace a to vždy jednu v kategorii dvanáctek a druhou v kategorii čtrnáctek. Závodníci navíc reprezentují své kraje, takže pro některé z nich jsou nominační kritéria umožňující start pouze dvou závodníků z jednoho kraje v kategorii velmi tvrdá.

Barča ovšem přes tato nominační kritéria úspěšně prošla a navíc ukázala, že ve starších žákyních patří k české špičce, když si z Olomouce a Helfštýna přivezla domů dvě individuální bronzové medaile. Tento velký úspěch tak rozhodně nemohl uniknout mé pozornosti a proto jsem si Barču pozval k dikatfonu a to i přesto, že jsem se s ní ještě před jejím odjezdem na Olympiádu domluvil

na článku, který byl v době realizace rozhovoru již hotový. Samotný rozhovor, ve kterém jsme zabrousili i na Barčiny ambice v blízkí se podzimní části sezóny, pak vznikl u Strýčků na zahradě ve středu před odjezdem na poslední prázdninové vícedenní a to proto, že jsem nebyl schopný jinde jak Barču tak i Strejdíka rozumně zastihnout.

Jirka

J: Ahoj, jak jde závěrečná příprava na podzimní část sezóny?

B: No, mohla by být lepší. Nechodím moc běhat. Mohla bych.

J: Pojdme ale zpět na začátek prázdnin, na Letní Olympiádu dětí a mládeže. Když jsi na

ni odjížděla, tak jsi říkala, že máš z Olympiády strach. Kdy ten strach během závodů vymizel?

B: Až úplně na konci, až když jsem doběhla sprintové štafety.

J: Olympiáda dětí a mládeže je multisportovní akce. Jak velký prostor tam dostával orientační běh? Přece jen sportujeme v lese, trošku stranou od ostatních sportů.

B: Já bych řekla, že to bylo dobrý. Třeba, když jsme měli sprint, tak tam chodili fandit nějací atleti. Takže měli jsme prostor, bylo to dobré.

J: Olympiáda je vždy pojata z organizačního hlediska dost velkolepě. Dá se to srovnávat s nějakými závody v orientačním běhu, které jsi dosud zažila?

B: Řekla bych, že to bylo zorganizované jako naše mistrovství ČR. No možná trochu míň, ale řekla bych, že by se to dalo asi srovnávat. I když moc jich za sebou nemám, takže úplně nevím. Ale bylo to velký. Byl to jeden z největších závodů, které jsem zažila.

J: Pojďme už ale k tvým úspěchům. Jak vysoko hodnotíš své dvě bronzové medaile? Existují podle tebe v žákovských kategoriích nějaké významnější závody?

B: Tady v České Republice ne. A já bych řekla, že to byl fakt skvělý výsledek.

J: Individuální sprint se běžel v historickém centru Olomouce, což je jeden z nejlepších sprintových prostorů, které u nás máme. Jak se ti líbil závod v terénu sprintu Mistrovství světa z roku 2008?

B: Ze začátku to byly takové delší postupy. Pak se šlo do parku, kde byly kratší postupy a bylo to pěkný.

J: Podle mezičasů se zdá, že si šla bezchybný závod a díky zrychlení na konci jsi urvala tu bronzovou medaili. Byly tři vyhrané postupy na konci trati známkou dobré fyzické přípravy?

B: Ne. Na konci byly krátké postupy, takže to bylo řekla bych že i dost o štěstí, protože na jednu kontrolu jsem vyloženě přiběhla ani nevím jak. Jeden postup jsem docela pokazila, ten jsem zvolila špatně, ale podařilo se.

J: Prostor krátké trati už tak exkluzivní nebyl. Helfštýn byl vždycky zarostlý. Jak to

tam vypadalo na začátku letošních prázdnin?

B: Zarostlé to bylo, ale vzali nás do dobré části lesa, takže jsme v tom zarostlém neběhali.

J: Koncepce trati s cílem na nádvoří Helfštýna znamenala poměrně fyzicky náročný konec závodu. Jak se ti trať líbila? Nebylo by lepší umístit centrum na louku pod hradem?

B: Asi by bylo, protože vlastně celý závod jsem běžela, až na tom konci jsem tam chvílemi i šla.

J: Jinak trať byla postavená pěkně?

B: Ano, líbilo se mi to.

J: Oproti sprintu se na krátké trati hodně chybovalo. Zvláště dvanáctá kontrola znamenala konec nadějí pro docela dost soupeřek. Ani ty ses nějakých chybiček nevyvarovala. Jak to pro tebe probíhalo na trati?

B: Řekla bych, že to nebylo tak špatné, ale chybičky nějaké byly.

J: Co ta dvanáctá kontrola, tam byl nějaký bludný kořen?

B: Já už si to moc nepamatuju, jak to tam vypadalo. Ale já bych ani neřekla, že to bylo nějaký strašný. Možná dohledávka byla horší.

J: Sprintové štafety se pak běžely na sídlišti na kraji Olomouce. Z mapy to vypadalo na docela jednoduchý panelkros. Bylo na trati co řešit?

B: No z mého pohledu ano, protože se mi to vůbec nepovedlo. Ale jinak trať byla pěkná, ale mě se to nepovedlo, no.

J: Co se tedy stalo, že se ti nepodařilo navázat na ty výkony, které znamenaly dvě bronzové medaile?

B: Udělala jsem dvě velké chyby. Na třetí kontrole, tam nás bylo víc holek. Tam jsme hledaly kontrolu ze špatné strany keřů nebo stromů. A pak devátá kontrola. To bylo v takovém parku a tam jsem zaběhla ke kontrole, ale ne mojím. Tak jsem odběhla a pak jsem zjistila, že jsem vzala špatnou, takže jsem se ještě vracela.

J: **Jak bys celkově zhodnotila všechny tři závody po sportovní stránce? Byl to pěkný a kvalitně uspořádaný orienták, nebo bylo nutné některé věci přizpůsobovat třeba harmonogramu celé Olympiády?**

B: Ne, všechno to bylo zorganizované suprově.

J: **Závodníci Jihomoravské oblasti získali na Olympiádě tři bronzy, z nichž ty máš dva. Čím to bylo, že právě na Letní Olympiádě dětí a mládeže jsi dokázala být z naší oblasti nejlepší?**

B: Tak to vůbec nevím. Já jsem to ani moc nečekala, že by se to mohlo podařit a rovnou dvakrát.

J: **Ve své kategorii D14 jsi před sebe v individuálních závodech dokonce nepustila nikoho z celé Moravy. Podaří se na tyto výsledky navázat na posledních závodech žebříčku B-Morava?**

B: To úplně nevím, ale doufám v to.

EYOC 2022

V úterý, tři dny před koncem školního roku, jsem společně s výběrem dorostu odjel do Salgotarjánu do Maďarska. Zde jsme měli čtyři dny na závěrečnou přípravu před EYOCem. Po pětihodinové cestě nás čekal seznamovací trénink ve velmi zarostlém maďarském terénu. Bylo velké horko, místy až 35 stupňů, takže jsme byli rádi, že šlo o seznámení se s místní džunglí, takže se nemuselo běžet na plno. Po tréninku jsme přijeli na ubytko, které si pamatovalo ještě éru hlubokého socialismu. Úplně nás to nenadchlo, ale postele tam byly a najíst i napít jsme taky dostali.

J: **Které závody pro tebe budou na podzim vrcholem a s jakými výsledky bys byla spokojená?**

B: No tak určitě poslední Běčka a stačilo by mně pokud bych byla na bedně. Byla bych spokojená.

J: **Vrcholem jsou pro tebe Běčka, na případnou účast na Mistrovství na klasice nepomýšlíš?**

B: To jsem ani nevěděla, že to je. Pokud by byla možnost, tak bych možná i jela. Ještě jsem ani nevěděla, že jsou.

J: **Děkuji za rozhovor a ať se daří v podzimní části sezóny a podaří se ti nejen v ní, ale i v dalších letech navázat na dosavadní úspěchy.**

B: Děkuji.

Druhý den nás čekaly dva tréninky. Dopoledne čtyři různé sprintové úseky v podobných terénech jako se měl uskutečnit i samotný závod. Jediným problémem bylo rychle najít cestu ke kontrole. Odpoledne jsme měli na programu lesní tréninky - 1. úseky štafet s farstami. Já jsem si to trochu zkrátil, protože jsem ještě stále bral antibiotika a už jsem toho měl fakt dost. Celý les byl jeden velký hustník podobný brněnským lesům. Proběhnout se to ale vždycky nějak podařilo. Po řízku na večeri jsme měli už "jen" tříhodinový rozbor, který ovšem posunul naše znalosti o hodně dál.

Ve čtvrtek byl pouze jeden lesní trénink, za to pořádně dlouhý - nácvik na klasiku. Na trati bylo plno hlubokých strmých rýh, kterým bylo lépe se vyhnout, ale ne vždy to bylo možné. Po obědě nám bylo oficiálně dovoleno jít do embarga sprintu a vyjasnit si veškeré nesrovnalosti ze streetview. To bylo od pořadatelů velmi netradiční.

Poslední den před samotnými závody byly dva modelové tréninky zajištěné organizátory EYOCu. Dopolední lesní jsem si pouze prošel pěšky s Kučim a při odpoledním sprintovém jsem si dal předzávodní rozklus. S každým tréninkem v místních terénech se naše jistota na mapě zvyšovala. Večer jsme přejeli na jiné ubytování, které už působilo mnohem útulněji. A čas před spaním jsme strávili plánováním tratí na klasiku.

Na klasice jsem měl výhodu, že jsem startoval hned ráno, takže nebylo ještě tak nesnesitelné horko. Po antibiotikách se mi

neběželo moc dobře, prostě to vůbec netáhlo, ale žádnou velkou chybu jsem neudělal, tak můžu být s výsledkem spokojen. Z Čechů jsem skončil třetí a tím jsem si vyběhl účast ve štafetě, což jsem si moc přál. Večer po klasice bylo slavnostní vyhlášení vítězů. Pořadatelé asi nepředpokládali, že vyhraje Švýcar a neměli připravenou švýcarskou hymnu. Švýcaři si ji ale duchapřítomně zapívali sami. Potom následoval banket. A myslím, že jsme měli jednoznačně nejlepší outfit typického českého turisty. Mára byl jediný trenér, který šel tancovat s námi. Byla to zábava, moc jsme si to užili a pořádně utužili partu. Společně se Slováky jsme to táhli až do poslední písničky, a pak jsme šli spát.

Následující den jsme mohli spát dost dlouho, protože závod ve sprintu byl až odpoledne. Na oběd byl už po třetí smažený řízek, vyloženě sprinterská strava, a tak jsme se moc nenajedli. To ovšem nemělo žádný vliv na výborné výsledky, které jsme při sprintu podali. Schodoběh vyhovoval nejvíce domácím závodníkům, kteří brali nejvíce medailí. Po doběhu Štěpiho jsme se trochu báli o naši štafetu, když hned odjel do nemocnice s roztrženým ramenem, protože si cestou poměřil síly s balkónem. Večer se šel ještě proběhnout a šlo mu to dobře, takže jsme byli připraveni prát se o medaile.

Na štafety bylo hezké počasí. Už nebylo tak úmorné horko jako předchozí dny. Já jsem byl vybrán na první úsek. Konečně se mi běželo docela dobře, ale hned na dvojku jsem bohužel udělal dvouminutovou chybu nepozorností na buzole. A najednou už byli všichni fuč. Vzpomněl jsem si na Márovy rady, hodil chybu za hlavu a pak už jsem šel přesně a rychle. V cíli jsem předával kousek za Maďarem. Kuči předvedl vynikající výkon na druhém úseku a před sebou měl už jen Švýcary. Štěpi už si jenom pohlídal třetí

místo, kdy neodolal náporu domácích Maďarů, a tak jsme si mohli společně skočit do cíle. Všechny české štafety získaly medaili, a tak jsme byli i neúspěšnější zemí na celém šampionátu. Ze 16 účastníků si 12 členů našeho týmu dovezlo alespoň jednu medaili. Škoda, že se neběhají čtyřčlenné štafety, protože medaili by si určitě zasloužili všichni.

Na cestě domů jsme se zastavili na jídlo v IKEi v Bratislavě, a potom jsme naše úspěchy a zážitky společně oslavili v Brně. Díky všem kamarádům a také realizačnímu týmu: Márovi za rady, Tukanovi za dobrou náladu, Terce za péči o tělo i duši a Jirkovi za krásné vzpomínky na fotkách, a těším se až se všichni zase spolu potkáme...

Ondra

Výsledky závodů jsou k dispozici na webu <https://eyoc2020.hu/>

Tereza Kendrová:

Jsem hlavně motivovaná do dalších let

Na letošním EYOCu v maďarském Salgotarjánu měl náš oddíl opravdu široké zastoupení v podobě šestice závodníků. Dva z nich přitom reprezentovali Českou Republiku a zbývající čtyři Slovensko. Jelikož samotná účast na vrcholné dorostenecké akci je bezesporu velkým úspěchem a navíc výsledkově se naši závodníci také rozhodně neztratili a vezou si domů mimo jiná pěkná umístění i dvě medaile, tak jsem si co možná nejvíc z nich pozval ke svému diktafonu, aby se s vámi mohli podělit o své dojmy a zážitky nejen z Maďarska.

Ve výsledku tak vzniklo pět rozhovorů, přičemž se slovenskými účastníky EYOCu jsem mluvil u Libora doma večer před jejich odjezdem na oddílové soustředění do Švédska. Během rozhovorů jsme samozřejmě všichni používali svůj rodný jazyk, ale se všemi Slováky jsem se domluvil, že rozhovory přepíšu v češtině. Slovenský pravopis by na mě byl přece jen asi příliš, zvláště když se občas nezadaří ani v tom českém. Tak snad jsem byl

jako překladatel úspěšný a žádné drobné nuance mluvené slovenštiny mi při přepisu do češtiny neunikly.

S oběma českými reprezentanty jsem pak mluvil také u nich doma, když jsem si ve středu před odjezdem na poslední prázdninové vícedenní závody udělal výlet do Letovic a do Blanska. Nikde jinde se mi totiž Strojčíka s Broschákem během celého léta zastihnout nepodařilo.

Posledním, šestým účastníkem, se kterým se mi rozhovor zrealizovat nepodařilo je Rebecca Herna, která startovala v kategorii W18 a ačkoliv má pro letošní sezónu platnou registraci v našem oddíle, tak se na závodech v Česku nebo na oddílových soustředěních nevyskytuje. Proto jsem se o rozhovor ani nijak výrazněji nesnažil, jelikož pro většinu z nás je naprosto neznámou tvář a vlastně tak trochu pouze jedním řádkem v oddílovém adresáři.

Jednotlivé rozhovory jsem se rozhodl seřadit podle kategorií, v nichž jednotliví závodníci startovali, a to od nejmladších po nejstarší s tím, že dáma má přednost. Jako první se tedy můžete začít do rozhovoru s Terezou Kendrovou, která v individuálních závodech startovala v kategorii W16 a pro závod štafet se ve slovenské reprezentaci posunula o kategorii výš, mezi staší dorostenky. Povídali jsme si přitom nejen o její účasti na EYOCu, ale zabrousili jsme i na orienták na Slovensku a také na její účast na českých závodech v barvách našeho oddílu. Svými výkony na EYOCu si totiž Terka dokázala zajistit českou licenci A pro následující sezónu, čímž si otevřela dveře nejen na všechna česká mistrovství, ale i do žebříčku A.

Jirka

J: Ahoj Terko, jak se těšíš na soustředění do Švédska?

T: Velmi se těším, určitě to bude dobré.

J: Letos to byla tvoje druhá účast na EYOCu. Bylo to napodruhé v něčem jiné?

T: Rozhodně jsem věděla víc, do čeho jdu. A i ty terény v Maďarsku, ve kterých jsme už mnohokrát byli. A tak celkově jsem byla vlastně už druhý rok v šestnáctkách, tak jsem se cítila jistější.

J: Právě na tu blízkost slovenských hranic jsem se chtěl zeptat. EYOC byl opravdu pár kilometrů za hranicemi. Bylo to pro vás

národní tým snaží se připravit a využít téměř domácí prostředí?

T: Tak určitě ano, protože normálně nejezdíme na soustředění nikam vlastně jinam. Byli jsme tam ještě když jsme se připravovali na EYOC 2020, který tam měl být. Rozhodně jsme tam i tak měli víc soustředění.

J: Pojdme teď k jednotlivým závodům. EYOC začal klasikou. Podle mapy to vypadalo, že to byla pořádná výzva s řadou voleb postupů. Kilometrové průměry byly hodně nízké a časové rozdíly velké. Jaký to tedy byl závod?

T: Čekala jsem něco jiného. Čekala jsem jeden dlouhý postup, protože to tak v Maďarsku většinou je. Takový fakt dlouhý, což tam tedy nebylo. Takže to bylo něco jiného, než jsem čekala, ale zdálo se mi to o hodně jednodušší než například minulý rok. I díky tomu, že jsme ty terény znali, tak se to dalo. Myslím, že se dalo udělat o hodně méně chyb než například v Litvě. I proto, že tu byly větší terénní útvary. Nebyly to takové všelijaké maličké věci. Jinak se mi běželo dobře. S nikým jsem skoro celou trať neběžela, až na konci jsem někoho doběhla, takže jsem musela jít celou dobu sama. Hlavně jsem šla na to, abych neudělala nějakou chybu, což se teda úplně nepodařilo, ale z velké části ano. A potom už jen hrotit do těch kopců, takže asi tak.

J: Nakonec z toho bylo velmi pěkné 17. místo, přičemž během trati jsi na některých mezičasech atakovala i první desítku. Jak jsi spokojená se svým výsledkem?

T: Spokojená jsem dost, protože jsem to vůbec nečekala. Ještě když jsem doběhla a viděla jsem čas šedesát šest minut, tak jsem z toho byla taková dost zklamaná, protože vítězný čas měl být čtyřicet, co se teda úplně nepodařilo. Řekla bych, že jsem hlavně motivovaná do dalších let. Na medaili mi vlastně chybělo šest minut, takže mě to rozhodně motivovalo na ten zbytek.

J: Před následujícím závodem ve sprintu bylo možné oficiálně navštívit závodní terén. Sice bez mapy, ale nebylo to i tak trochu proti podstatě orientačního běhu?

T: Bylo to takové zvláštní, ale myslím, že i na minulém EYOcu se dalo jít. Podle mě všichni, kteří tam byli, prostě věděli. Bylo to takové, že jsme přesně znali místa a viděli jsme to. Úplné embargo se tam asi dát nedalo, protože si to neumím úplně představit.

J: Trať sprintu vypadaly velmi zajímavě. Jak se ti tvoje trať líbila a jak moc náročná vzhledem ke znalosti terénu byla?

T: Bylo to náročné hlavně fyzicky a mapově ani tak ne. Byly tam přeběhy na místa, na která jsme se byli podívat, takže to, co tam bylo, mě to moc nepřekvapilo. Ale fyzicky to podle mě bylo velmi náročné i proto, že se běželo ve tři hodiny. Trať se mi nelíbila, protože jsem DISKla.

J: Na to jsem se chtěl zeptat. Co se stalo na první kontrole, kterou jsi neorazila? Jak jsi spokojená jinak se svým výkonem na zbytku trati?

T: Běžela jsem na tu jedničku a orazila jsem vlastně kontrolu na opačné straně domu. Jedna byla myslím 46 a druhá byla 48, a nebo tak nějak. Ještě jak jsem měla zašpiněný popisník, tak se mi zdálo, že to může být ono. Zdálo se mi to potom i trochu divné, ale už jsem to neřešila. Však běžím dál sprint. Myslela jsem si, že mi jdou sprinty lépe než lesní závody, ale zjistila jsem, že ne. Vlastně jsem ani nečekala o moc lepší výsledek, protože všichni, co mě porazili, na tom byli fyzicky lépe než já, takže je potřeba to do dalších let zlepšit.

J: Na poslední závod štafety jsi se přesunula do kategorie W18. V této kategorii startovaly na EYOcu hned čtyři slovenské zástupkyně. Měla jsi nominaci do štafety jistou už předem a nebo sis ji zasloužila svými výsledky?

T: No, asi jsem to čekala. Všichni jsme asi věděli, že půjdu štafetu, ale nikdo mi to před tím něřekl, že půjdu. Ale všichni to tak asi věděli, no.

J: Jaké to bylo rozbíhat štafetu v kategorii starších dorostenek?

T: Rozhodně jsem byla už z minulého EYOCu připravená na to, že musím jít hlavně v klidu a hlavně nedělat chyby. Takže to nebyl ani žádný rozdíl jestli běžím šestnáctky nebo osmnáctky, tak jsem to tak brala.

J: Z lesa jsi se vrátila na 12. místě se ztrátou necelých šesti minut. Z vaší tříčlenné štafety jsi pak dosáhla jednoznačně nejlepšího času. Jsi se svým výsledkem, potažmo výsledkem celé štafety spokojená?

T: Se svým výsledkem jsem celkem spokojená. Dařilo se mi v celku jít tak, jak jsem chtěla. Vlastně jít celkem rychle a hlavně nedělat ty chyby. Až teda myslím na šestou kontrolu. Potom až v závěrečném pytlíku jsem měla vždy, dá se říct, tu horší farstu, takže tam jsem kvůli tomu taky ztratila nějaké pozice. Ale jinak jsem se svým výkonem spokojená. S výkonem celé štafety ani ne, protože jsem čekala, že budu ten nejslabší článek té štafety. Ale vlastně ještě ráno se Emě, která měla jít poslední úsek udělalo zle, takže jsme ji potom nahradili Simonou a tak jsme už věděli, že to asi moc dobré nebude.

J: Jak se ti ten samotný závod štafet líbil? Z mapy to vypadalo, že byl hodně technický a spíše middlového charakteru.

T: Štafety se mi líbily dost, i ten terén byl dobrý. Když už jsme věděli, kde bude karanténa, tak jsem z toho byla před tím taková zmatená, protože ty staré mapy vypadaly, že tam pořádně nic není. Ale už ta samotná trať byla dost dobrá a dost se mi to líbilo.

J: Jaký byl letošní EYOC mimo les? Zvládli ho pořadatelé uspořádat kvalitně?

T: Já si myslím, že ano. Minulý rok tam byl COVID, takže tam nic moc nebylo. A teď jsme tedy měli první takový ten normální EYOC i s banketem a tak. Možná jediné, co bylo takové horší byla strava. První den jsme dostali nějakou tu studenou ovocnou polévku a mám pocit, že to nikdo nesnědl. Až na tu stravu to bylo dobré.

J: Opustíme teď EYOC a pojďme do českých lesů. Na českých závodech jsi se na jaře ukázala jen dvakrát. Nejprve sis suveréně doběhla pro postup na Mistrovství Republiky ve sprintu na oblastním mistrovství v Miroslavi a pak jsi v mistrovském závodě skončila 22. Jak se ti především Mistrovský závod líbil?

T: Bylo to o dost jiné jako na Slovensku, ale líbilo se mi to dost. I ta trať byla zajímavá. Byl to pěkný sprint, vlastně už takový lepší, protože na Slovensku jsme měli trať, která mi trvala osm minut a nebo tak nějak. Takže ten v Česku byl rozhodně o hodně lepší. A na Slovensku je ta karanténa většinou o hodně kratší, protože je nás o hodně méně, takže to byla hlavně taková dobrá příprava na ty evropské závody, že tam bylo tolik lidí a tak.

J: Na ten mistrovský závod ve sprintu navazovaly sprintové štafety. Tys je neběžela asi především kvůli malému počtu závodů v Česku. V individuální závodě jsi ale dokázala, že bych určitě byla pro štafetu posilou. Nestálo by za to pro příští roky uvažovat i o startu na sprintových štafetách?

T: Tak já bych byla ráda, kdybych mohla a tento rok se i snažím mít víc závodů. Ještě jsem byla nemocná, když jsem měla jet. Snad se to ještě nějak spraví.

J: Přihlášená jsi byla i na Mistrovství na krátké v Jablonci nad Nisou. Proč jsi nestartovala tam?

T: V tu dobu jsem byla nemocná. Brala jsem antibiotika, takže to nebylo úplně možné.

J: Na jaké závody se letos ještě v Česku chystáš? Uvidíme tě na podzimních Mistrovstvích?

T: Doufám že ano. A ještě se vhyštáme na West Cup na konci léta.

J: Sedmnáctým místem na klasice na EYOCu sis vyběhla českou licenci A. Uvažuješ, že se příští rok zúčastníš kompletního českého žebříčku A?

T: Nevím jestli kompletního, protože se musíme zúčastňovat i nějakých závodů na Slovensku, ale určitě bych se ráda víc zúčastňovala závodů v Čechách.

J: Většina slovenských závodníků běhá i za nějaký z českých klubů. Jaký je podle tebe současný stav slovenských soutěží? Je možné závodit pouze na Slovensku pokud chce závodník běhat v reprezentaci?

T: Úroveň reprezentace na Slovensku je taková, že určitě se tam dá dostat i když běháte jen na Slovensku, ale myslím si, že pokud chcete mít dobré výsledky, tak je asi určitě potřeba jít i do Česka.

J: Závody na Slovensku jsou ovšem na druhou stranu většinou velmi hezké. Chystají se aktuálně na Slovensku nějaké závody, které by neměly uniknout naší pozornosti?

T: Tak to ani moc nevím. Myslím, že ani ne.

J: Jaké jsou tvoje výkonnostní ambice do budoucna? Je nepochybné, že v současné době patříš na Slovensku v dorostu k absolutní špičce.

T: Chtěla bych se ještě zúčastňovat mezinárodních závodů a zaběhnout někdy nějaký pěkný výsledek.

J: Na úplný závěr jedna zcela aktuální otázka. Nevím, jestli jsi to zaznamenala, ale před pár dny schválilo IOF v rámci genderové vyrovnanosti prodloužení směrných časů na ženské klasické trati.

Nejprve na 82 minut a od roku 2025 na 90 minut. Prodloužení směrných časů ženských klasik se přitom týká i EYOCu a JWOCu. Jak se na to jako reprezentantka díváš? Dovedeš si představit, že poběžíš v dospělých devadesátiminutovou klasiku?

T: Když to víme už dopředu, tak je to podle mě možné. Vlastně se už budeme připravovat

na těch devadesát minut a myslím si, že to zvládneme.

J: Děkuji za rozhovor a ať se ti daří jak v dresu PBM, tak mateřského Farmaceutu a samozřejmě i dresu reprezentačním. A užij si soustředění ve Švédsku.

T: Děkuji.

Ondřej Brosch:

Mohl jsem si podat ruku s těmi nejlepšími

Broschák je jedním z našich dvou medailistů, když si z Maďarska při své premiérové účasti na EYOCu odvezl bronzovou medaili ze závěrečného závodu štafet. Kompletně jihomoravskou štafetu v kategorii M16 rozbíhal a položil tak základ k medailovému úspěchu. Situaci na celém mistrovství mu ovšem notně komplikovala

nemoc, kterou vyléčil až těsně před začátkem medailových bojů. O tom všem a také o jeho budoucích ambicích jak v reprezentačním dresu, tak na českých závodech jsme si, jak již bylo napsáno výše, povídali ve středu 24. srpna v Blansku.

Jirka

J: Ahoj Brosháku, jak jde ladění formy na podzimní část sezóny?

O: Ahoj, tak myslím, že jsem vyladil docela dobře. Byl jsem teď na několika soustředkách. Takže doufám, že mi to teď půjde.

J: Na EYOCu jsi byl letos poprvé. Jaký to byl zážitek?

O: Zážitek to byl dobrý. Naučil jsem se tam spoustu nových technik. Poznal jsem i nové kamarády.

J: Před odjezdem na EYOC jsi měl nějaké zdravotní problémy. O co šlo a jak to ovlivnilo tvoje výkony?

O: Dostal jsem streptokoka a bral jsem ještě dva dny před longem antibiotika, takže na EYOCu se mi opravdu neběželo vůbec dobře.

J: Byl už jsi tedy na přípravném kempu, který začínal v úterý před mistrovským víkendem schopný absolvovat přípravné tréninky?

O: Jo, odběhal jsem všechno, ale běhalo se mi blbě.

J: Pojďme teď k jednotlivým závodům. EYOC začal klasikou. Dělené dvacáté místo určitě není žádná ostuda, ale časová ztráta byla poměrně velká. Jak jsi spokojený se svým výkonem v úvodním závodě EYOCu?

O: Až na předsběrku jsem šel bez chyby, tam jsem udělal dvě minuty, ale jinak myslím, že spokojen. Prostě rychleji jsem běžet nemohl.

J: Podle mapy a mezičasů to vypadá, že závod na klasické trati byla pořádná výzva s řadou voleb postupů, na kterých se hodně chybovalo. Ty jsi se ale podle mezičasů zásadnějších chyb vyvaroval a postupně se posouval pořadím dopředu. Jaký ten závod tedy v reálu byl?

O: Volil jsem docela dobré postupy. Možná jednu volbu jsem dal blbě, ale běžel jsem pomalu, takže oproti jiným postupům jsem neměl tu ztrátu takovou.

J: Před následujícím závodem ve sprintu bylo možné oficiálně navštívit závodní terén. Sice bez mapy, ale nebylo to i tak trochu proti podstatě orientačního běhu?

O: No hodně lidí to takhle říkalo. Já si to myslím taky, ale když nám tu možnost pořadatelé dali, tak jsme to museli využít.

J: Tratě sprintu vypadaly velmi zajímavě. Jak se ti líbila tvoje trať a jak moc náročná vzhledem ke znalosti terénu byla?

O: Hodně jsem věděl, kde ty kontroly jsou. Přišlo mi teda, že se to město dalo využít i trochu líp, než jak ty tratě byly postavené. Ale fyzicky to prověřilo hodně a potom volby tam taky byly, takže dobrý.

J: Výsledkově sis oproti klasice polepšil o čtyři místa. Byly v tvém výkonu nějaké rezervy?

O: Jo, nechal jsem tam asi dvakrát deset sekund a potom mi ještě v pytlíku neorazila jedna kontrola, takže jsem se musel vracet.

J: Jako poslední se běžel závod štafet. Jak to bylo s nominací do štafety, popřípadě na jednotlivé úseky? Byli jste čtyři na tři místa.

O: Do štafety šli první tři z longu, takže já jsem byl třetí. S klukama jsme se domluvili, že

jakožto asi nejslabší člen štafety půjdu na první úsek.

J: Štafetu jsi tedy rozbíhal a z lesa jsi se vrátil na 6. Místě, ale ne s úplně malou ztrátou na čelo. Jak to probíhalo v lese? Časové rozestupy jednotlivých závodníků vlastně na všech úsecích byly na štafety nezvykle velké.

O: Bylo to jednak tím, že ten úsek o dvě minuty vyhrál kluk, který vyhrál klasiku. No a potom jsem tam taky hned na dvojku udělal dvouminutovou chybu, takže tam byla ztráta. A potom jsem se teda už srovnal a nějak jsem to doklepal do cíle.

J: Jak se ti závod štafet líbil? Z mapy to vypadalo, že byl hodně technický a spíše middlového charakteru.

O: No, to je možné, ale líbil se mi skoro i nejvíc ze všech. Bylo tam prostě pořád co řešit.

J: V jaký výsledek štafety jsi věřil po svém doběhu? Ztráta na medaili byla v tu chvíli něco lehce pod minutu a půl.

O: Jo, tak věděl jsem, že tam jsou kluci, kteří to dokážou stáhnout, takže jsem asi myslel, že by ta medaile tam být mohla.

J: Tomáš Kučera se z druhého úseku vrátil na druhém místě. Jak jste s týmem prožívali třetí úsek a boj o medaile?

O: Doufali jsme, že to Štěpi udrží na tom druhém místě, ale on měl rozseknuté rameno ze sprintu. A taky říkal, že mu nohy vůbec netáhly, takže v pohodě.

J: Dá se konečná bronzová medaile srovnat s nějakým tvým jiným dosavadním výsledkem, nebo je to zatím absolutní vrchol?

O: Možná bych to srovnal s prvním místem z MČR ve sprintu.

J: Mimochodem, jak hodnotíš situaci, že všichni tři členové štafety jsou z Jihomoravské oblasti? Jsou jihomoravští závodníci ve tvé kategorii o tolik lepší než zbytek Republiky? A byla to pro vás výhoda, že jste všichni z jedné oblasti?

O: Určitě to pro nás výhoda být mohla, protože se známe už od dětských let. Jižní Morava je v naší kategorii asi dominantní.

J: Čím si myslíš, že to je?

O: Prostě všichni tady chceme být nejlepší a vzájemně se motivujeme.

J: Jak sis užil vyhlášení? Česká výprava navíc ještě vyhrála i pohár národů.

O: Bylo to super. Mohl jsem si podat ruku s těmi nejlepšími, že. No a dobrý.

J: Jaký byl letošní EYOC mimo les? Zvládli ho pořadatelé uspořádat kvalitně?

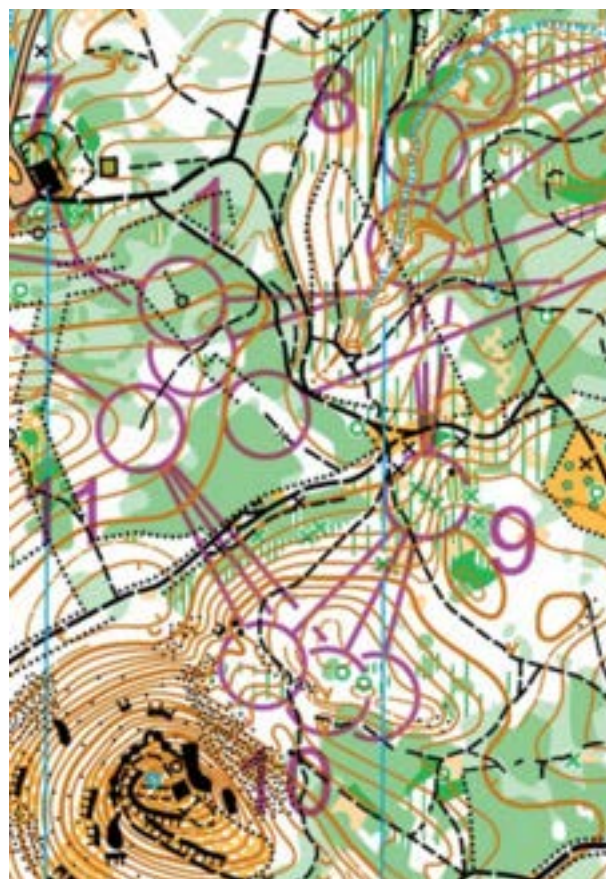
O: Jo, i mě to docela překvapilo. Bylo to uspořádané fakt dobře. Vzhledem k tomu, jak ti na to ti IOF Advisory dobře dohlédli.

J: Jak vidíš příští reprezentační sezónu? Cílem je přidat další medaile z EYOCu v Bulharsku?

O: Cílem je hlavně se na ten EYOC dostat. Budu mladší v kategorii, takže tam budu mít o dost víc soupeřů. Takže uvidíme, jestli to půjde.

J: Jaké máš ambice pro blížící se podzimní část domácí sezóny?

O: Určitě bych se chtěl zaměřit na ty čtyři Áčkové závody, které tam budou. A potom ještě na MČR ve štafetách něco zaběhnout.

J: Už jste s klukama domluvení, jak půjdete štafety? Čeká tě A štafeta?

O: Tak to si teda nemyslím, že mě čeká A štafeta. Na MČR určitě ne. Na tom ČPŠ říkali, že možná jo, tak uvidíme.

J: Děkuji za rozhovor a ať se ti daří jak v českých lesích, tak v reprezentaci. A ať třeba případně i s B štafetou ukážete, že PBM na to má.

O: Taky díky.

Jan Strýček:

Nemělo cenu dělat mrtvého brouka

Strejdík byl na letošním EYOCu bezesporu naší největší medailovou nadějí, jelikož do Maďarska odjížděl v pozici obhájce tří dorosteneckých medailí z loňského šampionátu v Litvě. Je sice pravda, že tehdy je získal ještě v kategorii mladších dorostenců M16 a pro letošek už se posunul mezi osmnáctky, kde je konkurence zase o něco větší nejen proto, že v této kategorii startují už i reprezentace Švédska a Norska, ale i tak rozhodně patřil minimálně do širšího okruhu favoritů všech disciplín.

Předzávodní papírové předpoklady ovšem zůstaly naplněné pouze tak nějak z poloviny, jelikož si Strejdík na letošním šampionátu vybral pořádnou dávku smůly. Už před odjezdem do Salgotarjánu ho potrápily poměrně závažné zdravotní problémy, které ovšem naštěstí jeho start nakonec neohrozily. Ve všech závodech na EYOCu pak Strejdík dokázal, že do evropské dorostenecké špičky bezesporu patří. Dvě velké chyby v individuálních závodech ho ale připravily o možnost bojovat o medailové pozice. Chuť si ovšem dokonale spravil na závěrečných štafetách, kde dofinišoval s velkým náskokem pro zlatou medaili a stal se tak již podruhé mistrem Evropy dorostu.

O svých chybách a především o svém úspěšném zlatém vystoupení v závodě štafet se Strejdík rozpovídal ve středu 24. srpna u sebe doma na zahradě, přičemž jsme mimo samotného EYOCu zabrousili i na jeho další reprezentační ambice a v neposlední řadě také na účast na letošním O-ringenu, kde bojoval v elitní kategorii starších dorostenců namísto evropské špičky proti té skandinávské.

Jirka

Ji: Ahoj Strejdíku, jak jde ladění formy na podzimní část sezóny?

Ja: No, asi by to mohlo být lepší. Bylo trochu horší se donutit, ale teď přes vícedenní závody si myslím, že to půjde.

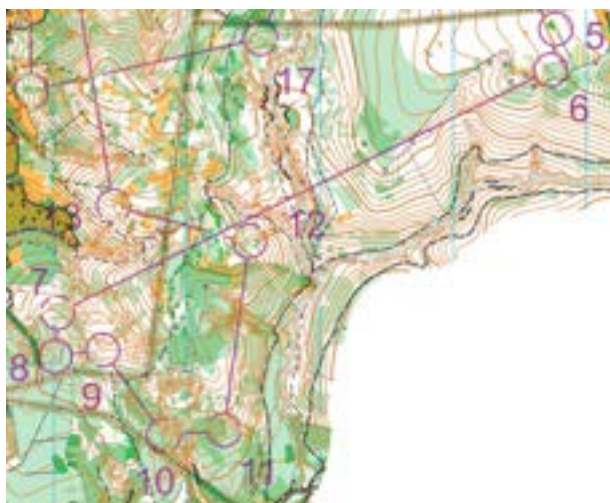
Ji: Vraťme se ale k EYOCu, kvůli kterému si hlavně povídáme. Letos to byl tvůj druhý EYOC. Posunul ses ovšem o kategorii výš, do M18. Byly letos důležité zkušenosti z loňska?

Ja: Myslím si, že docela jo. Vloni jsem cítil mnohem výraznější předzávodní stres. Zas to bylo určitě snazší v tom to všechno tak nějak zvládnout. Už jsem vlastně věděl, jak zhruba budou probíhat všechny ty startovní procedury a jak to zhruba bude vypadat.

Ji: Před odjezdem na EYOC jsi měl nějaké zdravotní problémy. O co šlo a jak to ovlivnilo tvoje výkony?

Ja: Byla to invaginace střeva, kdy se část střeva vcucne do toho druhého a většinou se to teda řeší operací. Já jsem měl zrovna štěstí, že se mně to vrátilo zpátky do původní polohy, ale musel jsem zůstat tři dny v nemocnici, kdyby se to náhodou nějak zhoršilo. Čtyřicet hodin jsem nemohl nic jíst a pak mi ještě předepsali nějakou dietu, kterou bych měl držet vlastně až do teď. Takže tréninkově mě to určitě asi trochu ovlivnilo, ale i tak jsem se cítil při závodění fyzicky hodně dobře. Takže asi to nezanedbalo až tak moc negativní dopad.

Ji: Takže na přípravném kempu, který začínal v úterý před mistrovským víkendem už jsi byl stoprocentně v pořádku a připravený zavodit?

Ja: V podstatě jo. V nemocnici jsem byl od pondělí do středy. Od čtvrtka jsem to hned začal tak nějak pomalu rozběhávat. A už v pondělí jsem šel nějakou rychlejší fází, takže v úterý už to bylo v pohodě.

Ji: Pojdme k jednotlivým závodům. EYOC začínal klasikou. Při pohledu do výsledků asi nelze dělené 41. místo hodnotit příliš kladně. Mezičasy ale říkají, že po většinu trati jsi stačil těm nejlepším. Co se ale stalo především na sedmé a pak na čtrnácté kontrole?

Ja: Mě se obecně ten den běželo úplně úžasně, takže jsem volil postupy prostě přes kopce. Prostě se mi běželo strašně dobře. A pak při postupu na sedmou kontrolu jsem vyběhl kopec a pak jsem tak nějak nedomapoval, že z pěšinky, po které chci běžet odbočovala malá pěšinka, která v mapě

byla jenom čárkovaně a po chvíli stejně skončila, ale to mi nějak nedošlo a omylem jsem na ni naběhl. A ta pěšinka bohužel pokračovala ještě dál, kde mě to zavedlo v podstatě do paralelní chyby a seběhl jsem vlastně dolů ten stejný kopec, který jsem vyběhl. Našel jsem si tam všechny body, které jsem potřeboval, takže jsem se vlastně ujistil, že jsem správně. A pak už jsem byl o údolí úplně vedle, přestalo mně to sedět. Nevěděl jsem vůbec, kde jsem a tak jsem si řekl, že nejlepší je seběhnout tím údolím někam dolů a najít se, jak jsem doufal, někde blíž ke kontrole. Ale našel jsem se vlastně až na modelové mapce, nebo podle oplocenky, kterou jsem poznal z modelu. A to už bylo vlastně skoro půl kiláku od té mé kontroly. Takže jsem chvíli přemýšlel, co vlastně v ten moment dělat, ale pak jsem si říkal, že to teda doběhnu. Bylo to teda asi dvanáct minut, jestli se nepletu, ta chyba a stálo mě to navíc asi sto metrů převýšení, protože jsem vlastně seběhl a vyběhl ten kopec. Pak jsem vlastně běžel pořád docela dobře až po tu čtrnáctou kontrolu, kde už jsem začal tak trochu kapat. Trošku mně začalo docházet a tak jsem trošku přestal přemýšlet nad těmi postupy a omylem jsem dal pěšinku v údolí, která mě zavedla trochu do zeleného, no prostě zabušeného údolí a nevěděl jsem moc, jak se od tam dostat. Takže tam z toho asi pramenila ta ztráta, ale to bych neřadil jako nějakou větší chybu, no.

Ji: Po té první více než desetiminutové chybě jsi pak vyhrál několik postupů. Kde jsi bral motivaci? Byla to snaha ukázat, že na to máš?

Ja: Nejspíš jo. A taky Mára nás před závodem motivoval tím, že vlastně na několika předchozích MEDech i po takhle brutálních chybách se dal zaběhnout nějaký lepší výsledek. Tak jsem si to vzal k srdci a snažil se tomu věřit. Stejně jsem věděl, že to asi nebude úplně optimální, protože to nebyl tak těžký terén jak na minulých MEDech. A ještě mi taky dost pomohlo, že jsem určitě chtěl běžet štafety, takže jsem se snažil i vzhledem k těm štafetám předvést co nejlepší výkon, abych je mohl běžet.

Ji: Jak ty sám hodnotíš svůj výsledek? Nějaká pozitiva tam určitě přes to konečné umístění byla.

Ja: Jak říkám, běželo se mně úplně úžasně, takže to беру jako dost dobrý. A mapově jsem udělal v podstatě jenom jednu chybu. Jako velkou, ale všechny kontroly jsem v dohledávkách našel v podstatě bez problému, takže o to mě to možná štválo víc. Ale s výkonem jsem byl v podstatě spokojený, protože fyzicky jsem na tom byl skvěle. A vezmu si, že kdybych tam vlastně neudělal těch deset minut navíc, tak bych fyzicky vydržel do toho dupat až do konce. Ale takhle jsem vlastně chcípнул zhruba těch deset minut až čtvrt hodiny před koncem. Takže mi to tak nevystačilo.

Ji: Na klasice se obecně dost chybovalo a z mapy to vypadalo i na vcelku pěkné volby postupů. Jaký ten závod v reálu byl? Líbila se ti ta trať?

Ja: Trať si myslím byla velmi pěkná. Variant postupů se našlo fakt hodně. Jak jsem řekl na začátku, tak já jsem volil dost přes ty kopce, protože jsem se ráno cítil úplně perfektně, takže jsem to zkusil. Někteří kluci od nás volili víc po cestách a ty volby byly docela srovnatelné, na to jak byly úplně odlišné. Takže postavené to bylo moc pěkně.

Ji: Před následujícím závodem ve sprintu bylo možné oficiálně navštívit závodní terén.

Sice bez mapy, ale nebylo to i tak trochu proti podstatě orientačního běhu?

Ja: No, vlastně bylo. Ale já si myslím, že to je takhle úplně na každém MEDu. Nebo alespoň na těch dvou, co já jsem byl, tak to bylo možné i v tom Vilnius. A tam se mi to asi trochu víc vyplatilo, než teď, protože vlastně tím, jak jsme si to prošli, tak jsem si zapamatoval to pěšinku, která pak byla zapřívátovaná. Kdyby se mi to asi tak moc nevymstilo, tak by mi to asi tak moc nevadilo, že tam ta možnost je.

Ji: Trať sprintu vypadaly velmi zajímavě. Jak se ti tvoje trať líbila a jak moc náročná vzhledem ke znalosti terénu byla?

Ja: Až tam moc náročná mi teda nepřišla. Hlavně asi díky tomu, že jsme si to mohli projít. Ale i tak se tam tady našly nějaké pěkné volby, nad kterými jsem musel dost přemýšlet. Trať byla pěkná, fyzicky dost těžká, samozřejmě vzhledem k těm kopcům, které tam jsou. Takže jako pěkná.

Ji: O tvé diskvalifikaci na sprintu jsem četl i slyšel několik verzí. Jak to tedy bylo doopravdy?

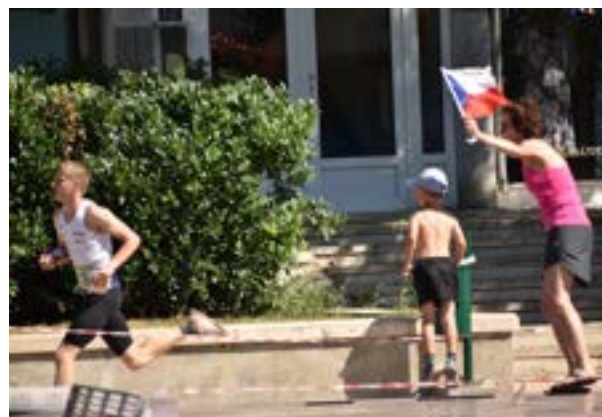
Ja: Takže byl to vlastně postup na osmou kontrolu. Já jsem se podíval na ten postup a jelikož jsme detailně znali tu mapu a znali jsme ten terén, tak jsem přesně věděl jak vypadá celý ten postup. Takže jsem to běžel a už jsem si nekontroloval, že v té nové mapě je to zapřívátované. Takže jsem to proběhl a celou dobu jsem o tom nevěděl. Takže jsem běžel skvěle dál celou trať a vlastně v cíli to bylo tak, že jsem se radoval, že mně to hezky vyšlo a šel jsem směrem do stanu. Tam mě zastavil jeden Slovák, který mně řekl, že mně v tom průběhu viděl, když běžel paralelní cestou nade mnou. Ten mně řekl, že jsem DISK. Tak jsem chvíli moc nevěděl co dělat. Řekl jsem to trenérům a tam jsme se tak nějak shodli, že to vlastně musíme říct. Že mená cenu dělat mrtvého brouka, že jsem to nepřoběhl. A tak jsem to šel v podstatě s nima vyřešit k vyčítání a tak nějak jsem se přiznal.

Ji: Byla to velká výhoda, to proběhnutí privátem?

Ja: Mě to až tak moc nepřišlo, ale když jsme si zpětně procházeli mezičasy, tak mi přišlo,

jako by tam proběhlo tak nějak víc lidí. Vlastně buďto to bylo dvacet vteřin a někdo ten postup šel hodně rychle, anebo to bylo čtyřicet vteřin, protože těch kluků, co to šli o dvacet vteřin pomaleji zas tak moc nebylo. Takže to vlastně bylo v těch mezičasech docela divné. Jako by jich tam proběhlo víc.

Ji: Z velmi dobrého místa byl diskvalifikován i Švýcar Simon Wolfensberger. Byl to ten stejný problém?

Ja: No tak to vůbec nevím. To jsem nějak nepostřehl, že by se tam něco takového stalo.

Ji: Je podle tebe správné, že o úspěchu a neúspěchu na sprintech rozhodují takovéto technické záležitosti, které závodník téměř není schopen v maximální rychlosti kontrolovat?

Ja: Já si myslím, že ano. Zrovna v tomto případě to bylo dobře čitelné. To byla jenom moje chyba, že jsem si to nevyčetl. Ale v těch případech, kdy to fakt není čitelné, tak si myslím, že by to úplně nemělo rozhodovat, ale v tomhle to bylo naprosto oprávněné, protože to byla moje chyba.

Ji: Tvůj čas v cíli sprintu by znamenal obhajobu loňského mistrovského titulu. Čím to je, že se ti na vrcholných sprintech, když odhlédneme od té diskvalifikace, tak daří? Tvůj čas na hladkou trojku přitom rozhodně není nejlepší ve startovním poli.

Ja: Tady tu otázku si kladu taky dost často, protože na českých sprintech jsem zapsal myslím nejlepší umístění třetí. To bylo z loňského MČR a pak jsem byl nějlépe myslím pátý. Takže opravdu nemám tušení, čím to je. Pořád jsem na to nějak nepřišel, takže nevím.

Ji: Jak jsi ve finále spokojený s tím, co jsi v tom závodě ve sprintu předvedl?

Ja: Myslím, že to byl zase dobrý výkon, ale škoda toho zaváhání. Volby si myslím, že jsem odhalil většinou dobré. Zas to byl prostě skvělý výkon až na tu jednu minelu.

Ji: Jako poslední se běžel závod štafet, do kterého jsi šel bez zaběhnutého výsledku z předchozích individuálních závodů. S čím jste do toho ty, respektive celá štafeta šli?

Ja: Večer jsme se tak nějak dobře namotivovali. Věděli jsme, že máme silný tým. Už vlastně z těch výsledků na longu, kdy Jirka byl druhý a Martin osmý. Takže to vypadalo fakt skvěle. Oni věřili mě, takže jsme se tak nějak dohodli na složení štafety, že můžu jít ten třetí úsek. A všichni mně věřili, takže to bylo dobré, protože v Česku mám zatím hodně stabilní výsledky, jenom se mně teď nepodařily na tom EYOcu.

Ji: Štafety jste nakonec vyhráli poměrně suverénním způsobem. Po prvním úseku jste byli v čelním balíku a zbylé dva úseky jste vyhráli. Jaký byl tvůj třetí úsek? Byl jsi na trati nervózní?

Ja: Byl jsem nervózní hodně, protože Martin to donesl skvěle, že jo. Pak Jirka se ještě kousek držel s nima v balíku a pak je prostě úplně neskutečně urval a dal mně to s dvouminutovým náskokem, takže já jsem vyběhl totálně vystresovaný. Ale po chvílce to zas opadlo a měl jsem úplně dobrý pocit. Všechno jsem si kontroloval, akorát jsem hodil myslím asi půlminutovou chybkou na osmičku. A pak teda na třináctou kontrolu myslím čtyřicet vteřin, takže to jsem trošku znejistěl, ale nikoho jsem neviděl. Pak jsem asi trochu zrychlil a šlo to líp. A pak mi na divácké řekli, že mám zase náskok dvě minuty, takže to bylo úplně v klidu a doběhl jsem si to. Ale pak vlastně v cíli jsem od toho Litevce za mnou zjistil, že po té mé čtyřicetivteřinové chybě dokonce viděl můj dres. Ale já jsem naštěstí zaběhl za hřbítek a on zaběhl do dvouminutové chyby, takže naštěstí se mě nechytí, protože jinak by to mohla být ještě docela sranda. Tady takhle jsem měl vlastně štěstí a ke konci jsem mu ještě svým tempem utekl, takže dobrý.

Ji: Jak se ti závod štafet líbil? Z mapy to vypadalo, že byl hodně technický a spíše middlového charakteru.

Ja: Jo, přesně tak. Tak jsme k tomu i přistupovali. S Jirkou jsme byli první a druhý na MČR na middlu, takže jsem věděli, že by nám to mělo teoreticky sednout. Z mapy už to tak vypadlo, že to bude těžké. Ten les byl většinou s vysokým listnatým podrostem, takové nízké buky a duby, takže byla docela nízká viditelnost, podobné trošku EYOcu z loňska. Takže jsme věděli, že by nám to mělo sednout a sedlo. Tratě si myslím, že byly taky hezky udělané a sedlo nám to.

Ji: Před rokem v Litvě jsi rozbíhal stříbrnou štafetu M16. Jaké to bylo letos dobíhat pro zlato jako finišman?

Ja: Určitě lepší. Vloni jsem tam v závěru udělal myslím čtyři minuty chyb, takže ten výkon nebyl tak úplně čistý jak letos. Letos jsem ten úsek ještě k tomu vyhrál. Byl to prostě úplně skvělý pocit. A ještě po těch mých dvou nepodařených závodech to bylo něco neuvěřitelného.

Ji: Jak vysoko si ceníš letošní zlaté medaile v porovnání s kompletní medailovou sbírkou z loňska?

Ja: Asi tak docela srovnatelně, protože vloni to bylo přece jenom to tu kategorii níž, kde

s námi vlastně nesoupeřili Švédí a Norové, protože ti jezdí jenom na osmnáctky. Mrzí mě teda dost ty dva zkažené závody, ve kterých bych taky dosáhl hodně vysoko, když bych tam neudělal ty kraviny. Ale ty štafety byly dobré, že to můžeme oslavit tak nějak společně a má to stejnou hodnotu, takže je to docela srovnatelné.

Ji: Mimochodem, na všech fotkách z EYOCu máš nezvykle krátký sestřih. O co šlo?

Ja: To jsme večer před odjezdem na EYOC všichni, nebo většina týmu, spali u Honzy Štěpánka v Brně, protože to měla většina daleko, z Prahy a odjíždělo se brzo ráno. A tam tak nějak z hecu jsme se prostě všichni ostříhali. Vlastně ani nevím proč, ale bylo tak, že kdybychom byli všichni, tak by to mohlo vypadat dobře a nevím, jak to nakonec působilo.

Ji: Jaký byl letošní EYOC mimo les? Zvládli ho pořadatelé uspořádat kvalitně?

Ja: Jo, myslím si, že to bylo dobré. Vloni to bylo vlastně hodně osekáné kvůli tomu COVIDu. Ale letos tam byl už i banket a oficiální zahájení s ceremoniálem. Byl rozhodně lepší než vloni. A šlo to.

Ji: Nedlouho po EYOCu jsi se zúčastnil O-ringenu v kategorii H18-Elit. Dá se srovnávat konkurence na EYOCu a na O-ringenu? Ty bezpochyby patříš do evropské dorostenecké špičky, ale na O-ringenu se ti nakonec o ty nejvyšší pozice bojovat úplně nepodařilo.

Ja: Já si myslím, že se to dá srovnávat, protože jsem tak procházel tu startovku EYOCu a O-ringenu, tak jsem tam našel alespoň patnáct borců, co se rvali o docela dobré pozice na tom EYOCu. Takže srovnávat se to dalo, ale mě se to teda nepovedlo hnedka na té první etapě, kde jsem se odepsal tím šedesátým šestým místem, což nebylo úplně plánované. Ale pak si myslím, že jsem to docela úspěšně stáhl a nakonec jsem s tím výsledkem dost spokojený. Byl to dost těžký terén a vlastně jsme měli před tím O-ringem jen dva tréninky ve Švédsku, takže jsme to zvládli docela obstojně.

Ji: Takže ten rozdíl v konkurenci je spíš v tom, že je těžké porazit Švédy ve Švédsku, než že by bylo těžké porazit Švédy principiálně?

Ja: Určitě. Bavil jsem se s tím vlastně nejlepším Švédem a ten zase říkal, že byl párkrát v Česku, a že on zase nechápe, jak my můžeme tak rychle běhat v českých terénech. A my zase absolutně nechápeme, jak oni běhají v těch mapově těžkých terénech, kde se běží jenom na směr. To je pro nás prostě nepochopitelné a oni tam jsou jak doma, takže určitě je to tím.

Ji: Jak vidíš po letošním EYOCu příští reprezentační sezónu? Cílem je JWOC a nebo bys rád ještě posbíral nějaké medaile na EYOCu v Bulharsku?

Ja: Příští rok bych už určitě chtěl JWOC a tam zapsat nějaké to umístění třeba do třicítky nebo tak nějak.

Ji: A jaké jsou tvé cíle pro blížící se podzimní část domácí sezóny?

Ja: Asi nejvíc bych chtěl cílit na MČR na klasice. Je to vlastně teď jak byly vícedeňáky u Turnova, jako Pěkné Prázdniny. Tam mi to v těch pískovcích docela šlo, takže si na tu klasiku v pískovcích i docela věřím. A pak samozřejmě na MČR štafet, kde bychom mohli už konečně vyhrát.

Ji: Děkuji za rozhovor a ať se ti daří jak v českých lesích, tak v reprezentaci. A ať to s tou štafetou výjde i na Mistrovství Republiky.

Ja: Díky.

Tomáš Kasza:

Chyběla mi chladná hlava na startu

Oba slovenské dorostenecké reprezentanty v kategorii M18 jsem si záměrně nechal až na konec, jelikož oba dva zároveň reprezentovali Slovensko i o týden později na JWOCu v portugalském Aguiar de Beira, respektive na jeho první, sprintové části. Kvůli extrémnímu riziku vzniku požárů byl totiž v Portugalsku den před zahájením juniorského šampionátu vyhlášen zákaz vstupu do lesa. Z tohoto důvodu bylo možné odběhat právě pouze sprintové disciplíny, přičemž kromě sprintu byl do programu improvizovaně zařazen i závod sprintových štafet, který si tak na juniorském mistrovství světa odbyl svou premiéru. Lesní disciplíny se pak budou konat dodatečně v termínu od 4. do 6. listopadu, což už je nyní ze strany pořadatelů i IOF oficiálně potvrzené. Nezbyvá než doufat, že slovenská reprezentace najde dostatek financí, aby své závodníky do Portugalska mohla vyslet i podruhé.

Jelikož rozhovory jak s Kaszičem, tak Filipem vznikaly večer před odjezdem na oddílové soustředění do Švédska, tedy až po jejich návratu z Portugalska, tak jsem se je na jejich premiérové vystoupení mezi juniory logicky ptal. A vzájemně jsme dospěli k závěru, že jsem se ptal natolik vyčerpávajícím způsobem, že již není nutné psát o JWOCu samostatný článek. Vše podstatné včetně, ukázek map, ovšem najdete na následujících stránkách.

Teď už ale pusťme ke slovu Kasziče, se kterým jsem si u Libora na zahradě povídal nejenom o jeho zážitcích z obou vrcholných reprezentačních akcí, ale i o jeho letošním závodění v našem oddílovém dresu a to nejen v pěším OB, ale i v MTBO, které si vyzkoušel na závodě v Šaštíně, který se započítával jak do slovenského, tak do českého žebříčku.

Závěrem bych se rád Kaszičovi omluvil, pokud při přepisování rozhovoru vznikla nějaká větší či menší nepřesnost. Jeho mluvená slovenština je poměrně dost rychlá a byla pro mě vcelku tvrdým oříškem. A to i přesto, že jsem ji nemusel vzhledem k přepisování rozhovoru do češtiny chytat úplně slovo od slova. Jen doufám, že význam zůstal vždy zachován...

Jirka

J: Ahoj Tomáši, jak se těšíš na soustředění do Švédska?

T: Celkem dost, je to určitě dobrá příprava. Byl jsem tam už minulý rok, takže mám celkem velké očekávání, protože minulý rok to bylo úplně úžasné. Takže letos se těším ještě víc.

J: Letos jsi reprezentoval Slovensko jak na EYOCu tak JWOCu. Na EYOCu to byla tvoje druhá účast. Bylo to napodruhé v něčem

jiné, kromě toho, že jsi se posunul o kategorii výš?

T: Určitě to bylo lepší. Zlepšil jsem svoje výkony. Určitě už jsem věděl, co očekávat. Takže už jsem tam nejel jako nováček, ale už jsem měl cíl, že jsem chtěl dobře zaběhnout. A hlavně už jsem pochopil, jak na to mám jít, takže jsem se určitě zlepšil, byl jsem dál.

J: Letošní EYOC se konal jen pár kilometrů od slovenských hranic. Bylo pro váš národní tým snazší se připravit a využít téměř domácí prostředí?

T: Bylo to výrazně lehčí. Hlavně proto, že jsme tam trénovali už v roce 2020, kdy měl ten EYOC původně být. A jelikož to bylo fakt blízko, tak jsme tam prostě jezdili, každý z reprezentace tam byl. Takže jsme tam měli velké kilometry. A bylo te ještě pojištěné tím, že moje babička žije asi pět kilometrů od tam, takže část těch lesů jsem znal. Takže to bylo dost dobré.

J: Pojdme k jednotlivým závodům. EYOC začal klasikou. Když jsem se díval na mapu, tak to vypadalo, že to byla pořádná výzva s řadou voleb postupů. Dělal se i velké chyby. Jaký to tedy byl závod z pohledu závodníka?

T: Byl to určitě moc dobrý závod. Trať byla podle mě pěkná, i přesto, že mnozí říkali, že ne. Mě se ale celkem líbila. Bylo to dost kopcovité, což mi úplně nesedlo. Hlavně nějaké závěrečné pasáže. Udělal jsem pár chyb, takže to nehodnotím jako úplně super závod. Ale volby tam určitě byly, pákrát jsem asi zvolil horší, udělal jsem mnoho chyb. Takže trať to byla pěkná, les pěkný. Určitě jeden z nejlepších, které tam byly na výběr. Ne tak hustý, takže to se mi líbilo. A pěkné podle mě byly i některé pasáže, které byly jiné, než jsem čekal. Takže určitě hezčí než jsem čekal.

J: A jaké to tedy bylo z tvého pohledu během závodu? Hned na první kontrole jsi nechal tři minuty.

T: To je taková moje běžná situace. Vypálil jsem asi trochu víc, než jsem měl stejně jako předchozí rok, přesně stejně. Tehdy tam byla taky chyba hned na začáteční kontrolu. Potom jsem se snažil to nějak pochyťat, ale ty chyby nabíhaly dál a dál. Ale potom v závěru už jsem se víc zklidnil. Byly tam takové middlovější postupy, víc do kopců. Tam jsem zpomalil, protože jsem už i trochu nezvládal. Tam jsem to vlastně pochyťal a už jsem začal chápat, jak to mám teda dělat a tam už to šlo lépe.

J: Nakonec z toho bylo umístění v polovině výsledkové listiny. Jak jsi spokojený s výsledkem? Oproti loňsku, kdy jsi byl diskvalifikovaný je to určitě posun.

T: To samozřejmě, ale taky jsem byl trochu zklamaný, protože minulý rok, nebýt té diskvalifikace, jsem mohl být vpředu. I když jsem teda visel, ale to se nepočítá. Prostě byl bych o mnoho výš. Takže jsem určitě spokojený nebyl a zároveň teda byl. Doběhl jsem, což teda byl úplně skvelý výsledek. Nebyl jsem diskvalifikovaný. Ale zároveň jsem byl trochu zklamaný, že to mohlo být lepší.

J: Před následujícím závodem ve sprintu bylo možné oficiálně navštívit závodní terén. Sice bez mapy, ale nebylo to i tak trochu proti podstatě orientačního běhu?

T: Trochu ano. Na tom sprintu jsem toho potom velmi výrazně využil, že jsem v to

městě byl den nebo dva před tím. Tu mapu jsem znal skoro nazpaměť. Věděl jsem, kde v tom městě jsem a jak to má probíhat. Takže při tom sprintu jsem šel skoro z paměti. Jen jsem věděl, a tady musím zabočit za ten dům, tady je určitě průchod a tak. Takže to bylo určitě velmi výhodné. Ale bylo to trochu takové opravdu proti podstatě orientačního běhu.

J: Trať sprintu vypadaly velmi zajímavě. Jak se ti ta tvoje trať líbila a jak moc náročná byla právě vzhledem k té znalosti terénu? Z mezičasů to vypadá, že se obecně moc nechybovalo?

T: Určitě to s tím dost souviselo, ty chyby. Bylo to výrazně takové, že člověk to prostě znal. Ale stále se chyba udělat dala. A hlavně kvůli té fyzické náročnosti, prostě člověk stále šel do kopce z kopce. A člověk v tom zadýchání mohl udělat lehkou chybu, což se mi samozřejmě podařilo, protože nějaké ploty tam samozřejmě byly navíc. Takže tam to nebylo úplně jisté.

J: Ty jsi doběhl na 29. místě jako nejlepší ze Slováků a po diskvalifikaci Strejdíka vlastně i členů PBM. Jaký byl tvůj závod a jak jsi spokojený s výsledkem?

T: Jsem nečekaně nad míru spokojený. Toto byl první závod, který jsem reálně na EYOCu zvládl oběhnout fakt dobře, že jsem byl se sebou spokojený. Také jsem se uklidnil, což mi výrazně pomohlo i v dalších disciplínách a závodech. A zároveň to ještě mohlo být lepší, protože jsem nechával na technice. Takové

seběhy schodů a takové věci. Ale zároveň jsem spokojený s tím, že jsem měl na nějaké místo a prostě tam byl. Takže jsem byl určitě spokojený.

J: Poslední závod štafety jsi finišoval. Štafetu jsi posunul o jedno místo na konečnou patnáctou pozici. Jsi se svým výsledkem, potažmo výsledkem celé štafety spokojený?

T: Výsledek štafety určitě mohl být i lepší. I když ten můj byl úplně výborný, na to že jsem běžel celou dobu sám a někoho jsem teda oběhl, jak jsem se dozvěděl v cíli. A nebyli to nějaké Ukrajiny, nebo běžci, kteří by nebyli dobří. Takže jsem s tím byl určitě spokojený. Běželo se mi dobře, běžel jsem skoro bez chyby, což bylo úplně super. Takže s tou štafetou jsem výrazně spokojený. Mohlo by to být určitě lepší, protože jsme dostali na předchozích úsecích, ale určitě velký posun by tam nebyl.

J: Právě na průběh toho závodu jsem se chtěl zeptat. Vybíhal jsi ve dvojici s Lotyšem, který ti nakonec poměrně výrazně utekl. Ale jinak to byl podle mezičasů sólo závod.

T: Ano, přesně tak. Já jsem vůbec nikoho neviděl. Lotyš je asi minul, měl jsi jinou jedničku. Já jsem ji měl v hustníku. A potom jsem vůbec nikoho neviděl.

J: Jak se ti závod štafet líbil? Z mapy to vypadalo, že to byl spíše hodně technický middle.

T: Přesně to se mi líbilo, protože middly mám celkem rád, protože jsou kratší a takové technické. Člověk nemusí běžet tak rychle, což mi přesně vyhovovalo. Stále člověk nacházel kontrolu, kontrolu, kontrolu, každou minutku tam byla kontrola. A to na tom bylo úplně super, protože to stále nabíhalo. A to mě těšilo, že jdu dobře.

J: Jaký byl letošní EYOC mimo les? Zvládli ho pořadatelé uspořádat kvalitně?

T: Podle mě ano. Oproti té Litvě to možná bylo horší, ale v Litvě byl zase COVID, takže

tam se to nedá úplně s tímto porovnávat. Ale byl jsem spokojený. Prvních pár dní byl trochu problém se stravou, protože nám vařili taková pseudojídla. Ale tak nějak jsme to potom vyřešili a už to bylo dobré.

J: Týden po EYOCu jsi reprezentoval Slovensko znovu na JWOCu. Jaké to bylo startovat na vrcholné juniorské akci, když jsi teprve osmnáctka prvním rokem?

T: Určitě to byl zážitek. Jel jsem tam i s tím, že to bude jen zážitek. Nechtěl jsem žádné výsledky. Očekával jsem, že klidně budu poslední. Opravdu mi to v té chvíli bylo jedno. Chtěl jsem si to jen vyzkoušet, chtěl jsem vidět tu konkurenci. A určitě to pro mě byl velký zážitek a velké poučení, že jsem mohl sledovat ty ostatní juniory, co oni dělají a jak to vlastně probíhá, celý ten JWOC, protože je to přece jen už trochu jiné oproti EYOCu. Je to prostě větší.

J: Měl jsi tedy nějaké výsledkové ambice?

T: Vůbec. Byl bych spokojený i s posledním místem, pokud bych doběhl a byl ve výsledcích.

J: JWOC začal dle plánovaného harmonogramu sprintem. Jihoevropská městečka obecně skýtají nádherné sprintové terény a tady byly navíc i kopce a nezanedbatelné množství umělých překážek. Jak sis ten závod užil?

T: Užil jsem si ho výborně. Hlavně proto, že jsem udělal na jedničku hned takovou chybu, že jsem se ztratil, že jsem vůbec nevěděl, kde jsem. Takže jsem tam trochu zmateně pobíhal. A potom jsem to měl nejdřív tak, že mě doběhl váš český reprezentant a samozřejmě mi také utekl. Tak jsem si řekl dobře, tak jsi to jdu vychutnat a teď chci jít dál bez chyby. To se mi myslím celkem i podařilo. Ve zbytku jsem si vychutnal tu atmosféru, obyvatelé toho města fandili, byli tam nějakí fanoušci a to bylo úplně super. Takže jsem se potom taky kochal, vychutnal si to, i když ty kopce byly dost nepřijemné.

J: Konečné 123. místo asi nelze úplně považovat za úspěch, i když jak jsi říkal, ambice jsi neměl. Co chybělo k lepšímu výsledku?

T: Určitě chladná hlava na startu, kterou jsem asi zjevně neměl. Ty časté chyby a možná nějaký běžecký výkon by to také chtělo.

J: Po závodu ve sprintu se začal výrazně měnit harmonogram mistrovství kvůli extrémním vedrům a zákazu vstupu do lesa. Jak jsi to vnímal ty jako závodník? A jaké bylo vlastně počasí na místě?

T: Určitě mě zklamalo, že ty lesní disciplíny nebyly. To mě výrazně zklamalo, protože jsem se do lesa velmi těšil. Hlavně, když už jsem jednou cestoval na ty tréninky a tyto věci. Viděl jsem ten les a prostě to byla parádka. To byl dokonalý les. Nepíchalo to, alespoň to tak vypadalo. Všude tam byly kameny, vypadalo to geniálně. Takže mě to z pohledu závodníka velmi zklamalo. A teplo bylo takové. No ono to počasí bylo takové zvláštní. Ráno bylo příjemně. Potom na oběd strašné vedro, člověk by zdechl, když nebyl ve stínu. A večer bylo zase příjemně. Takže bylo to určitě takové jiné počasí než u nás.

J: Ale co se týče běhání to nebylo neběhatelné?

T: Určitě ne, ale mohlo to být riskantní.

J: Do programu byly nakonec premiérově zařazeny sprintové štafety. Prostor závodu byl ale stejný jako v případě sprintu. Pořadatelé sice rozmístili jinak umělé překážky, ale i tak, neovlivnila přece jen znalost terénu závod až příliš? Terén byl přece jenom dost malý.

T: Ano terén byl malý a mnoho lidí to ovlivnilo. Ale podle mě i ty překážky byly některé velmi skryté, takže to velmi ovlivnilo volby. Mnohokrát jsme si potom říkali, že mnoho lidí se nachytilo na různých překážkách. Člověk by očekával, že tam bude drát a nebyl. Ty překážky to určitě dost proměnily. I mě to trochu ovlivnilo, že jsem zvolil pár špatných postupů, protože jsem čekal, že tam něco bude a nějaká jiná tam nebude. Takže určitě to mohlo ovlivnit hodně lidí, ale takové ty TOP týmy, co se opravdu připravovaly podle mě věděly co můžou očekávat a co všechno může nastat.

J: Ty jsi běžel druhou slovenskou štafetu a tvoje ztráta na čelo byla rozhodně menší než na sprintu. Jaký byl tvůj závod?

T: Bylo to super, výrazně jsem se podle mě zlepšil. Ale trochu lehce mě všichni obíhali,

jako bych já stál a oni běželi na plný výkon. Prostě jsem nemohl nic dělat. Ale potom se to tak nějak ustálilo. Ti rychlejší, kteří ale fakt nestíhali mapovat, začali dělat chyby, tak jsem s nimi závodil. A pak se mnou šel ještě jeden týpek, který běžel stejně rychle jako já. Vlastně jsme spolu bojovali až do cíle, což mě celkem bavilo. Takže jsem si to určitě víc užil a taky jsem víc zazávodil, takže jsem byl alespoň trochu v tom souboji.

J: Poslední závod mistrovství byl již neoficiální a neudělovaly se za něj medaile. Běžely se městské štafety na mapě Dornelas, která byla použita i na oficiálním tréninkovém kempu před JWOCem. Byl závod v něčem jiný oproti oficiálním mistrovským sprintovým štafetám? Časy byly opět sprintové. A nehrála roli znalost terénu většiny startovního pole, která na tom kempu byla?

T: Určitě hrála. I my jsme tam nečekaně byli, protože se nám podařilo tam jet přesně v ten den, kdy to mělo být embargované. Měli jsme prostě štěstí. Určitě to hrálo trochu roli. Hlavně hodně těch týmů to bralo trochu méně vážně, určitě trochu méně vážně. Většina z nás včetně mě měla tu možnost navštívit Team Meeting a tam bylo vysloveně řečeno, že bychom to měli jít jako normální závod, ale bylo cítit, že to prostě není ono. Mnoho těch týmů si to spíš užívalo. Takže určitě to bylo jiné, ale stále to byl závod jako každý jiný a já jsem chtěl běžet co nejlépe a stejně tak podle mě i ostatní. Prodali jsme všechno.

J: Ty jsi rozbíhal mezinárodní štafetu spolu se Srbem a Chorvatem. Ta štafeta nakonec skončila na 34. místě. Jak se ti ten závod líbil?

T: Bylo to super. Tím, že se pozice na startu rozdělovaly podle toho, jak jsme se přihlašovali, tak jsem šel z první řady. Takže to jsem plnohodnotně využil, protože jsem byl první na mapovém startu. I když jsem potom nevěděl, kam mám jít dál, ale to už nehrálo roli. A potom jsem si to vychutnal, prostě ten balík. Bylo tam fakt hodně lidí, stále se ti lidé míchali. Člověk viděl hodně lidí, kteří se někde motali, kteří šli v protisměru,

kteří šli se mnou. Bylo to fakt pěkné. Určitě velký zážitek. Mohl jsem jít s takovými lidmi, kteří všichni běží rychleji než já, ale tikoho netrápí. A moc jsem si to užil, poznal jsem nové kamarády ze Srbska a Chorvatska.

J: Jaký byl JWOC po pořadatelské stránce? Jak zvládali pořadatelé výrazné změny programu?

T: Podle mě to zvládli výborně. Na to, že jim vlastně zrušili JWOC během jednoho dne den před tím, než měl začít, tak plánovali výborně. Na mapách co měli postavili dvě nové tratě na vysoké úrovni. Tak to byla výborná práce. Některé věci možná mohly být lepší. Určitě některé mohli být lepší, ale podle mě to zvládli fakt jakože výborně.

J: Proběhly nějaké zprávy, že by pořadatelé mohli lesní závody uspořádat na podzim. Máš o tom jako účastník JWOCu a reprezentant nějaké informace? Lze podle tebe JWOC v podobě, v jaké proběhl, považovat za plnohodnotný?

T: Mám ohledně toho informace. Bylo nám řečeno, že by se měl konat 4. až 6. listopadu. Mělo by se to konat ve formátu middle bez kvalifikace, štafety, long. S tím, že model bude nějaký čtvrtěk před tím. Ale musí to schválit IOF, všichni sponzoři a tito lidé. Takže mělo by to být, ale řeší se mnohé další problémy s tím, že menší reprezentace na to nemají takové finance. Ale určitě ten JWOC teď nebyl plnohodnotný. Prostě jsme to tak i brali, že toto je jen první část a že chceme i tu druhou. Že ji určitě chceme udělat a že toto fakt nebyl JWOC jak má být.

J: S tím možná souvisí další otázka. Slovenská reprezentace tam vyrazí, popřípadě v jaké sestavě?

T: To nevím. Protože tým, že naše finanční zázemí není úplně dokonalé, tak to není tak jisté, že tam pojedeme.

J: Ale pokud byste jeli, tak máš místo?

T: Měl bych mít. Pojedou ti stejní, není tam nikdo další do zásoby, kdo by mohl jet.

J: Jak bys zhodnotil svoji první účast na JWOCu? Běžel jsi vlastně jen jeden oficiální mistrovský závod a to sprint.

T: Zhodnotil bych to tak, že jsem sbíral zkušenosti. Užil jsem si to, i když to bylo víc o nějakém opalování v bazénu, než o běhání. Ale určitě to bylo super a chci jet na JWOC ještě, jak prostě bude.

J: Opustímě teď ale reprezentační akce a pojďme do českých lesů. Na českých závodech se objevuješ poměrně často a letos na jaře jsi mimo jiné oběhal kompletní česká mistrovství. Jak jsi spokojený se svými výsledky v českých lesích?

T: Zrovna tento rok mi zatím moc nesedl. Žádný z těch závodů mi vůbec nesedl až na finále na middlu, kde jsem ale běžel finále C, takže tam už to vlastně nebylo o ničem. To už byl jen takový trénink. Ale bylo to fajn, že jsem zase nabral nějaké zkušenosti v českých lesích. A chci bojovat dál s tím, že jsem na tom EYOCu už získal Áčko, jak jsem se dozvěděl. Takže to mi výrazně pomáhá a mění teď moje plány, ale chci toho v Čechách oběhat co nejvíc. Hlavně v souvislosti

s JWOCem, který tu bude. Tak chci nabrat trochu zkušeností, jak to tu přesně funguje. A hlavně si udržet Áčko, takže určitě chci zlepšit svoje výsledky. Mít lepší, než jsem měl.

J: Na jaké závody se letos ještě v České Republice chystáš? Předpokládám, že na podzimních mistrovstvích tě uvidíme. Pomůžeš klukům i ve štafetách?

T: Jestli bude místo ve štafetě, tak určitě pomůžu. Měl bych jet ještě na MČR na longu, tedy na klasice. A ještě bych měl jít nějaký letní West Cup, myslím bychom měli ještě navštívit. A na ty štafety, pokud bude místo, rád přijedu.

J: Jak jsi už říkal, devětadvacátým místem na sprintu na EYOCu sis vyběhl českou licenci A. Uvažuješ, že se příští rok absolvuješ kompletní žebříček A?

T: Kompletní asi ne, protože tam určitě budou nějaké termínové kolize se slovenskými mistrovstvími nebo takovými věcmi jako jsou nominačky na JWOCy, EYOCy. Takže asi kompletní ne, ale chtěl bych běžet většinu, abych si to Áčko udržel.

J: Většina slovenských závodníků běhá i za některý z českých klubů. Jaký je podle tebe současný stav slovenských soutěží? Je možné závodit pouze na Slovensku, pokud chce závodník běhat v reprezentaci?

T: Určitě to možné je. Ale není to vůbec lehké, protože člověk nenabere tolik těch zkušeností z ostatních lesů. Na Slovensku máme takový jeden, dva typické lesy, které toho člověku prostě nedají tolik. Pokud bude člověk běhat v Bratislavě a Bystrici, tak prostě nenabere ty zkušenosti, jak se běhá ve skalách, nebo jak se běhá po loukách. Je nutné získat ty zkušenosti v Čechách nebo v Maďarsku, prostě někde v okolí. Ale určitě

to možné je, protože do té reprezentace občas není úplně odkud vybírat, tak kdo má nejlepší slovenský Ranking, tak prostě jede.

J: Závody na Slovensku jsou ovšem, zvláště z českého pohledu, většinou velmi hezké. Chystají se na Slovensku nějaké závody, které by neměly uniknout naší pozornosti?

T: Nevím, kde budou závody příští rok. To ještě nevíme, ale letos se běží jedině MSR v longu někde v Ružomberoku, což by určitě mohlo být pěkné, i když to bude strašně kopcovaté. A nevím, jestli to bude pěkně postavené, jelikož to staví nějaký týpek, který není úplně dobrý. A MSR v nočáku, tam nečekám nic moc. A ještě nějaké závody v Limbachu, ale to taky není nic moc. Takže asi ne.

J: Jaké jsou tvoje výkonnostní ambice do budoucna? Na Slovensku patříš bezpochyby ke špičce, ale v rámci České Republiky popřípadě na reprezentační úrovni tomu ještě pořád něco málo chybí.

T: Ještě tomu dost chybí, takže určitě se chci posunout dál. Alespoň být top na tom

Slovensku, což taky ještě není úplně dokonalé, protože Filip je moc dobrý. A v Česku se určitě chci posunout do takového toho stabilního udržení si Áčka. Alespoň ta top třicítka v žebříčku by byla úplně super. A možná si někdy zaběhnout nějaké finále A. A na té reprezentační úrovni určitě bude můj hlavní cíl EYOC v Bulharsku. Jako starší už bych měl mít nějakou šanci bojovat, což by mohla být moje hlavní ambice. Samozřejmě to Česko, takže určitě ještě musím natrénovat a posunout e dál.

J: Na úplný závěr trochu otázka mimo pěší orienták. Letos na jaře sis v Šaštíně vyzkoušel i MTBO. Byl to jen jednorázový start, nebo to myslíš s MTBO vážněji?

T: Nemyslím to vážně, ale určitě to nebyl poslední start. Byla to úplně skvělá zábava, takže určitě když najdu čas, tak pojedu.

J: Děkuji za rozhovor a ať se ti daří jak v dresu PBM, tak mateřského Farmaceutu a samozřejmě i dresu reprezentačním. A užij si soustředění ve Švédsku.

T: Děkuji.

Filip Bukovác: Byla to pro mě čest

Jako posledního z respondentů v kategorii M18 jsem si nechal Filipa, jelikož byl v mnoha ohledech ze všech tří našich kluků letos nejúspěšnější. Hned ve čtyřech ze svých šesti startů na EYOCu a JWOCu dosáhl nejlepšího výsledku z členů našeho oddílu. A jeho ztráta na čelo na prvním úseku závodu štafet v Maďarsku, který nakonec opanovala štafeta se Strejdíkem v sestavě, navíc také nebyla nijak propastná. Nejen tímto závodem, ale i svým výkonem na úvodní klasické trati dokázal, že minimálně v lesních závodech již dosáhl výkonnosti, která mu umožňuje pomýšlet v kategorii staršího dorostu na přední příčky na závodech té nejvyšší mezinárodní úrovně.

Stejně jako se zbylými dvěma reprezentanty Slovenska jsem si s Filipem povídal u Libora na zahradě před jeho odjezdem na oddílové soustředění do Švédska a kromě žážitků z obou vrcholných

reprezentačních akcí mě také zajímalo, jak se vypořádal se zkráceným programem letošního JWOCu, když sprinty rozhodně nepatří k jeho úplně oblíbeným disciplínám a zda je šance,

aby slovenský svaz vyslal do Portugalska svou juniorskou reprezentaci i na druhou, lesní, část JWOCu na začátku listopadu.

Jirka

J: Ahoj Filipe, jak se těšíš na soustředění do Švédska?

F: Velmi, konečně nějaké chladnější prostředí.

J: Letos jsi reprezentoval Slovensko jak na EYOCu tak JWOCu. Na EYOCu to byla tvoje druhá účast. Bylo to napodruhé v něčem jiném, kromě toho, že jsi se posunul o kategorii výš?

F: Asi ne, zdálo se mi to podobné.

J: Letošní EYOC se konal jen pár kilometrů od slovenských hranic. Bylo pro váš národní tým snazší se připravit a využít téměř domácí prostředí?

F: To ano. Často jsme tam jezdili na soustředění.

J: Pojdme ale k jednotlivým závodům. EYOC začal klasikou. Podle mapy to vypadá, že to byla pořádná výzva s řadou voleb postupů. Dělal se i hodně velké chyby. Jaký to byl závod?

F: Pro mě byl dost náročný. Nejtěžší bylo asi to teplo.

J: Jak to probíhalo z tvého pohledu? Některé mezičasy jsi měl na úrovni první desítky, ale dvě velké chyby na sedmou a čtrnáctou kontrolu, na kterých mimochodem závod ztratil i Strejdík, tě srazily hlouběji do výsledkové listiny.

F: Je to tak.

J: Ce se tedy na těch kontrolách stalo?

F: Na sedmičku jsem se díval na postupy dopředu a nesoustředil jsem se na přítomnost, kde jsem. Proto jsem špatně odbočil po vyšlapané cestičce.

J: Nakonec z toho bylo umístění na začátku čtvrté desítky, které znamenalo i nejlepší výkon z trojice závodníků z PBM. Jak jsi tím konečným výsledkem spokojený? Oproti loňsku, kdy jsi byl 41. je to posun.

F: Mohlo to být lepší, ty chyby mě fakt mrzí.

J: Před následujícím závodem ve sprintu bylo možné oficiálně navštívit závodní terén. Sice bez mapy, ale nebylo to i tak trochu proti podstatě orientačního běhu?

F: Trochu asi ano.

J: Tratě sprintu vypadaly orientačně velmi zajímavě. Jak se ti tvoje trať líbila a jak moc náročná vzhledem ke znalosti terénu byla? Z mezičasů to vypadá, že se moc nechybovalo.

F: Dost se mi to líbilo.

J: Oproti klasice sis na sprintu pohoršil o sedm pozic, ale i tak to bylo oproti loňsku opět zlepšení. Jak ten závod pro tebe probíhal a jak jsi spokojený s výsledkem?

F: Ten posun mě určitě těší, ale taky jsem dělal chyby, takže bych to chtěl ještě zlepšit.

J: Poslední závod štafet jsi stejně jako vloni rozbíhal. Z lesa jsi se vrátil dvě a půl minuty za čelem na sedmnáctém místě. Jak jsi se svým výsledkem spokojený? Potažmo výsledkem celé štafety?

F: Zase jsem tam dělal chyby, takže by to mohlo být lepší.

J: Jak to z tvého pohledu probíhalo v lese? Co bylo jinak oproti loňsku, kdy jsi se z prvního úseku vrátil na třetím místě a s minimální ztrátou?

F: Bylo to kategorií, výkony běžců byly vyrovnanější. Ztratil jsem hodně míst jen na tom, že tam bylo přede mnou hodně lidí, i když časově to nebylo tak zlé.

J: Jak se ti závod štafet líbil? Z mapy to vypadalo, že to byl spíše hodně technický middle.

F: Ano. Líbilo se mi to, i když to bylo dost zavřené. Nebylo pořádně vidět na ostatní a bylo potřeba se soustředit jen sám na sebe.

J: Jaký byl letošní EYOC mimo les? Zvládli ho pořadatelé uspořádat kvalitně?

F: Za mě celkem dobré, nebyly tam žádné větší problémy.

J: Týden po EYOCu jsi reprezentoval Slovensko znovu na JWOCu. Jaké to bylo startovat na vrcholné juniorské akci, když jsi teprve osmnáctka prvním rokem?

F: Byla to pro mě čest, se tam dostat a vyzkoušet si takové velké závody. I když mě mrzelo, že jsem si to nevyzkoušel i v lese.

J: S jakými ambicemi jsi do toho šel?

F: Bez ambicí, protože sprint není úplně moje disciplína, tak jsem neočekával nic.

J: JWOC dle plánovaného harmonogramu začal právě sprintem. Jihoevropská městečka obecně skýtají nádherné sprintové terény a tady byly navíc i kopce a nezanedbatelné množství umělých překážek. Jak sis ten závod užil?

F: Velmi se mi to líbilo, fakt to byla mapařinka a celou dobu jsem se snažil udržet v kontaktu s mapou a dost mi to vyšlo.

J: Z mezičasů to vypadá, že jsi se na sprintu větších chyb vyvaroval, přesto z toho bylo nakonec až 93. místo. Považuješ to za úspěch, nebo ne? Co popřípadě chybělo k lepšímu výsledku?

F: Tak já to za úspěch považuji. Udělal jsem tam jednu takovou chybu. Těsně jsem minul

předposlední kontrolu, takže z toho jsem trochu zklamaný.

J: Po závodu ve sprintu se začal výrazně měnit harmonogram mistrovství kvůli extrémním vedrům a zákazu vstupu do lesa. Jak jsi to vnímal ty jako závodník? A jaké bylo vlastně počasí na místě?

F: Opravdu tam bylo obrovské horko. Ale bylo to dobře zorganizované. Včas jsem dostali všechny informace a měli jsme alespoň chvíli času se připravit na to, co přijde.

J: Do programu byly nakonec premiérově zařazeny sprintové štafety. Prostor závodu byl ale stejný jako v případě sprintu. Pořadatelé sice rozmístili jinak umělé překážky, ale i tak, neovlivnila přece jen znalost terénu ten závod sprintových štafet až příliš? Terén byl přece jenom dost malý.

F: Já si myslím, že ne. Dokonce mě i nachytali na nové zábraně. To městečko bylo sice malé, ale s hodně detaily a v průběhu toho sprintu se nedalo moc zapamatovat.

J: Ty jsi se vešel do první slovenské štafety, která v redukovaném pořadí obsadila 10. místo. Jaký byl tvůj závod? Podle výsledků to vypadá, že kontaktní závod byl mnohem vyrovnanější než individuální sprint.

F: Můj závod byl dost dobrý, i když jsem ostatní nestíhal rychlostně, takže jsem ztratil.

J: Poslední závod mistrovství byl již neoficiální a neudělovaly se za něj medaile. Běžely se městské štafety na mapě Dornelas,

kteřá byla použita i na oficiálním tréninkovém kempu před JWOCem. Byl závod v něčem jiný oproti mistrovským sprintovým štafetám? Časy byly opět sprintové. A popřípadě hrála roli znalost terénu?

F: Moc rozdílné to nebylo. Ale všichni se snažili, jako by to bylo mistrovské. Atmosféra tam byla také ta samá. Takže si myslím, že to bylo na stejné úrovni.

J: Ty jsi se vešel na druhý úsek slovenské štafety, která nakonec skončila na 25. místě. Jak se ti závod líbil?

F: Celkem se mi to líbilo. Už tam byly i delší postupy a bylo to mapově zajímavé jako na předcházejících sprintech.

J: Jaký byl JWOC po pořadatelské stránce? Jak zvládali pořadatelé výrazné změny programu?

F: Výborně, všechno fungovalo. Nebyly tam žádné velké problémy.

J: Proběhly zprávy, že by pořadatelé mohli lesní závody uspořádat na podzim. Máš o tom jako účastník JWOCu a reprezentant nějaké informace? Lze podle tebe JWOC v podobě, jaké proběhl považovat za plnohodnotný?

F: Nemyslím si, že to lze považovat za plnohodnotné tým, že se rozdělil na dvě části. A dostali jsme o tom jako závodníci informace, že se to tedy bude konat, myslím, že první listopadový víkend. Ještě nevíme, jestli se jako Slovensko zúčastníme, ale chtěl bych tam jet.

J: Pokud se bude Slovensko účastnit, tak nominaci máš jistou?

F: Ano.

J: Jak bys zhodnotil svoji první účast na JWOCu? Běžel jsi sice kompletní program mistrovství, ale do lesa jsi se vlastně nepodíval.

F: Z toho jsem smutný, že jsme nebyli v lese, ale snad tam pojedeme v listopadu a podíváme se i do lesa.

J: Opustímě teď ale reprezentační akce a pojďme do českých lesů. Na českých závodech se objevuješ poměrně často a

letos na jaře jsi mimo jiné oběhal kompletní česká mistrovství. Jak jsi spokojený se svými výsledky?

F: Ne moc. Na krátkých tratích mi to na jaře nevycházelo. Ani na slovenském Mistrovství jsem nebyl se svým výkonem úplně spokojený.

J: Na jaké závody se letos ještě v Čechách chystáš? Předpokládám, že na podzimních mistrovstvích tě uvidíme. Pomůžeš klukům i ve štafetách?

F: Ano, zkusím přejet pokud to dovolí situace.

J: Již několik let máš českou licenci A a pro příští rok ji máš opět zajištěnou z Mistrovství na nočním. Neuvažuješ o tom, že bys někdy oběhal kompletní český žebříček A?

F: No, to je velmi náročné když bydlím v Bratislavě. Vlastně minulý rok jsem zkoušel být na co nejvíce závodech, ale nemyslím si, že se to dá oběhnout všechno a při tom běhat i něco na Slovensku.

J: Většina slovenských závodníků ale běhá i za některý z českých klubů. Jaký je podle tebe současný stav slovenských soutěží? Je možné závodit pouze na Slovensku, pokud chce závodník běhat v reprezentaci?

F: Tak na reprezentaci Slovenska to stačí, ale na nějaké lepší výsledky asi ne.

J: Závody na Slovensku jsou ovšem většinou velmi hezké, respektive ve velmi hezkých terénech. Chystají se na Slovensku nějaké závody, které by nám neměly uniknout?

F: Nevím, kde budou slovenské závody. Doteď jsem se připravoval jen na EYOC a JWOC, takže nemám moc plán na zbytek léta a na podzim.

J: Jaké jsou tvoje výkonnostní ambice do budoucna? Na Slovensku patříš bezpochyby ke špičce. Ale co absolutní česká, respektive evropská špička?

F: Chtěl bych se ještě zlepšit. Jak mapově, tak výkonnostně.

J: Děkuji za rozhovor a ať se ti daří jak v dresu PBM, tak mateřského Farmaceutu a samozřejmě i dresu reprezentačním. A užij si soustředění ve Švédsku.

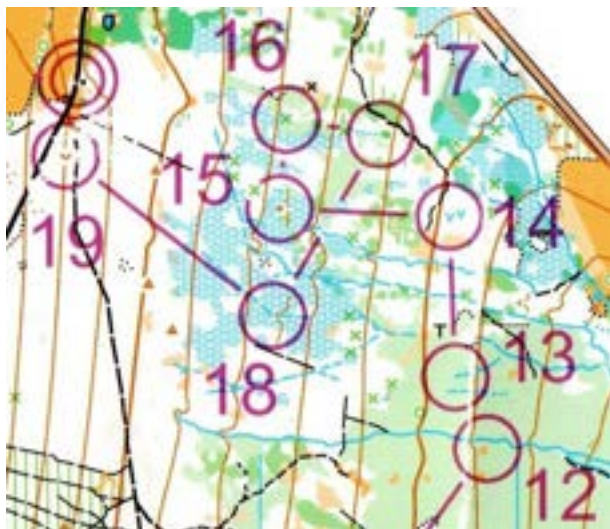
F: Děkuji.

Soustředění Jeseníky aneb jednou větou

PÁTEK

Během cesty na chatu Alexandru jsme měli trénink. Po obědě byla první ze tří etap CSM. Maruška byla první a Kačka měla dobrý umístění. Maruška byla ze závodu hodně nadšená. V terénu bylo hodně klacků a větví a mapa byla celkem těžká.

SOBOTA

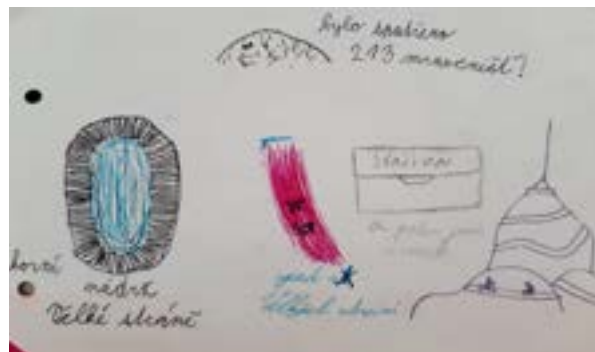
Vyběhl jsem. Běžel jsem s takovým tlustým klukem a s Patrikem. Trvalo mě to 61:06. Pak jsem se přejezdil buchtami a jeli jsme na hrad Sovinec. Tam jsme si prohlédli mučičí nástroje a pohladili jsme si velkou kozu.

NEDĚLE – Liborovy narozeniny

Ráno jsme se nasnídali a jeli jsme na závod. Šli jsme na start a vyběhli jsme, ale bylo tam hodně potoků a bažin. Oběhli jsme své kontroly a jeli jsme do aquaparku, kde jsme si užívali ve výřivkách, v bazénech a v divoké řece. Potom nám Libor s Petrem postavili sprintové štafety, které jsme oběhli a jeli jsme na chatu a tam ještě chvilku hráli fotbal. Potom jsme šli spát :D

PONDĚLÍ

Ráno jsme se nasnídali a jeli jsme do Karlova. Tam jsme šli na vrchol. Bylo to sice zdlouhavé, ale hezké. Jak jsme vyšli nahoru, rozhlédli jsme se a sešli dolů ke koloběžkám. Poté jsme sjeli 17 km z kopce na koloběžkách. Bylo to super, ale únavný a vyčerpávající.

ÚTERÝ

Ráno jsme vyjeli autobusem. Podél potoka jsme vyšli na kopec, bylo to velmi fajn. Ušli jsme 20 km a nejlepší bylo chození po rovince. Nebylo moc dobré počasí. Byla mlha a pršelo. Pak jsme došli na chalupu a pěkně jsme se zahřáli. Dívali jsme se na televizi a pak jsme se dobře protáhli.

STŘEDA

Vstali jsme a uklidili jsme si v pokoji. Po snídani jsme jeli do Karlovy studánky na sprintový trénink. Na začátku tréninku přšelo. Šel jsem v trávě a byl jsem celý mokrý. Na oběd jsme měli polévku, pizzu a míchaná vejíčka. Pak jsme odjeli domů.

Kačka, Maruška, Martin, Patrik, Vojta a Dan

Výsledky všech etap závodů Cena Střední Moravy jsou k dispozici na ORISu

<https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6249>

S dětmi na písku

Junior pomalu roste, a nejspíše přichází ta správná chvíle zapracovat na orientácké budoucnosti. Nemyslím Quidovu, ten je tvrdohlavec od mala. Co se stane, až se rodiče stanou jen těžko zřetelnou položkou na příjmové straně bankovního účtu, lze jen těžko odhadovat. Myslím svoji orientační budoucnost, protože než se tak stane, tak si zaběhám výrazně více, když si bude Quido myslet, že orienták je zábava. Nebo alespoň že jsou tam kamarádi.

Na čemž je třeba zapracovat, dokud má ohledně směřování výjezdů jenom poradní hlas. A protože přestal být závažím bez vnímání kontextu taženým lesem kolem fáborků, rozhodl jsem nasadit jeho nově nabyté kognitivní schopnosti ku prospěchu nás obou. Je čas vyrazit na Quidovi první vícedenní závady.

Věci jsou mnohem jednodušší, když člověk najde spolupachatele. V tomto ohledu dost pomohlo, že v obdobné situaci jsou i Kenia s Jančou a jejich omladinou, tak o společnost bude postaráno. Už je třeba jenom vyřešit výběr závady.

Na začátku prázdnin je z čeho vybírat. Polský Wavel cup mívá úžasné a různorodé terény. Což mi připomíná, že právě Wavel cup byly Quidovi opravdu první vícedenní závody, ale jelikož mu byl rok, tak měl fázi závaží, ne závodníka, což nepočítám. Kombinace terénů pro pět etap zahrnující písečnou poušť, jiný den vysočinu s vápencovými skalkami, další den závrtovitý krasový terén a jindy vybombardované území hustě poseté několik metrů hlubokými krátery tvořily nepestřejší sadu, jakou jsem na jedněch závodech zažil.

Dolomitské vícedenní zaručují úžasnou kulisu jak pro závody, tak pro doprovodný program.

Nakonec padla ale volba na domácí luhy a háje v podobě závodů Sanstones, překvapivě i přes limit ochrany přírody přihlasitelné i na poslední chvíli.

Proč byla volná místa i na poslední chvíli do značné míry osvětlil pohled do financí členské sekce, zdejší cenovky jak za odrostlé, tak HDR dovedly překvapit i současnou inflací zoceleného našince.

Normálně bývá u vícedenních kemp, na Sandstonech tato možnost chyběla. To v nejvytíženějším prázdninovém termínu trochu zamrzí. Nakonec se nám ale podařilo zajistit vcelku nedalekou nájemní chalupu, takže nakonec pro smečku omladiny i

výhoda. Jen se z celé akce začíná zvolna stávat celkem luxusní dovolená.

Z dobrého soudku bych naopak zmínil pokyn organizátorů, by přihlášení a zaplacení neobtěžovali sebe ani prezentaci osobní účastí. Což při ubytování mimo shromaždiště přispívá časovému komfortu. Který je mírně omezený tím, že potřebujeme kromě vlastní tratě oběhnout i HDR, ale i tak. Získaný čas využíváme na výlet po charizmatičkém okolí. Který se, jak se často stává při účasti dětských gangů, protáhne. Což spolu s více než dvěma kilometry na start první etapy znamená, že nemám čas dojít pro popisy. Ale což, kdo umí, běhá na objekty, ono to půjde.

Terén první etapy je parádní, pískovcové skalky, kopečky a údolíčka jsou ideálním prostředím pro povedenou trať. Běží se mi fajn, takže mě trochu překvapuje, že ke konci už mě začínají v kopečkách trochu bolet nohy. Vysvětlení se mi naskytne záhy pro vyčtení, s popisy nebo bez bych měl trefit více než šest kontrol z dvaceti osmi. Protože jsem místo H21A vzal elitiáckou mapu, která měla o sto metrů navrch navrch. Kontrola s popisy patřícími k mapě, kterou jsem vzal, je sice potěšující, ale disk mi to neodebere. Dám si ještě jednou dva a půl kilometru na start, abych odešel HDR.

Druhá etapa připomíná tu první. Například tím, že celá včerejší trať by se dala běžet na dnešní mapě, jen je dnes připlácnut kus hluchého lesa, po kterém se konají přeslesní běhy. Tentokrát už tedy беру mapu svojí kategorie, ale zato je to klasika. Takže nohy bolí ještě víc, navíc si k úpornému vedru přiberu na poslední třetinu tratě ještě žaket. Terén je ku pomoci, borůvky jsou k dispozici všude. Lesní občerstvení musím přijmout asi čtyřikrát, s mžitkami z hypoglykemie se mapuje těžko. Přesto překvapivě nejsem

poslední, to by mě zajímalo, jak musel vypadat ten poražený.

Třetí den je start tak nějak standardně dva a půl kilometru daleko. Cíl je na shromaždišti. Takže poté, co jsem si tam vyrazil jednou na HDR trať a tu oběhl, uháním zpátky na start. S osmi kilometry v nohách a pěti minutami zpoždění na svůj startovní čas vyrážím na trať. Zajímavou část mapy znám už celkem z paměti, nově přidané kousky prostoru po okrajích mapy do tratě příliš nezasahují. K tomu se připojuji k sympaticky svižnému vláčku, a tak nebýt startovního manka by to mohl být i docela pěkný výsledek.

Nakonec, i když všechno podstatné se odehrálo v prostoru asi tak na jednu krátkou, na start a do cíle jsem se dost nachodil a nebyl kemp, charisma oblasti v dojmu převážilo. Děti se vyřádily, zamapovaly, když se jim chtělo, borůvky pomohly, když se někomu zrovna nechtělo (nebo nemohl). A v borových lesech s pískovcovými skalkami hezky bylo, je a bude.

Víťa

Výsledky všech etap jsou k dispozici na ORISu <https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6764>

MTBO ORIENT EXPRESS 2022

Neboli bikové pětidenní

Sedmnáct různých států z celého světa můžeme najít ve výsledkové listině MTBO Orient Expressu. Tři z pěti závodů včetně mistrovského závodu s hromadným startem byly součástí Českého poháru MTBO, velmi zajímavé byly i úvodní prolog a finále s handicapovým startem.

Centrum bylo umístěno v lyžařském areálu Hlubočky kousek od Olomouce. Svahy zaříznutého údolí dávaly tušit, že se nebude jednat o projížďky po rovinaté Hané. Součástí pětidenních je vedle závodění i nabitý večerní kulturně-společenský program – od hudebních vystoupení, přes cestovatelské přednášky, letní kino až po kytarový večírek.

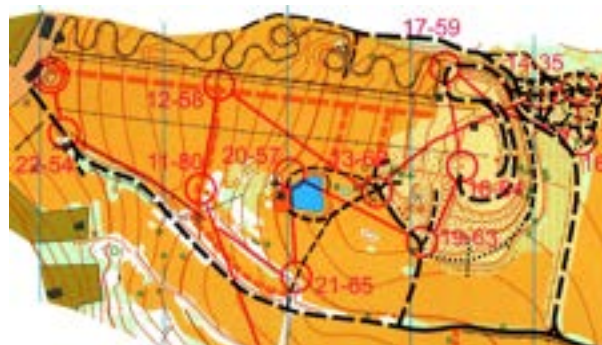
Úvodní prolog prověřil připravenost závodníků, když v závěru všechny tratě brázdily místní sjezdovku několikrát všemi směry. Nejambicióznější kategorie pak měly vypsanou i speciální sjezdovkovou prémii, pochopitelně ve směru do kopce.

Druhou etapou bylo Mistrovství ČR v závodě s hromadným startem, už cesta na start byla výživná – 10 km do kopce. Výživný pak byl i celý závod, každá trať měla několik různě seřazených variant s uzlovou kontrolou a společným úsekem do cíle.

Dalším závodem byl pohárový sprint na Svatém kopečku u Olomouce, v krásném příměstském lesoparku s množstvím cestiček.

Čtvrtou etapu doprovázela výrazná změna počasí, spravedlivě pro všechny pak začalo pršet přesně v čase 00. Závodníci ani voděodolné mapy se nerozpustili, cesty se v lese ale měnily v potoky a říčky.

Před závěrečnou pátou etapou bylo nutné spočítat průběžné výsledky a jejich přepočítání pro handicapový start. Hodnocení etapáku bylo poměrně neobvyklé (avšak dle názoru mnoha dobře promyšlené a pro orienták možná vhodnější než pouhé sčítání časů). První čtyři etapy byly bodované podle výkonu závodníka, nejhorší výkon (případně jedna absence) se nezapočetl a z nejlepších tří bodových hodnot byl určen handicap do posledního pátého závodu (podrobné vysvětlení na www.bike-orientexpress.cz).

Finálový závod byl semi free order – část kontrol je pospojovaná a je nutné dodržet jejich pořadí, ostatní jsou pak volně a je možné je posbírat kdykoliv v rámci tratě. Vzhledem k dopolednímu lijáku ne všichni závodníci na trať ale nastoupili. Vyhráli ti nejlepší – v dámské elitě Martina Tichovská, v té mužské Vojta Ludvík.

Jediný zástupce PBM, Jakub, úspěšně absolvoval jeden dětský závod s hromadným startem. Markéta s Jirkou pak přežili, neztratili se a připsali i nějaké body do žebříčku.

Markéta

Výsledky všech etap jsou k dispozici na ORISu <https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7166>

WMOC – 22 Puglia, Gargano, centrum Vieste, 8. - 16.7. 2022

Již po třetí jsme se s Lenkou zúčastnili zájezdu na MS veteránů, který uspořádal Brko z oddílu Haná Orienteering.

8.7.

Ráno jsme vyrazili z Brna v 9 hodin směr Gargano, ale dorazili jsme pouze do Mikulova, kde nás zbrzdila první oprava autobusu, která se protáhla na čtyři hodiny, takže jsme objevovali krásy Mikulova. Bohužel další porucha autobusu nás stihla hned za hranicemi Rakouska, naštěstí se vše vyřešilo během půl hodiny. Tím jsme samozřejmě získali zpoždění, ke kterému notně přispívaly zácpy na dálnici. Plánovaná cesta 10 hodin se protáhla na 18 hodin, takže v předem určené zastávce v Bologni jsme uléhali ke spánku hodně po půlnoci.

9.7.

Cesta pokračovala, ale zácpy na dálnici nás nepřestaly pronásledovat, tudíž místo plánovaného příjezdu ve 13 hodin jsme do cíle dorazili v 21 hodin. Tím pádem jsme nestihli slavnostní zahájení, pouze někteří jedinci jej sledovali v autobusu na svých mobilních telefonech.

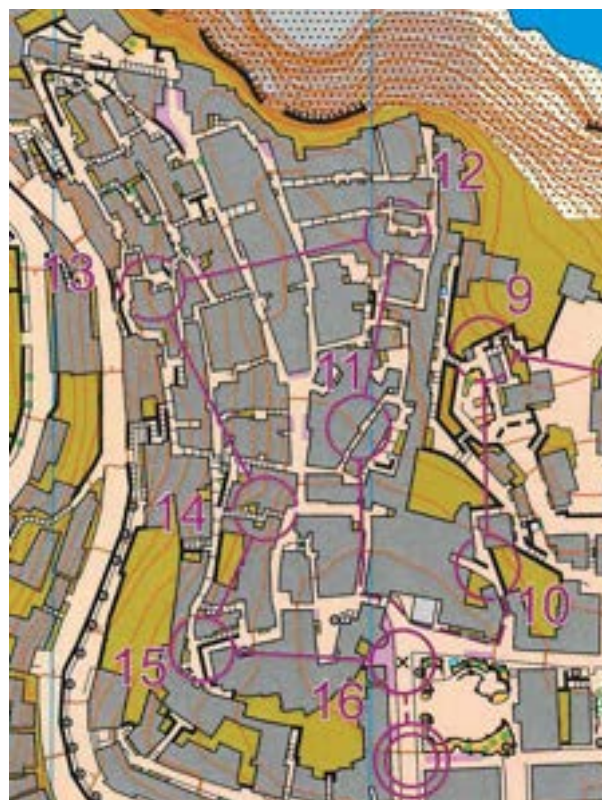
10.7.

Kvalifikace sprintu v Péschici, krásném městě na břehu moře. První část závodu jsme proběhli novější částí města a po povinném úseku nás čekalo malebné staré město již se

složitější orientací. Úzké křivolaké uličky, schody, skrytá zákoutí, tím pádem chyba na 11. kontrole a k tomu pomalý běh mně vynesl 37. místo. Stačilo na finále B. Po únavném cestování jsme si užili pěkný zážitek ze závodu, i když bylo příšerné vedro, ale co chcete po jižní Itálii v červenci. Odpoledne jsme se ubytovali v rezidenci Gli Stingi nedaleko od Vieste a následovala relaxace, jak každému bylo libo. Někdo koupání v moři či nádherném místním bazénu, jiný dal přednost posezení ve stínu u čerstvě načepovaného piva Litovel.

11.7.

Odjezd na finále do města Vieste, opět starobylé půvabné město na kopci u moře. Závod začal dobře, ale místo na kontrolu č. 8 jsem se v té změti kontrol vrátil na kontrolu č. 4, tudíž nepříjemné zdržení, ale potom jakž takž v tom vedru 28. místo ve finále B. Z naší vypravy zaznamenali úspěch ti nejstarší, v kategorii H85 Lojza Láznička 2. místo a Jarda Havlík 4. místo. Nám ostatním špička unikla.

12.7.

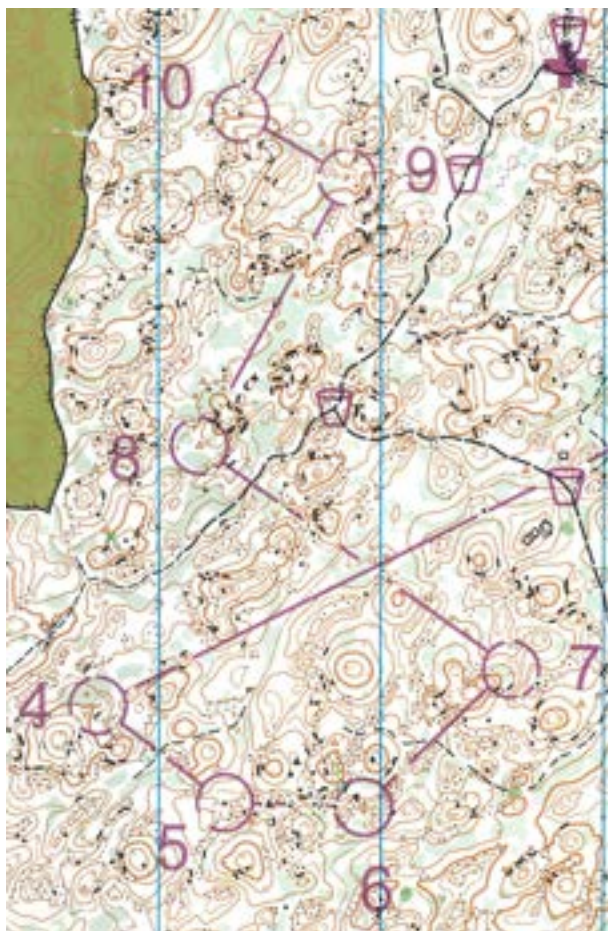
Zahájili jsme trénink na lesní disciplíny, a to v prostoru národního parku Foresta Umbra. Odpoledne jsme navštívili městečko Vico dell Gargano, velmi starobylé město, kde údajně na konání závodů bylo málo prostoru, ale jako zajímavost prostě nádhera. Poté následoval návrat na ubytování.

13.7.

Začala kvalifikace lesních disciplín ve Foresta Umbra, kde nadále proběhly v dalších dnech i hlavní závody, vše ve stejném centru. Kvalifikace začala na mapě se závrtky, skalkami, proti starším mapám velká generalizace, mapa byla špatně čitelná. I tak se mně podařilo přes dvě větší chyby postoupit do finále A.

14.7.

Dnes probíhalo Middle finále. Já jsem kufroval hned na první kontrolu, obrovský kufř na čtvrtou kontrolu a i na sběrku. Ale vesměs se hodně chybovalo u všech. U mě z toho bylo 59. místo a i účast na klasice ve finále A.

15.7.

Na dnešek byl naplánován odpočinek, každý si ho užíval dle své chuti. Večer jsme se sešli u bazénu, kde probíhal piknik, kde jsme byli pohoštěni italskými specialitami.

16.7.

Probíhá finále lesního běhu v klasice ve Foresta Umbra. Já jsem střídal dobré a špatné postupy, a nakonec z toho bylo 59. místo ve finále A. Obecně velké množství závodníků dost chybovalo, bylo hodně diských. Úspěch naší výpravy završili tradičně Láznicka s Havlíkem a také nás úspěšně reprezentovala Alena Rosecká.

Nutno věnovat obdiv panu Valovi, kategorii H90, který byl na všech etapách, absolvoval nekonečnou jízdu autobusem a přežil i to zničující stálé vedro.

Co říci na závěr. Závody se povedly díky nádherným terénům jak ve sprintu, tak i v lesních disciplínách. Hodně se brblalo na nedostek jídla v centru (museli jsem tam být celý den kvůli velkému počtu závodníků) a hlavně tam vůbec nevařili kávu, na kterou jsou Češi před závody zvyklí. Rovněž se po závodech nedalo nikde umýt, ale na to pořadatel dopředu upozorňoval. Nejvíce se kritizovala generalizace map. Je to sice současný trend, ale zde to bylo na úkor čitelnosti. Poměrně hodně i zkušených

závodníků bylo diských. Doufám, že se při generalizaci map nedostaneme až do roku 1949, k mapám na kterých jsem začínal běhat i já.

Těším se WMOC v Košicích v roce 2023, věřím, že pořadatelé zvládnou organizaci na jedničku a kvůli žádné nákaze se nebude nic odkládat.

Libor

Výsledky závodů jsou k dispozici na webu <https://www.wmocitaly.eu/>

O-ringen

Letos nás při závodech O-ringenu přivítaly krásné, ale i typicky Švédsky složitě terény kolem Uppsaly. Jednalo se o lesy s různorodým podrostem i zahuštěním, bylo tam mnoho bažin kamenů a terénních nerovností a samozřejmě tam bylo minimum cest. Na O-ringenu bylo kolem šestnácti tisíc závodníků, kteří běželi dvě krátké tratě a tři klasiky s tím, že elitní kategorie vynechaly jednu klasiku a měli místo toho sprint. Celkově bylo na O-ringenu něco okolo 200 kategorií a bylo v nich od pár až po stovky závodníků. Mně osobně se závody velmi líbily

i přes davy a davy lidí díky terénům, tratím a lidem okolo sebe. Chtěl bych taky vyzdvihnout organizaci těchto závodů, protože se velmi povedla (minimálně z mého pohledu). Jediné co si myslím, že by mohli do dalších let zlepšit, je přidání možnosti ražení v air módu a to, že to je jen maličkost poukazuje na to, že závody jako takové byly (skoro) bez chyby. A celkově dopadla orientačká výprava PBM na celosvětově známém závodě O-Ringen velmi úspěšně, nemyslím jen umístěním (samozřejmě i umístění nebylo vůbec špatné), ale hlavně klidným průběhem závodů a tím, že jsme si to užili.

Max

Výsledky všech etap jsou k dispozici na webu <https://resultat.oringen.se/2022>

Soustředění Švédsko

Je 30. července sobota odpoledne a končí nám pátá etapa O-ringenu. Podle mě je to největší etapový závod na světě. Lehce unavení se vracíme již známou cestou na ubytko, které leží na okraji hezkého městečka Enköpingu. Jsme ubytováni v klubovně místního orientačského klubu. Před večerí se jdeme ještě lehce vyklusat do místního lesa. Po večerí rozebrat postupy s Liborem, šoupnout nějaké ty karty a jít unavení spát.

Ráno se vstává příjemně, včdyť jsme také vstávali o hodinu později :D Na snídani jsme s hrůzou zjistili, že šest kilo nutely je za chvíli pryč a vydali se na trénink. Čekal nás kombotech, který se skládal z krátkých postupů, linie a koridoru. Všichni jsme to šli pohodově, přece jen jsme byli stále unaveni z O-ringenu. Zpátky v klubovně polévka a lehce k večeru po fotbálku vyrazit do jezera se ošplouchnout. Skupinka čtyř exotů, včetně mě, to vzala k jezeru klusem po krásných pěšinkách. Voda byla vcelku ledová, ale nakonec jsme to nějak všichni zvládli.

Další den se nám vstávalo hůř, čekal na nás totiž dvoufázový trénink na Hedmossenu, což je jeden z nejtěžších terénů ve středním Švédsku. V poledne jsme si zaběhli sem-tamy, které mi ale vůbec nešly, pořád jsem se ztrácel. Chtělo to mít neustále kontakt s mapou. Po tréninku jsme lehce

posvačili, já jsem se i prospal a čekala na nás sudá-lichá v sousedním lese. Les byl běhatelnější a dokonce i o něco lehčí, takže už jsem tam nedělal tolik chyb. Avšak únava byla značná, takže pár z nás vynechalo lesní sprint. Večer proběhl klasicky – večere, postupy, karty a spát.

V úterý jsme vyrazili do Stockholmu na výlet. Ještě před tím jsme absolvovali trénink – diamant. Terén byl opravdu obtížný a dalo se tam lehce ztratit. Ale zároveň byl velmi pěkný. Při prohlídce Stockholmu jsme ušli asi sedm kilometrů, zjistili, že párek v rohlíku stojí 100 Kč, našli místo, kde se nejlépe prodávají drogy a aby se neřeklo, tak jsme viděli hradní stráž a samotné sídlo švédského krále.

Další den a opět dvoufáz. Únava je znát na každém. Dopoledne okruhy v kamenitém terénu, únava na mě dolehla takovým způsobem, že jsem musel trénink pouze obejít. Po tréninku zdřímnutí, nasvačení a věšák/sběrák. Terén byl na tento trénink super, párkrát jsme se vymáchali v bažině a postavili všechny kontroly správně. Trénink jsme stihli tak tak, po výklusu začalo extrémně přšet.

Čtvrtek a poslední tréninkový den. Dopoledne jsme si dali první úsek štafet. Před roznosem Libor prohlásil, že les bude stát za prd a že bychom měli spolupracovat. Tuto taktiku jsme praktikovali obstojně, avšak postupně jsme se rozpadli, až jsme to dotáhli do cíle já s Brošákem. A les nás opravdu mile překvapil, Liborovo prohlášení se nenaplnilo. Po tréninku jsme si dali ještě jednu stresovou situaci, kdy se ztratila startovací krabička, ale naštěstí se našla a mohli jsme v klidu odjet zpátky na ubytko. Po polívce následovala porada, co s načatým odpolednem. Někteří

(včetně mě) hlasovali pro původní plán, avšak ten se neujal a šli jsme do místního lesa na hru na Jima. Nikdy jsem tento trénink nešel, a tak jsem nevěděl moc, co dělat. To se projevilo hned na první kontrole, kde jsem se ztratil a infiltroval se tedy do holčičí skupiny. Nakonec jsem si to ale vcelku užil. Večer už jenom lehce předbalit a spát.

V pátek ráno brzké vstávání, dobalení, uklízení chaty a odjezd na U10 Milu.

Tomáš Odehnal

Výsledky měřených tréninků jsou k dispozici na našem webu

<https://www.orientak.cz/news/soustredeni-svedsko-ohlednuti/>

Barbora Stratilová:

Myslela jsem, že budu poslední

Bára se orientačnímu běhu věnuje teprve od loňského podzimu a letos tudíž absolvuje svoji první sezónu, a to hned v kategorii starších zákyň D14, v níž se za svoje dosavadní výsledky rozhodně nemusí stydět. I přesto, že zatím neměla možnost nabrat s naším sportem příliš mnoho zkušeností se rozhodla o těchto prázdninách vydat na oddílové soustředění do Švédska objevovat i orientačně mnohem náročnější terény, než jsou ty naše. Soustředění přitom začínalo pětidenními závody O-ringem, které se navíc letos konaly ve velmi náročné lokalitě Lunsen.

Po pouhých dvou trénincích ve švédských terénech, z nichž jeden se konal v poněkud nerelevantních písečných dunách na samotném jihu Švédska v okolí Åhusu se tak

postavila na start největších individuálních závodů na světě v kategorii D13, v níž se umístila na konečném 82. místě se 102 závodnic, které dokončily všech pět etap. Nejlepší umístění v jednotlivé etapě, konkrétně 76. místo, navíc dokázala dosáhnout hned v úvodní etapě.

O zážitcích nejen z O-ringenu, ale také celého soustředění ve Švédsku jsem si chtěl s Bárou popovídat už na oddílovém táboře v Malém Ratmírově, ale ani tam, ani na prvním podzimním mapovém tréninku na Suchém svůj strach z diktafonu nepřekonala, takže jsme se nakonec domluvili, že mi na moje otázky odpoví písemně přes e-mail, což úspěšně a velmi rychle zvládla.

Jirka

J: Jak se ti líbil dnešní první podzimní mapový trénink a jak ti to šlo?

B: První trénink byl super v tom, že jsem potkala zase všechny pohromadě, ale dnešní terén mi moc nevyhovoval. Byly tam nové věci, které nebyly v mapě.

J: S orientákem jsi začínala vloni v září. Odkud ses o našem sportu a oddíle dozvěděla?

B: Minulý rok jsem se byla podívat na letní olympijský festival a orientácký stan mě zaujal.

J: Na jakých tratích jsi začínala? Letos jsi už prvním rokem v kategorii D14.

B: Začínala jsem v kategorii D12 a od tam jsem se přesunula do kategorie D14.

J: Letos v dubnu jsi běžela první závody. Lišilo se to v něčem od tréninků?

B: Až na atmosféru se to nelišilo vůbec, myslím.

J: Hned ve své první sezóně sis vyzkoušela i závody žebříčku B-Morava. Jaká to byla zkušenost běžet nejvyšší soutěž ve své kategorii?

B: Mám-li být upřímná, přišlo mi to jako normální závody, takže jsem to nějak nevnímala.

J: Letos o prázdninách ses vypravila i na soustředění do Švédska. Proč ses tam jako nováček rozhodla jet?

B: Říkala jsem si že mi to musí pomoci v orientáku v Česku.

J: Soustředění začínalo pěkně zostra O-ringem. Jaká to byla zkušenost? Jedná se o největší závody na světě.

B: Zkušenost to byla určitě dobrá ale také určitě je pravda, že to bylo hodně ze začátku.

J: Jak se ti dařilo na tratích?

B: První etapu jsem hodně pokazila ale další etapy se mi celkem zdařily.

J: Překvapily tě švédské terény něčím?

B: Ani ne, protože cestou do Švédska mi hodně lidí, co už tam bylo, vyprávělo.

J: Která etapa se ti nejvíce líbila nebo povedla?

B: Nejvíce se mi líbila etapa druhá, protože se mi také nejvíce povedla.

J: Jak jsi spokojená se svými výsledky?

B: S výsledky jsem hodně spokojená, protože jsem si vždy myslela, že budu poslední, ale nejsem, takže dobré.

J: Jaké pak bylo soustředění? Podařilo se ti ve švédských terénech zlepšovat?

B: Myslím, že od O-ringenu se to jenom zlepšovalo.

J: Soustředění končilo juniorskou Tiomilou, kde jsi běžela třetí úsek štafety D14. Podařilo se ti tam využít zkušeností ze soustředění?

B: Ani moc ne, protože juniorská mapa (můj úsek) byla skoro celá po cestách.

J: Chystáš se po zkušenostech ze Švédska podívat s orientákem v budoucnu zase někam do zahraničí?

B: Určitě ano, protože si myslím, že čím více zkušeností, tím líp.

J: Jaké jsou tvé cíle do zbytku sezóny, respektive do dalších sezón?

B: Zlepšovat se.

J: Děkuji za rozhovor.

Košíkovo Švédsko

Začalo to odjezdem ve tři ráno busem z Brna. Na šestou jsme se dostali do Prahy a tam přistoupila většina cestujících a mohli jsme pokračovat směrem do Rostocku na náš trajekt. A pak následovala druhá noc v buse, ta už byla o poznání nepříjemnější, ale i tak jsem to čekal mnohem horší.

Po příjezdu jsme hned začali prozkoumávat, kde strávíme nadcházející dva týdny, a představa, že pro cca padesát lidí mají stačit jen čtyři vařiče, nás docela překvapila. Naštěstí Košík přivezl další dva, takže už bylo jen osm lidí na jeden vařič. Všichni jsme vařili zhruba ve dvou až čtyřčlenných skupinkách, a tak interval mezi tím, kdo jedl první a kdo poslední klidně mohl být i dvě hodiny. Ale jinak jsme si to vaření i potréninkové závodění, kdo dřív zabere vařič, dost užili.

Ale už je čas se věnovat tréninkům, takže jako první jsme vyrazili na seznamovák, který jsme šli rovnou od ubytka do přilehlého lesíku. Z mapy to vypadalo nadějně na relativně pěkný trénink, ale nakonec mapa moc nesesedla a mimo pěkné kopečky s plotnami to byl docela fekál. Další den byli na

programu okruhy, kam jsme se posunuli asi třiceti minutama v buse, a terén byl výrazně lepší a už více odpovídal nadcházejícímu O-ringenu. A odpoledne už volno, nebo dobrovolný rozklus před závody.

V první etapě jsem tak trochu navázal na nezdar z O-ringenu 2019, kde jsem zapsal 186. příčku z 206 a byl to asi můj zatím nejméně povedený závod. Letos už jsem běžel v elitní kategorii a měl jsem trochu větší ambice. Bohužel na výkonu se to úplně nepodepsalo, a tak dobíhám na 66. místě ze 120 nejlepších. Naštěstí výkony v dalších etapách už byly koncentrovanější a pohybovaly se kolem 10. místa, včetně sprintu, na kterém byla asi nejúžasnější atmosféra, kterou jsem kdy zažil. Skoro po celé trati totiž stáli diváci a fandili každému běžci, kterého potkali, no a cílová rovinka na fotbaláku, to ani nejde popsat. Prostě neskutečný zážitek, kterej se jen tak nezapomene.

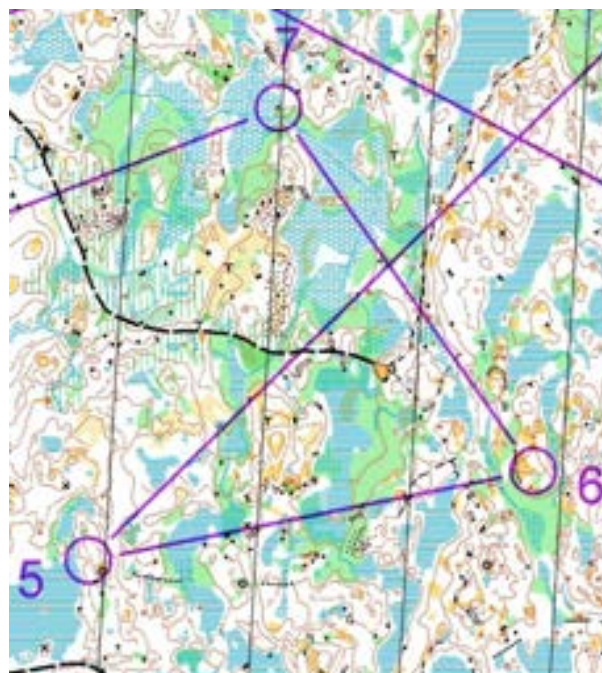

Takže nakonec jsem do poslední etapy startoval v handicapu z šestnácté pozice a cíl byl jasný -> smazat ztrátu asi pět minut a dostat se do top10. Nevím, jak se to povedlo, ale s Matějem Tkáčem jsme po čtyřech etapách měli úplně stejný čas, takže jsme vyběhli spolu a postupně se prokousávali k ostatním Švédům před námi. Asi na šesté kontrole jsme byli už v sedmičce, a tak nás to hnalo nechutným tempem pořád dál. Naštěstí jsem se ke konci dokázal urvat a doběhl si pro třetí místo v etapě a celkové osmé místo, se kterým jsem po první etapě rozhodně nepočítal.

Následoval volný den, kdy jsme se vydali na Stockholm skärgårds a na koupačku v moři. Pak byl některými označovaný vrchol soustředění, KO sprint. Začalo se dopolední kvalifikací, kde jsme zjistili že mapa měla pár

nepřesností, ale aspoň jsme věděli, co očekávat v semifinále. V semifinále bylo použito rozřazování motýlkama a ve finále pak tzv. selfchoice, což je vybírání ze tří variant a snažení se vybrat tu nejkratší. Mě se podařilo celkem hladce postoupit až do finále a tam jsem běžel asi můj zatím nejrychlejší sprint a až do konce se držel v kontaktu s ostatními, kde jsem trochu sviňsky běžel přesně podél hrany zakázaného prostoru, a tak všechny předběhl, ale cílová rovinka byla ještě dlouhá, a tak mě tam ještě Kuba řízнул, ale i tak je druhé místo v KO sprintu (asi trochu nezasloužené) proti juniorům nad očekávání.

Další den patřil k těm odpočinkovějším, takže jen combotech volným tempem a odpoledne měl být scorelauf, ale po příjezdu nás zastavil nějaký místní farmář, který nás nepustil do lesa, protože tam měl krávy. Ale naštěstí jsme nešli jeden trénink, který byl v plánu před O-ringem, takže jsme si ho dali teď a ten, kdo nechtěl, tak mohl jít jen klusat. A tak jsme šli klusat a pak něco málo nakreslili gpskou. Pak byly dlouhé postupy, které mě tak v půlce přestaly bavit a docela dost jsem tam vyhnul a byl jsem vůbec rád, že jsem to doběhl, takže odpolední klus s koupačkou v jezeře docela přišel vhod.

Na poslední tréninkový den zbyly závěrečné štafety, kde jsem běžel s Kubou

Stehlíkem a Luckou Dittrichovou. Vyvíjelo se to dost dobře, ale pak můj výkon plnej chyb úplně nepřispěl k výraznému posunu ve výsledcích, a tak jsem byl zase doběhnutěj zezadu Kubou Chaloupským a prohrál druhé finiš za tohle soustředění. Odpoledne už jenom krátký postupy, kde většina asi víc jedla borůvky a maliny než se snažila běžet.

No a večer už jsme všichni museli mít tašky v buse a ve 4:30 ráno jsme vyrazili směrem do Česka. Ale pár z nás, co jsme měli jet na dorosteneckou Tiomilu, vyhodili asi kolem sedmé ráno u Ikei, a když jsme zjistili že budeme Liborem vyzvednutí až po dvanácté hodině, tak jsme vlítli dovnitř a začali zkoušet postele, gauče, křesla a vlastně obecně všechno, protože na čemkoliv nám bylo líp než na karimatkách v tělárně, takže jsme se nakonec aji trochu dospali a těch skoro šest hodin uteklo docela rychle.

Pak už nás čekala jen asi dvouhodinová cesta na Tiomilu, kde jsme asi měli na to bojovat o lepší pozici než devátou, ale i tak jsem s celkovým výsledkem dost spokojenej, i vzhledem k tomu, že jsme tam měli jeden z nejmladších týmů. Strašně moc děkuji všem, kteří se tohohle všeho zúčastnili,

protože to byly fakt úžasné dva týdny plné zážitků a trochu i toho trénování.

Strejda

Výsledky měřených tréninků z reprezentačního soustředění jsou k dispozici na webu reprezentace

<https://reprezentace.orientacnibeh.cz/novinky/cist/1278>

U10mila

Letošní U10mila se odehrávala ve městě Ulricehamn, které se nachází mezi Jönköpingem a Göteborgem. Cestou

jsme se stavili na obědě v Ikei. Nejdříve byl závod kategorie DH14, který startoval v 17:00. V této kategorii jsme měli jednu štafetu ve složení 1. úsek - Bára Strýčková, 2. úsek - Marťa Zřídka Veselý a Luky Bukovác, 3. úsek - Bára Stratilová a 4. úsek Štěpán Holas z Opavy. Nejvíce se nám dařilo na prvních dvou úsecích, kde Bára doběhla na 7. místě a Marťa na 5. místě. Tato štafeta se umístila na dvacátém místě po těsném finiši. Hlavní závod startoval brzo ráno, přesněji ve 2:45. Každý z nás vstával tak zhruba hodinu a půl před svým startem, aby ještě něco snědl a měl čas se připravit. PBM postavilo dvě štafety. V první štafetě jsme běželi takto: já - 1. úsek, 2. úsek - Lucka, 3. úsek - Vilda, 4. úsek - Doubí, 5. úsek - Óďa, 6. úsek - Broschman, 7. úsek - Filda, 8. úsek - Terka, 9. úsek - Strejda a 10. úsek Valenti. Naše štafeta

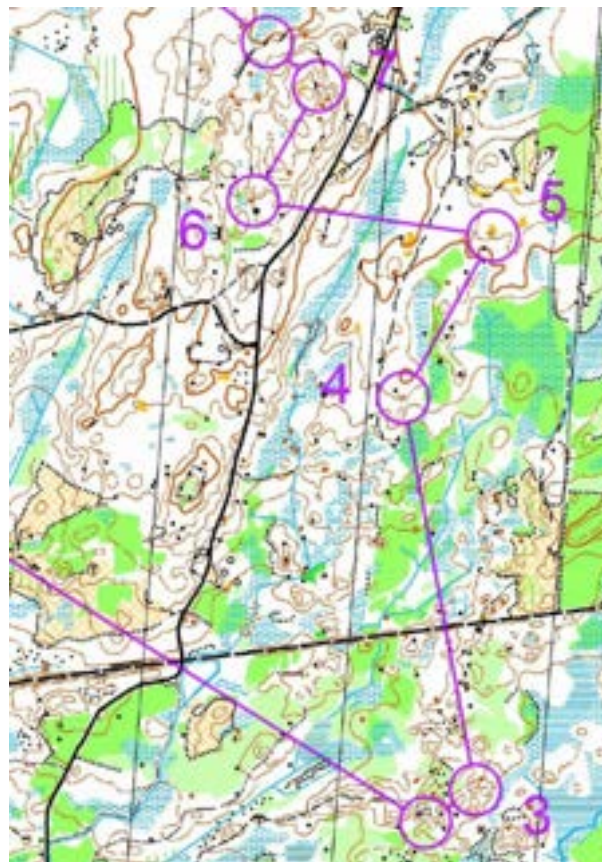
se umístila na 9. místě, což bych řekl, že je super výsledek. Ve druhé štafetě běžel 1. úsek - Kaszič, 2. úsek - Emma, 3. úsek - Štěpán, 4. úsek - Eliška, 5. úsek - Martá, Bára Stratilová a Sofča, 6. úsek- Komendik, 7. úsek - Bára a více úseků už nebylo. Letošní 10mila byla opravdu fajn- shromaždiště bylo parádní, doběh byl přes mostek a stan jsme měli kousek od cílového koridoru, takže fandit jsme mohli od té doby, kdy jsme vstali. Po 10mile jsme jen sbalili stan a vyrazili domů.

Adam

Výsledky jsou k dispozici na webu

<https://liveresultat.orientering.se/followfull.php?lang=cz&comp=23503>

Po třetí do Křižánek

Některé sportovní akce se postupem času stávají legendárními. A jednou z takovýchto akcí je v našem sportu bezesporu „Botas“. A vůbec nevádí, že už se Botas vlastně nejmenuje, jelikož před několika lety nad celou akcí převzala záštitu firma H.S.H. jako hlavní a především titulární sponzor. Obrovská skupina závodníků se tak jako tak každý rok těší na to, že stráví příjemný prodloužený víkend někde na Vysočině a povětšinou vlastně ani příliš neřeší kde přesně.

A v čem vlastně ta výjimečnost Botasu tkví? Podle mě je to velice jednoduché. Velmi kvalitní a sehraný pořadatelský tým nic moc nevymýšlí a drží se léty prověřeného nejen sportovního formátu. Každý z více než tisícovky účastníků se tak rok co rok může ještě před vydáním rozpisu spolehnout na to, že si zaběhá v pěkných vysočinských lesích a to na kvalitně připravených mapách a

v neposlední řadě také tratích, které nikdy příliš nevybočí z předpokládaných lehce kratších směrných časů. Navíc je vždy víc než jisté, že nejen piva bude dost a bude i kde nad ním poklábosit s kamarády, kterých ani není příliš nutné se ptát, zda letos jedou. Mohlo by se zdát, že to, co jsem právě vyjmenoval není nic až tak výjimečného, ale věřte mi, ono to opravdu stačí.

Letošní rozpis již 28. ročníku H.S.H. Vysočina Cupu informoval, že centrum závodů bude tentokrát v malebné vesničce Křižánky nalézající se v údolí řeky Svratky těsně pod nejvyšším vrcholem Žďárských vrchů Devíti skalami. Toto místo bylo sice v nedávné době dějištěm hned dvou závodů pořádaných naším oddílem, které jsem měl možnost běžet, přesto jsem s přihláškou neváhal ani chvíli. Po roční pauze způsobené nikoliv obligátním COVIDem, který pořadatelé z Chrasti úspěšně porazili již

v roce 2020, ale nepřekonatelným problémem s majitelem louky, který zrušil loňský závod v podstatě těsně před jeho zahájením, jsem se opravdu těšil a navíc s oblibou říkám, že: „Botas je posvátný“. Křížánky navíc nemůžou nikdy zklamat. Les, naštěstí doposud příliš nepoznamenaný suchem ani kůrovcem, je tu prostě krásný. Ostatně i proto se do tohoto prostoru letos všichni vrátíme ještě jednou a to na listopadovém oddílovém přeboru.

Jednou z velkých výhod Botasu je také skutečnost, že pořadatelé se snaží myslet opravdu na všechny závodníky. Ti, kteří chtějí celé noci trávit hlučnou zábavou nad půllitry piva si zde přijdou na své možná víc než na jakýchkoliv jiných závodech. Na druhou stranu ovšem pořadatelé před několika lety přišli s konceptem „tichého kempu“, který je vždy dostatečně daleko od všech předpokládaných zdrojů hluku a nejen ti ambicióznější závodníci se v něm mohou v klidu vyspat. Proto jsem se letos vůbec nebránil myšlence, že vyrazíme celá rodina. Radim už povyroste natolik, abychom mohli dvě noci ve stanu bez větších obav zkusit. Zvláště když jsou Křížánky jen něco přes hodinu cesty od Brna a není tak problém se v případě nouze sbalit a odjet zpět domů.

Poslední červencový pátek jsme se tedy po brzkém obědě sbalili a vyrazili směr Žďárské vrchy vstříc první etapě, kterou je tradičně krátká trať se startem ve tři hodiny odpoledne. Po vybudování rodinné haciendy, čti mého obstarožního stanu pro tři osoby, do nějž už při vydatnějším dešti teče, stačilo vyzvednout popisy kontrol žluté barvy a

vyrazit jako jeden z prvních na nedaleký start nalézající se přímo na kótě Sochův kout.

Běželo se v západní části prostoru zhruba vymezené údolím Kyšperského potoka ohraničené téměř ze všech stran lesními silničkami v terénu plném hustníků, vodotečí a různě hlubokých bažinek. Tedy přesně tam, kde se běžely už i oba výše zmíněné závody. To ovšem, minimálně v mém případě, nijak nezaručovalo úspěch. Borůvčí je zde místy nepříjemně vysoké a kontrolky zastrčené do melioraček mnohdy nejsou vůbec vidět. Několikrát jsem se o tom přesvědčil a na nejdelší mužské trati H21A si pobyl o něco déle, než by mi bylo milé. S nějakými zázračnými výsledky jsem po svých zdravotních problémech z konce jarní části sezóny sice příliš nepočítal, ale vejít se do čtyřicetiminutového hendikepu byl stále reálný cíl, o který jsem se nechtěl zbytečně připravit. A téměř čtvrt hodinová ztráta po první etapě dávala tušit, že budu mít v té druhé opravdu co dělat.

Po závodě bylo ovšem potřeba myslet i na rodinné vyžití. Už jen proto, že dětská školka, ve které Ráďa s Luckou v době mého pobytu v lese řádil nebyla otevřená do nekonečka. V blízkosti shromaždiště se ovšem nalézá několik rybníků vhodných ke koupání. Do Milov se nám úplně jezdit nechtělo, Řasník je přece jen poněkud hůře dostupný, takže jsme zvolili třetí možnost, kterou byl ke shromaždišti těsně přiléhající Kyšperský rybník. Osobně jsem se v něm před tím nikdy nekoupal, ale musím konstatovat, že je

k tomuto účelu využitelný více než dobře. Maximální hloubka je ani ne po ramena a bahnitě dno není nic, co by člověk nečekal. Já tedy definitivně dokončil eliminaci nánosů bahna, které jsem nabral v jedné bažině, do které jsem při závodě zahučel až nad kolena a Ráďa se poprvé s neskrývaným nadšením koupal v českém „bahňáku“.

Po setmění pak před místní kavárnou v Křižánkách fungovalo letní kino, kam všechny účastníky závodu místní samozřejmě srdečně zvali. Jelikož je Ráďa už teď poměrně slušná noční sova, tak jsme se tam rozhodli vyrazit. Míst k sezení byl sice značný nedostatek a samotný film *Tři tygři* ve filmu: Jacpot nás moc nezaujal. Samotná kavárna le fungovala obstojně, a tak to byl příjemně strávený večer. Noc pak byla relativně klidná. Hluk z centra závodů byl dle mých měřítek naprosto v mezích normálu, který dovoluje komfortní spánek. Ráďa byl po celém dni utahaný a měl vysokou měkkou matraci, tudíž se nezdálo, že by nějak výrazněji řešil, kde spí. Jen Lucka byla na tvrdé zemi a s jistým zvukovým pozadím lehce mimo svoji komfortní zónu.

V sobotu byla na programu královská etapa a sice klasická trať, která nás zavedla na jihovýchod od centra do prostoru Malinské skály a Dráteníčků. Jelikož jsem ale v první etapě startoval brzo a na Botase se startovní pořadí pro druhou etapů jednoduše otáčí, tak jsme měli volné celé dopoledne. Vyrazili jsem tedy s Ráďou kousek do lesa na borůvky, kterých je ve vyšších partiích Vysočiny vždy téměř až nadbytečné množství, a o zábavu bylo postaráno.

Pojďme již ale do lesa, protože to opravdu stálo za to. Klasiky na Vysočině jsou většinou poměrně ploché a i delší postupy se chodí co nejvíce rovně. Maximálně se obíhají nějaké hustníky. Tady to ale bylo kompletně jiné. Malinská skála se tyčí více než 200 metrů nad údolím Svratky a terén tak nabízí značnou vertikální členitost a tedy i možnost postavit opravdu pěkné volby postupů. A to se staviteli, minimálně v těch delších kategoriích, skutečně podařilo. Poté, co nás na úvod trati nechal vyběhnout sto dvacet výškových metrů téměř kolmo na vrstevnice přišla první hezká volba kolem vrcholu Malinské skály, na kterou pak po smyčce v prameništi Černého potoka navázala ještě druhá, neméně zajímavá.

Za sebe musím konstatovat, že jsem si náročný závod ve vysokém borůvčí moc užil a byl jsem rád, že stavitel respektoval „letní“ směrné časy, když se hned čtvrtice nejlepších vešla pod 70 minut. Já sice zaznamenal čas o

více než čtvrt hodiny horší, ale i tak byl hlavní cíl, vejít se do hednikepu, s pětiminutovou rezervou splněn. Jediné, co trochu zamrzelo, byla skutečnost, že všechny tři přírodní památky, které se nalézaly v prostoru mapy, tedy Černá skála, Malinská skála i Drátenická skála, byly důsledně zašrafovány jako zakázané prostory. Navíc byly na okraji mapy i další šrafovy, o kterých jsem se zpětně dozvěděl, že vymezují jakousi myslivci definovanou klidovou zónu, ve které cosi žije, a do které nás odmítli pustit. Podívám-li se do svého archivu na mapy z Botasu v roce 2015, který měl centrum v nedalekých Milovech, nebo v roce 2006, který se konal rovněž v Křížánkách, tak na nich žádné takové šrafovy nejsou. A co víc, stavitel nás v obou případech nejen že nechal přes chráněná území běhat, ale dokonce neměl problém s tím tam umístit kontroly. Svět se prostě mění a bohužel ne vždy je to k lepšímu...

Sobotní odpoledne má na Botase vždy tradiční průběh, jehož vrcholem jsou pivní štafety. Nepatřím sice k jejich aktivním vyznavačům, ale vždy se rád zařadím mezi diváky této bezesporu velmi prestižní akce. Dlouhými roky téměř k dokonalosti vyladěný dvoukolový koncept totiž diváky opravdu nenudí. A Lucka navíc měla šanci pochopit, že ten náš sport není jen o běhání někde v divočině co nejdál od civilizace. To si pak mimochodem ověřila ještě v noci, kdy se i nad tichým kempem ozývala tlumená hudba z orientácké diskotéky, která se konala na nedalekém fotbalovém hřišti. Jelikož kvůli tomu nemohla spát, tak mě s Ráďou zanechala spokojeně snít ve stanu a rozhodla

se to prozkoumat na vlastní kůži. Prý teď alespoň ví, jak se v současné době baví mladá generace.

Poslední etapa je tradičně zkrácenou tratí s hendikepovým startem. Ze zmapovaného prostoru na ni zbyla velmi technická oblast plná hustníků a vodotečí v okolí rybníka Řasník, kterou stavitel trati využil velmi dobře, kdy zařadil i vcelku pěkný dlouhý postup se dvěma variantami, který dokázal seběhnuté závodníky alespoň trochu rozdělit. Závěr trati pak byl již v čistším lese v blízkosti shromaždiště, kde to bylo poněkud fyzicky náročnější. Ti závodníci, co v hustnících nějaké ty desítky sekund poztráceli, tak měli možnost ještě vše dohnat rychlým během do kopce.

Já do hendikepu startoval ve skupince hned pěti závodníků, jejichž čas se po dvou etapách lišil o méně než jednu minutu. A ani další běžci jak před námi, tak za námi nebyli příliš daleko. Etapa se tedy především ve své úvodní části změnila ve slušné dostihy, kdy každé drobné zaváhání v hustníku znamenalo propad na konec balíku a následné náročné propracovávání se zpět. Poslední hustník už jsem si ale naštěstí ohlídal a vyběhl z něj s dostatečným náskokem na to, abych nemusel v posledních stovkách metrů s nikým příliš závodit.

Moje konečné umístění sice není příliš ke chlubení, ale minimálně v poslední etapě jsem si krásně zazávodil. Tím, že se na Botase do hlavní mužské kategorie tradičně hlásí i závodníci, kteří třeba zrovna úplně nemají

formu nebo počítají s tím, že poběží výrazně společensky unaveni, tak už na tom člověk musí být opravdu špatně, aby si nenašel svého soupeře s podobnou aktuální výkonností. A moje aktuální výkonnost se zase po nějaké době konečně posunula do stavu, že jsem měl z běhání radost a nebylo to jen fyzické trápení.

Moje jubilejní dvacátá účast na Botase, kdy jsem od svého prvního startu v roce 2001 zatím nevynechal kromě dvou jednotlivých etap jediný ročník, se tedy stala minulostí a opět plně naplnila všechna má

očekávání. A troufu si říct, že naplnila i očekávání naprosté většiny ze všech dalších více než tisíce účastníků včetně těch z našeho oddílu, kterými byly rodiny Kasalů, Robotků a Sladkých, které závody pojaly ve stejném rodinném duchu jako my s Luckou a Rádou. Příští rok se tedy opět těším na startu první etapy.

Jirka

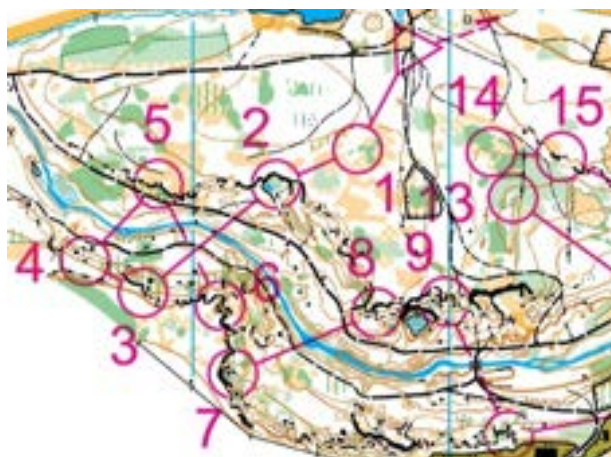
Výsledky všech etap jsou k dispozici na ORISu <https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6768>

Sudety Cup 2023

Hledíme pokrokově raději do světlé budoucnosti, kupředu, zpátky ni krok, takže tento impaktovaný plátek přináší svým čtenářům krátké informace ohledně prázdninových závodů v červenci příštího roku.

Termín: 27. – 30. července 2023 (*letos to bylo 28. – 31. července*)

Kde: Karkonosze [Krkonose] (*tentokrát jsme byli v Górach Stołowych a trochu Górach Bystrzyckich*).

Terén: Účastníky čekají čtyři závody v malebných horských oblastech na úpatí Sněžky, potůčky, bažinky, kameny (*letošní závody byly v terénech bohatých na pískovcové skály a kameny, v jehličnatých, a tedy poměrně dost suchem zničených lesích a na pasekách po nich. Ale hezkého lesa bylo na mapách stále víc než pasek. Upoutávky na webu závodu sudetycup.pl jsou reálná foto i*

výřezy map, i když jako vždy jsou to samozřejmě vybraná ta nejmalebnější místa prostorů. Někdy se běh (podle mapy dobře) zvoleným postupem stal spíš prodíráním nízkým smrkovým lesem/podrostem a klopýtáním přes mnoho suchých chaoticky popadaných stromů).

Mapy: Broniów, Karpacz, Borowice (*naše mapy se jmenovaly Złotno, Batorów, Batorówek a Sczytna a dávaly veskrze věrný obraz terénu, který na nich byl zobrazený. Mapovali (a budou mapovat) Wojtek Dwojak a Jacek Morawski docela solidně*).

Stavba tratí: nejspíš Wojtek Dwojak a Jacek Morawski (v červenci 2022 to byli také, krátké tratě v E1 a E3 se celkem povedly, klasika a zkrácená v E2 a E4 trochu méně, například ve druhé etapě měla moje kategorie M21 2,5 km prázdného postupu po cestě ke dvěma kontrolám a pak po ní zase zpátky :-.)

Počasí: bude příjemné letní vhodné ke sportování (letos bylo v průměru příjemné letní vhodné ke sportování, třetí etapa kompletně a hustě prapršela, což ovšem nezpůsobilo závažnější problémy. Ty by z toho vytvořila Česká televize, kdyby tam byla).

Ubytování: camping, szkoła podstawowa, bude upřesněno v biuletynie (naposledy to byla horská chata Čihalka, Olešnice v Orlických horách, která ve své dependanci Malá chata Čihalka nabízela dostatečný komfort závodníkům, přičemž hlavní chata Čihalka nám zajistila stravu levnou ale

Rumcajsovy míle

To, že prázdniny bez vícedenních nejsou úplně prázdniny, ví asi každý orienták. Letos jsem se svoji roční dávku rozhodla nabýt na Rumcajsových mílích. Teda spíše, než že bych se pro to rozhodla, to tak nějak vyplynulo samo. Jediný další volný víkend, který mi na prázdniny zbyl, byl totiž ten Pěpěčkový, kam jsem se během učení se na maturitu zapoměla přihlásit.

chutnou, studené i teplé nápoje, to vše rukou velice příjemného pana provozního).

Další možnosti: výlety na Wielky i Mały Staw, Sněžka, město Karpacz... (letní soustředění s kamarádkami a kamarády z oddílu ABM, jehož byl Sudety Cup 2022 součástí obnášelo na obou stranách Orlických hor mnoho dalších aktivit, jako kolovýlety, trénink na loňských mapách, pétanquový turnaj, pěší výlety na Czarny Staw nebo Utzův mechanický betlém).

PePr

Výsledky všech etap jsou k dispozici na webu <http://sudetycup.pl/en/sc2022/>

Po velice komplikovaném procesu vybírání kategorie, přihlašování se, odhlašování se, znovupřihlašování se a přehlašování se jsem nakonec skončila v kategorii D21B. Na Rumcajsky jsem jela spíš se záměrem chillovat než běhat (koneckonců takový mindset měla celá naše partička - asi až na Klárku Barnatovou, která se dobrovolně honila v kategorii D21A). Při přihlašování

jsem se ani pořádně nepodívala, kam se to vlastně jede. To, že se jedná o stejný les, kde jsme loni na podzim běželi štafety, mi došlo zhruba až týden předem. Z těch štafet jsem si stejně vybavovala jen shromaždiště, takže jsem vůbec netušila, co nás čeká.

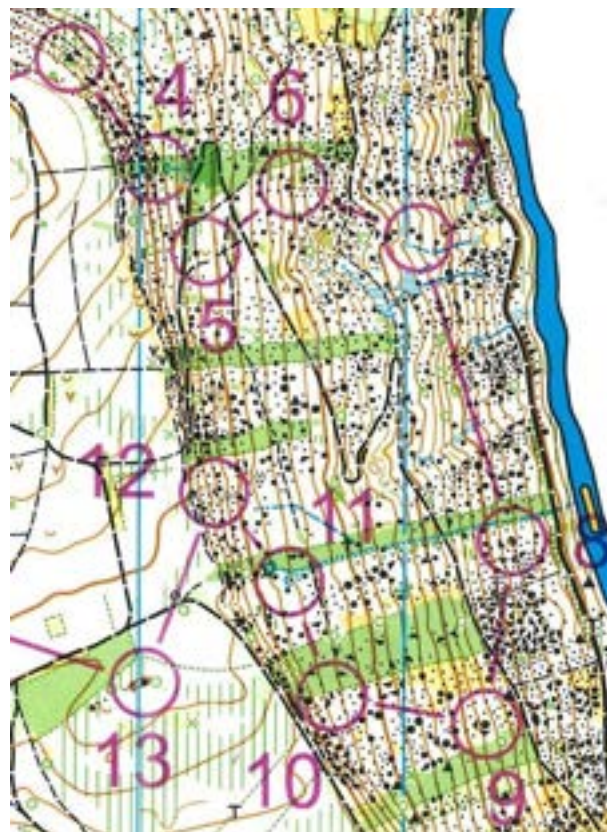
Hned první etapa mi to ale připomněla. Trať byla na middle docela jednoduchá. Zádrhelem ale bylo, že se běželo po takové jedné velké pasece (kterou si asi všichni, kdo na podzim na těch štafetách byli, vybaví) a která skrývala spoustu nepříjemných překvapení. Mezi taková překvapení patřily například větve naházené ve vysoké trávě tak, abys je nečekal, koleje od traktorů, které někdy byly na místech, kde se na tebe na mapě usmívala široká cesta, jindy ale zase úplně random, bažinky, jámy, o kterých víš, až když do nich spadneš a ostružiní, které bylo po běhání v borůvčí ve Švédsku mimořádně nepříjemné. Naštěstí se tímto peklem probíhalo jen jednou a zbytek trati už byl docela hezký.

Bohužel hned další den se tímto bermudským trojúhelníkem podkrkonoší

běželo znovu. Narozdíl od middle se pak ale ještě běželo ke kopci Bradlo, kolem kterého se pak trochu kroužilo, a pak se opět dobíhalo již známým lesem (a přes až podezřele známé kontroly) na shromaždiště.

Abychom si zlepšili náladu, vyrazili jsme na výlet do zoo do Dvora Králové. Bohužel ten den takový nápad měl snad celý Královéhradecký kraj, takže jsme viděli asi tak 100× více lidí než zvířat.

Poslední etapa mi přišla ze všech třech nejhezčí. Bylo to ale vykoupené dlouhou cestou na start a z cíle. Běželo se na mapě Labský vrch. Prvních pár kontrol bylo na skoro úplné placce a potom se sbíhalo do kamenitého svahu, kde to konečně už byla docela sranda.

Jelikož jsme jely spíš chillovat než zavodit, tak nějaké chlubení se s výsledky asi není úplně potřeba. Za zmínku ale stojí, že Kája si připsala jedničku do ORISu, a to vždycky potěší, ať už se jedná o jakoukoliv kategorii.

Emma

Výsledky všech etap jsou k dispozici na ORISu
<https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6782>

Tábor Malý Ratmírov

Na tábor se mně moc nechtělo, protože jsem nevěděl, co se tam bude dít a moc orientáků jsem tam ani neznal. Ale těšil jsem se na kámoše Pepu. A taky trochu na kontrolky. Nakonec jsem ale rád, že jsme na tábor vyrazili.

Přijeli jsme o den později, kdy všichni ostatní už měli dva tréninky za sebou. Ale to nevadilo, protože na „kontrolky“ se mi někdy chce, někdy nechce, záleží to na mé momentální náladě. Po obědě mě chtěli v rámci odpoledního programu hned zapojit do všech soutěží. Nevím proč, ale okroužkovali mě zeleným páskem a měl jsem být součástí zeleného týmu. Sbíraly se nějaký párátka a pak z toho stavěl tým galaxii nebo nějaké jiné vesmírné těleso.

Samozřejmě jsem se nechtěl do všeho zapojit, navíc se tam i střílelo z pušky, což pro mě pacifistu je nepřípustné a dost mi vadí ty rány. Ale když jsem všechny plechovky sestřelil jednou ranou šiškou, tak se mi líbila i ta střelba. Líbily se mně házecí disciplíny s balonem, kroužky a raketami. Takže já malej Ondra jsem získal i nějaká ta párátka.

Ale první den jsem se spíše otkával, protože jsem viděl mnoho nových lidí v oddíle, se kterými jsem se ještě předtím neviděl. Také byla škoda, že jsem nebyl v týmu s Pepou. Ale jak jsem pochopil, týmy byly rozděleny tak, aby tam byli malí i velcí. S Pepou jsme nakonec zkoumali místní bažinku se skokany zelenými a hráli kuželky jako páni.

Bydleli jsme v chatce u vody, což bylo super. Ryby skákaly hned u chatky z vody. V jednu chvíli jich vyskočilo i 11 naráz. Jen ten trávník před chatkou byl plný „bobanů“ od kačen a labutí, ale dalo se tomu vyhnout.

Bydlení v chatce u vody tedy super, ale to se nedá říci o spaní. První noc byla hrozná a docela jsem i v noci řval strachy, že nás sežerou komáři. Pán od vedle sice tvrdil, že jsme ho nebudili mým řvaním, ale moc mu nevěřím. Chtěl jsem jet hned i domů, ale nakonec se nám podařilo všech 21 komárů zlikvidovat a po půlnoci jsme všichni vyčerpaní bojem s komáry usnuli. Další noci už proběhly v pohodě, protože jsme měli přes den zavřenou chatku a žádná havěť k nám nepřilítla.

V pondělí dopoledne jsme odjeli na trénink do lesa, měly tam být nějaké řasy. To byl moc pěkný les. Já, Pepa a Kuba jsme vytvořili skupinku nejmenších „šroubků“, kterou vedla trenérka Kamila. Musím říci, že nám to vysvětlovala moc dobře. Asi jsem hned pochopil, jak se má otočit mapa, aby směřovala červená střílka na buzole správně. Určit směr, kam máme jít, už potom nebylo tak složité. Kdyby mně to vysvětloval taťka, tak by v tom hledal složitosti a stejně bych to nepochopil. Po cestě jsme našli hafo ostružin a naučili jsem se poznat na mapě oplocenku. V lese jich bylo několik. Také jsem si všiml, jak všichni ostatní starší běhají a že je to dost baví. A někteří běhají fakt rychle. Mě docela bavil běh od poslední kontrolky do cíle. To jsem se přinutil běžet i delší dobu a závodit s ostatními šroubky.

Odpoledne nás čekaly společné hry. V plánu bylo oddílové ragby, což jsem odmítl. Po pravdě jsem nechtěl dostat ránu ragby míčem do gebuzny nebo být převálcován někým velkým z druhého týmu. Potom jsme běhali po táboře a hledali ideální postup galaxií. Pro mě to znamenalo běhat s ostatními sem a tam. Po asi kilometru běhu mě začaly dost bolet nohy, tak jsem další běhání už vzdal. No hold jsme ještě malej, mám malý nožičky a také ještě neumím číst. To se naučím až ve škole. A opravdu oceňuji, že se mě tady na táboře v Ratmírově nikdo moc neptal, jestli se těším do školy. Tuhle otázku fakt nesnáším.

Večer měli starší na programu šifrovačku s tím, že byli odvezeni 40 km daleko a pak se museli dostat zpět. Po cestě museli vyluštit šifry a získat tak indicie na

další kontrolní stanoviště, kde získali písmeno do tajného hesla. Menší měli cíl v polovině cesty, starší měli cíl v táboře. My jsme se toho nezúčastnili. A myslel jsem si, že většina do půlnoci nedorazí a zbytek budeme hledat ráno po lesích. Ale nakonec to všichni zvládli, a to docela rychle. Jsou prostě dobří. My jsme vyrazili s Pepou a rodiči jen na malou noční procházku s čelovkami po táboře. Jo a mamka s taťkou zkoušeli vyluštit šifry doma a mám pocit, že by stále ještě jeli v tom vlaku.

V úterý ráno jsme vyrazili na další trénink někam na Fabiána. Ostatní něco furt mluvili o Petře Janů, ale tu jsme nepotkali. Ani nevím, kdo to je. Možná nějaká hajná v lese...

Les byl zase moc pěkný, místy krásné kameny porostlé mechy. Na tréninku nás zase měla na starosti Kamila a myslím si, že už nám to šlo s klukama lépe. Dnes nás doprovázely i holky v týmu s Irenou. Všude v lese byli brouci, což nás ke konci tratě už zajímalo více než kontrolky.

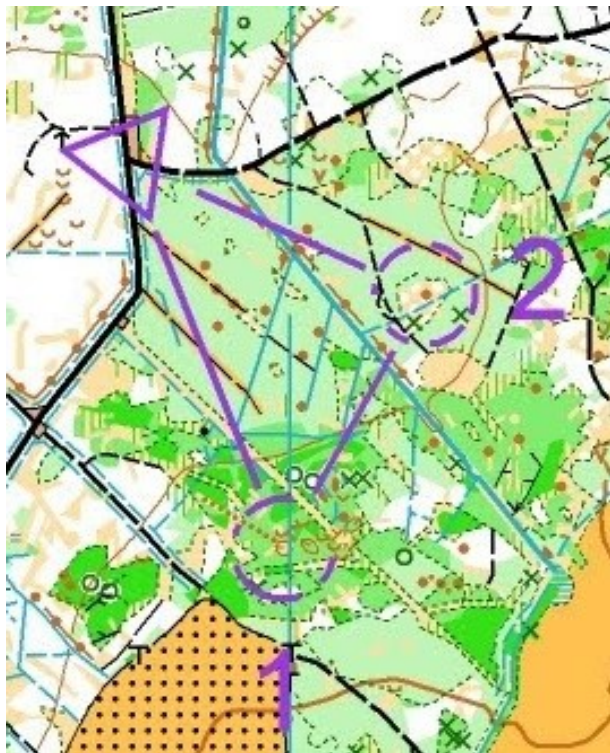
A bylo super, že jsme měli v lese kontrolky tak jako na závodech a mohli jsme pítat s čipy. Jak jsem se dozvěděl od táty, tak kontrolky na každý trénink pro nás stavěli vždy Libor s Petrem.

Odpoledne všichni najednou někam odjeli (později jsme se dověděli, že na koupák), ale to nám až tak nevadilo. Alespoň jsme mohli s Pepou chytat ryby u chaty. Jo a taťka si půjčil paddleboard a jezdil na rybníce.

Už by mu mohl někdo říct, že není nejmladší a nemůže vyvádět skopičiny, tak jako za mlada. Asi třikrát z toho spadl do té zelené hnusné vody. A jednou si narazil žebra o pádlo. On je v tomto nemožnej. Minimálně jednou za rok si je narazí, pak čtrnáct dní dělá ofuky, že ho to bolí a my se o něj musíme starat.

Jo, a ještě bylo dobrý, jak taťka od Pepy založil u rybníka nudapláž! Ostatní se divili, že založení nudapláže může proběhnout tak rychle.

Ve středu byl v plánu výlet. Dopoledne jsme nastoupili všichni do vláčku, který byl už úplně plnej. A na další zastávce nastoupil do našeho vagonu úzkokolejky další ukrajinský tábor. Vystoupili jsem na Kaprouně. Kaproun už není, co býval. Tajemná zastávka vláčku v tajemném hustém lese. Alespoň si takto pamatuji, když jsme se zde byli podívat před několika lety na čudící vlak. Ten kůrovec už úřaduje i tady. Ze zastávky všichni pokračovali směrem na hrad Landštejn. Menší končili na hradě a ti větší šli pak zpět na Vysoký kámen. My jsme skončili na půli cesty u rybníka. Dál už bychom stejně v tom vedru s mamkou nedošli.

Večer jsme měli společný táborák. Opíkali jsme špekáčky a na kytaru hrál taťka s Šafim. Myslím si, že jim to docela šlo. I když

jsem to pak nesledoval a věnoval se raketo-radovánkám. Taťka občas doma brnká, ale mě to jde spíš na nervy. Vždycky začne hrát, když na to nemáme s mamkou náladu.

Druhý den ráno jsem vůbec nikam nechtěl. A už vůbec ne na kontrolky. Ale po snídani mě naložili do auta a jeli jsme. Les byl asi nejhezčí, co jsem viděl. Tentokrát s námi šla i mamka, aby si taky užila lesa. Naučili jsme se další novou značku posed, což je písmeno „T“ na mapě, kdyby někdo nevěděl. Oplocenka už nás nemohla rozhodit, tu známe.

My jsme odjeli z tábora odpoledne domů, protože už pro nás nebyla volná chatka. Ostatní ještě zůstali dva dny a měli dva tréninky, noční orienták a jednu bitvu s vodními zbraněmi. Což jsme zjistili z fotek až doma.

Když jsem přijel domů, tak jsem musel říct, že tábor byl dobrej!

Ondra K.

Výsledky měřených tréninků a zadání šifer šifrovačky jsou k dispozici na našem webu <https://www.orientak.cz/news/tabor-ob-maly-ratmirov-ohlednuti/>

West Cup

Vyrazili sme už vo štvrtok ráno, lebo West je až na západe Čiech. A človek by ani nepovedal, ako je to ďaleko. Vďaka nášmu skorému odchodu z Bratislavy sme stihli ešte krátky tréning pred pretekmi.

Spali sme priamo v kempu na zhrmaždisku. To bolo na zjazdovke miestneho lyžiarskeho strediska, ktoré bolo síce skromnejšie, ale zjazdovka bola aj tak strmá. Akurát vo štvrtok nebol kemp úplne zabezpečený. Neboli tu niektoré základné veci ako voda, ale nejako sme to zvládli.

V piatok sa bežalo až poobede. Ráno sme si preto spravili malý výlet do miestneho rašeliniska. Krátka prechádzka nám prospela. Poobede totiž začalo pršať, takže sme zostali prevažne v stane.

Čakala nás teda krátka trať. Keďže naša kategória H21 bola celkom preplnená, mali sme krátky interval a motýlika. Osobne

sa mi to až tak nepáčilo, lebo sa bežalo väčšinu trate v kosodrevinovej alebo inak zarastenej časti lesa. A pretože pršalo, potoky a bažiny nabrali vodu, takže sme boli kompletne mokrý.

V sobotu zas pršalo. Vlastne skoro stále pršalo. Čakala nás klasika. Trať bola dlhá, ako by sa dalo očakávať, a na moje šťastie bola dosť ľahká mimo hustníkov. Niektoré úseky sme už poznali z predošlého dňa, takže zopár postupov bolo dosť zľahčených. Večer sa ešte bežal nočák, ale nikto z nás nenabral odvahu ísť v noci do dažďa.

Na nedeľu konečne prestalo pršať. To by bolo fajn, kebyže nie je treskúca zima. Zas nás čakala klasika, avšak s hendikepovým štartom. Trate boli tentokrát narozdiel od minulých dosť kopcovité. Staviteľ výrazne viac využil svah, hlavne lebo dobeh bol do arény na spodku zjazdovky, a prvýkrát sme dokonca obišli celý Oceán. Zároveň to bola etapa, kde sa rozhodovalo o víťazoch, takže sa dalo si dobre zapretekáť.

Nakoniec sme skončili takto: Tereza Kendrová v D18 10. miesto, Alena Bukovácová v D35 36. miesto, Lukáš Bukovác v H12 11. miesto a v H21 Jan Strýček 14. miesto, Maroš a Filip Bukovácovci 23. a 24. miesto a ja 34. miesto.

Tomáš

Výsledky všech etap jsou k dispozici na ORISu <https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6948>

Cena východních Čech

Cena východních Čech se konala od 26.8. do 28.8. Závodní terén byl velmi rovný, místy i zarostlý. Doprava na závody byla pomocí aut a obytných vozů. Na start to bylo něco přes 1000 m, typ závodu byla krátká trať. Konala se na mapě Blanická stráž. Terén byl hezký rovinatý borovicový les. V cíli bylo malé občerstvení pro běžce. Cíl byl cca 500 m od shromaždiště, kde bylo vyčítání. Spalo s v kempu ve stanech nebo obytných vozech, jídlo si závodníci vařili sami, ale mohli si i koupit párek v bufetu.

Druhá etapa byla klasická trať na mapě U tří pánů. Kvůli tomu, že v noci pršelo, byl terén rozmočený a vlhký. Přestože byly podmínky těžké, tak se etapa našim

závodníkům povedla. Odpoledne bylo volno, aby si závodníci odpočinuli před poslední etapou.

Poslední etapa byla zkrácená trať na mapě Gottův kříž. Tentokrát byl terén velmi zarostlý se spoustu ostružin a kopřiv, ovšem to nic nebylo pro zkušené závodníky z našeho oddílu. Na stupních vítězů se umístilo spoustu našich běžců třeba v kategorii H18B se na prvním místě umístil Adam Zřídka Veselý a na druhém místě Tomáš Odehnal, v dívčí kategorii D14A se na třetím místě umístila Bára Strýčková. Také náš Broschák se umístil na prvním místě v kategorii H16B.

Marta

Výsledky všech etap jsou k dispozici na ORISu <https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6772>

Fejet-O-n: Eliťácká čest

Přemýšleli jste někdo někdy nad tím, kdo je to vlastně eliťák? Budeme-li se držet v mantinelech našeho sportu, tak se odpověď zdá být v podstatě triviální. Jednoduše je to ten sportovec, který aktuálně běhá elitní kategorii. U nás v Republice tedy máme zhruba čtyřicet eliťáků a od letoška i stejný počet eliťáček. Je to ale opravdu tak jednoduché? Ti co běhali elitu třeba před deseti lety už teď nejsou eliťáci? Asi jak kdo...

Když jsem byl malý a zápolil jsem se žákovskými tratěmi, tak pro mě eliťáci byli vzorem a vlastně tak trochu nedostižným

cílem. Viděl jsem je občas běhat po lese, občas se s některými z nich měl to štěstí potkat i na tréninku. Nepochyboval jsem o tom, že to jsou nejenom vynikající sportovci, ale i morální vzory. Dokonce si vybavuji nějaký článek o tom, jak se chová správný eliťák. Byly tam vyjmenovány z dnešního pohledu možná až absurdní zásady, jako například, že eliťák nemá dlouhé vlasy. A nebo, že nedělá věci, které pořádně neumí. Například nehraje s ostatními členy oddílu fotbálek, pokud o míč víc zakopává, než aby ho byl schopen ovládat.

To jsem ale možná trochu odbočil. Chtěl jsem se totiž spíš zamyslet nad tím, jestli v současné generaci ještě pořád ty opravdové eliťáky máme. Semínko pochybnosti ve mně totiž začalo hlodat, když jsem sledoval letošní Mistrovství Evropy v Estonsku.

Letos to byl první rok, kdy jsme vlastně neměli Mistrovství světa v orientačním běhu. Protože to, co se dělo v Dánsku minimálně na knock-out sprintu nemůže nikdo soudný považovat za orientační běh a natož Mistrovství světa v něm. A eliťák už vůbec ne. Hlavním závodem sezóny se tak pro pravé eliťáky bezpochyby stala klasická trať právě v Estonsku. Vyhrát ji znamenalo získat celou sezónu pro sebe. Na mistrovství Evropy přitom navíc vždy startuje širší konkurence než na Mistrovství světa, myšleno samozřejmě tom opravdovém, lesním, což atraktivitu tohoto závodu ještě násobilo.

A viděli jste výsledky toho závodu? To, že na prvních třinácti místech mužské kategorie a prvních šesti místech kategorie ženské najdete jen skandinávská jména vzhledem kterému možná až tak moc nepřekvapí. Co ale naši závodníci? Holky to zvládly parádně. Terka Jánošíková vybojovala v závodě s výrazně přestřelenými směrnými časy vynikající desáté místo. Ostatní holky byly na trati přes sto minut a patřila jim pěkná umístění v první polovině výsledkové listiny. Jednoduše výkony hodné eliťáček. Vždyť každý reprezentant přece musí být eliťák. A nebo ne?

U našich mužů o tom mám vážné pochyby. Jediný, kdo závod dokončil, byl totiž papírově nejslabší Jonáš Hubáček, který se navíc profiluje jako sprintový specialista. Bojoval jako pravý eliťák dvě a čtvrt hodiny a skončil až ve druhé půlce výsledkové listiny. Jestli podal dobrý výkon nebo ne nechme zhodnotit povolanejší. Co ale ostatní?

Vojta Král je velmi komplexní závodník, který je schopný zaběhnout v podstatě kdykoliv cokoliv. Letos měl ale na jaře zdravotní problémy a na evropskou klasiku se prostě necítil, tak do ní ani nenastoupil. Osobně to vcelku chápu a

vlastně ani až tak moc neodsuzuji. Bylo ale opravdu nutné zabírat místo ve startovní listině? Proč nemohl jet pátý muž a běžet místo Vojty jen klasiku? Regule Mistrovství to umožňují a sestavy například Švédů se pro middle a klasiku dost lišily.

Miloš Nykodým je v současné době asi naším jediným lesním specialistou. Zní to hrozně a napsané to vypadá ještě hůř. Klasiky bývají jeho doména. Zrovna u něj bych tedy čekal, že se bude zaměřovat právě na tento závod a dá do něj vše. Nestalo se. Možná neměl svůj den, průběžné pořadí nebylo nijak zázračné. Je jasné, že to musel cítit. I tak ale eliťák, ani ne po hodině běhu, takovýto závod prostě nevzdává. Není ostuda něčeho nedosáhnout. Je ostuda se o to nepokusit.

A konečně naše současná asi největší mužská hvězda, Tomáš Křivda. Hned v úvodu trati udělal třiminutovou chybu. Eliťák ví, že se nic neděje. Klasika je dlouhá. Vítězný Martin Regborn také v závodě nechal tři minuty na obíhání zakázaného prostoru. Ne tak Tomáš. Ten to prostě s vidinou úspěchu na blížícím se middlu zabalil s omluvou, že by se mu mohla zhoršit problematická bolavá achilovka. Jsem docela zvědavý, co o tomto závodě bude říkat při besedách v SCMkách, na které reprezentanti jezdí. Nedivil bych se, kdyby vůbec nic. Jeho deváté místo z middlu je přece fenomenální úspěch, nebo ne?

A právě v tom je ta potíž. Letošní Mistrovství Evropy bude oslavováno kvůli stříbrné medaili ženské štafety a dvěma umístěním v TOP10. To, co (ne)předvedli čeští muži na klasice bude rychle zapomenuto. Ale nemělo by. Není až tak bezpodmínečně nutné aby reprezentace zrovna teď vozila hromady medailí. Každá reprezentace má silnější a slabší období. Je ale naprosto nezbytné, aby v reprezentaci byli jen samí eliťáci. Sportovní a především morální vzory pro mladé závodníky. Právě je musíme naučit být eliťáky, kteří mají svou čest, ničeho se neleknu a nikdy se nevzdávají. Protože ti nejtalentovanější z nich nám ty medaile jednou přivezou. V době, kdy už si nikdo na nějaké deváté místo z Estonska ani nevzpomene...

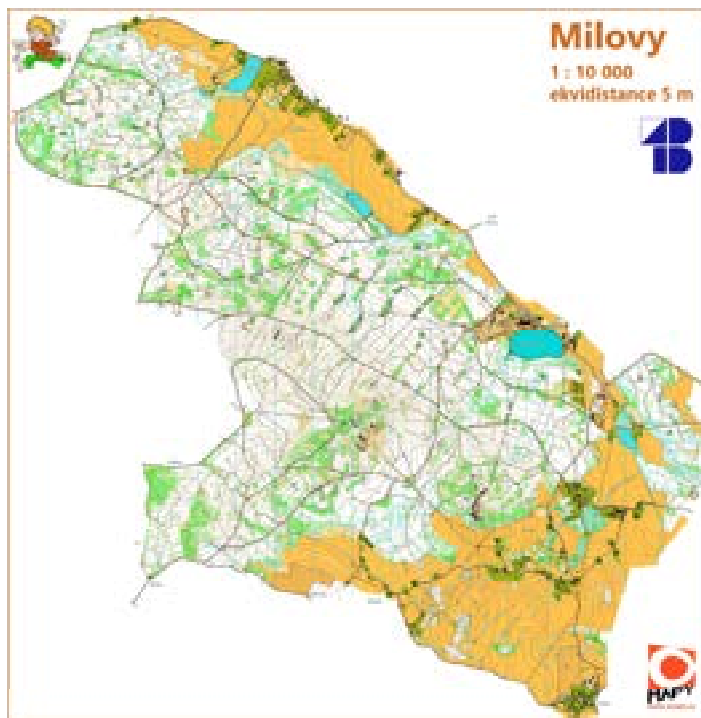
Jirka

Oddílový přebor 2022 – Milovy

- Datum:** 5. a 6. listopadu 2022
- Místo:** Milovy
- Přihlášky:** přes přihlašovací systém na oddílových WWW stránkách do 23. října 2022
- Razící systém:** SportIdent – nezapomeňte si svůj čip
- Cena:** 800,- Kč (cena zahrnuje jídlo + ubytování + mapy)
- Sraz:** Křižánky, parkoviště u lesa – 49.6787928N, 16.0564611E nebo
N 49°40.72757', E 16°3.38767'
- Start:** v sobotu do 10:00
individuální závod – 10:30 (zkrácená trať)
O-bludiště + paralelní vyřazovací sprint – 15:30
štafety – 9:30
- Mapa:** Kyšperký potok a Dráteníčky
- Ubytování:** Penzion Poslední míle – areál města Brna. Spí se na postelích.
<https://www.penzionposlednimile.cz/>
- Stravování:** sobotní oběd – 13:00
večerní raut – 19:00
nedělní snídaně – 8:00
nedělní oběd – 12:00
- Kategorie:** Nováčkovský kufr
Závod nadějí
Malá mistrovská
Velká mistrovská
Pohár veteránů

Soustředění Nový Bor

Datum:	2. až 4. září 2022 – pátek až neděle
Odjezd:	v pátek 2. září osobními auty. Domluva dle počtu přihlášených. Odjezd okolo 12:00 z Brna.
Příjezd:	v neděli 4. září v podvečerních hodinách.
Ubytování:	Česká Kamenice. Ubytování na postelích.
Stravování:	začíná páteční večeří
Náplň:	pátek – mapový trénink Selská rokle sobota – 2 tréninky Vlčí údolí neděle – 2 tréninky Karolína + Enkláva
S sebou:	věci na běhání, boty bez hřebů, ...
Cena:	cca 1 200,- dospělí – přesná částka bude vyúčtována po skončení soustředění a připsána na účet ve členské sekci

Zhusta

Program na září až listopad

- 2. až 4. 9. – PÁ–NE – Soustředění Nový Bor** – viz samostatný rozpis akce
- 3. 9. – SO – 9. Jihomoravská liga (ZBM)** – klasická trať – Březina – start: 10:30 – přihlášky do neděle 28. srpna – doprava: osobními auty – vedoucí: Kamila Tachovská – návrat okolo 14:00
- 7. 9. – ST – mapový trénink (žactvo)** – Brno, Bystrc (v lese Pekárna) – sraz: **16:15** – mapa: Pekárna – typ tréninku: scorelauf + paměťové hvězdice + kombotech – doprava: autobusem 52 na zastávku „Kopce“ – vedoucí: Kamila Tachovská a Michaela Zřídka Veselá
- 7. 9. – ST – mapový trénink (dorost+)** – Bunč (parkoviště Bunč) – sraz: **16:30** – mapa: Komínky – typ tréninku: krátké a dlouhé postupy – přihlášky do pondělí 5. září – doprava: osobními auty – vedoucí: Libor Zřídka Veselý
- 10. a 11. 9. – SO + NE – Český pohár, žebříček A, žebříček B-Morava (TZL)** – klasická trať – centrum: Rusava – start: 12:00 – **doprava: osobními auty v 9:00 z Brna** – vedoucí: Libor Zřídka Veselý – ubytování: penzion – terén: kopcovitý terén s hlubokými údolími a plynule tvarovanými hřbety. Smíšený les s převahou list-náče (buku). Kůrovec jen lokálně. Povětšinou dobře průběžný, v části plošné odrůstající porosty. Střední hustota cest. Občasné skály, balvany, kameny, prameniště a bažinky – přihlášky do 29. srpna
- Český pohár, žebříček A, žebříček B-Morava (TZL)** – krátká trať – centrum: Rusava – start: 10:00 – terén: svažité terén. Spodní pasáž prostoru je odrůstající smíšený plošný hustník po větrné kalamitě s kameny, prameništi, bažinkami a rýhami. Horní pasáž více listnatá, otevřenější s balvany, skálami a kamennými poli. Malá hustota komunikací – přihlášky do 29. srpna – návrat okolo 17:00
- 14. 9. – ST – mapový trénink (žactvo)** – Brno, Kohoutovice (Kohoutovická Baba) – sraz: **16:15** – mapa: Dub Troják – typ tréninku: linie se shluky + okruhy + paměťové tandemy – doprava: trolejbusem 37 na zastávku „Pavlovská“ – vedoucí: Kamila Tachovská a Michaela Zřídka Veselá

- 14. 9. – ST – mapový trénink (dorost+) –** Hostějnice (parkoviště U propadání) – sraz: **16:30** – mapa: Kamenný žlíbek – typ tréninku: kombotech – přihlášky do pondělí 12. září – doprava: osobními auty – vedoucí: Libor Zřídka Veselý
- 17. a 18. 9. – SO + NE – M ČR na klasické trati (BOR) –** klasická trať – centrum: Svitava – start: SO 12:00, NE 9:00 – **doprava: osobními auty v 7:00 z Brna** – vedoucí: Libor Zřídka Veselý – ubytování: penzion – terén: kopcovitý, vrstevnicově členitý terén, pískovcové a čedičové srázy a kameny, v některých oblastech mohutné skalní bloky a věže, průběžnost různorodá : od velmi dobré v částech s borovicovým lesem, po ztíženou v oblastech s čedičovými suťovými kameny, na některých místech souvislé plochy borůvčí – přihlášky do 4. září – návrat okolo 19:00
- 21. 9. – ST – mapový trénink (žactvo) –** Brno, Útěchov (U buku) – sraz: **16:15** – mapa: Melatín – typ tréninku: COB + odbočovák + linie se shluky – doprava: autobusem 57 na zastávku „U buku“ – vedoucí: Kamila Tachovská a Michaela Zřídka Veselá
- 21. 9. – ST – mapový trénink (dorost+) –** Boskovice (parkoviště Hradní) – sraz: **16:30** – mapa: Boskovice – typ tréninku: sprintové variace – přihlášky do pondělí 19. září – doprava: osobními auty – vedoucí: Libor Zřídka Veselý
- 24. 9. – SO – 10. Jihomoravská liga (TBM) –** krátká trať – Útěchov – start: 10:30 – přihlášky do neděle 18. září – doprava: osobními auty – vedoucí: Kamila Tachovská – návrat okolo 13:00
- 24. a 25. 9. – SO + NE – Český pohár, žebříček A (VRL) –** sprint – centrum: Dvůr Králové – start: 10:00 – **doprava: osobními auty v 6:00 z Brna** – vedoucí: Libor Zřídka Veselý – ubytování: penzion – terén: hlavní část závodu proběhne v historické části města Dvůr Králové nad Labem, která je od roku 1990 městskou památkovou zónou. Nachází se zde nepravidelná síť ulic s městským opevněním v podobě hradeb, jižněji pak bloky řadových a rodinných domů s přilehlými parkovišti. Na jihozápadě této části sídlí firma Juta se svým areálem. Terén je z velké části rovinný, dobře průběžný. Východní část se nachází na velmi mírném vršku oproti západní části (výškový rozdíl max. 15 m). – přihlášky do 10. září
- Český pohár štafet (STH) –** štafety – centrum: Tetín-Vidoň – start: 14:45 – terén: průběžný podkrkonošský les, středně hustá síť komunikací. Většina prostoru středně prudký svah s občasnými kameny, skalkami a pozůstatky těžební činnosti (lomy). V prostoru údolí říčky Bystřice prudké svahy s erozními rýhami – přihlášky do 10. září
- Český pohár štafet (VRL) –** štafety – centrum: Záboří – start: 10:00 – terén: podkrkonošský mírně zvlněný terén, většinou dobře průběžný, místy s pasekami a hustníky, se střední sítí komunikací. Zčásti borovicový les se vyznačuje mnoha terénními detaily – kupkami, jámami a prohlubněmi. Lze zde narazit na samostatné skalky a kameny. V severní části lesa jsou skalní bloky. V jižní části se nacházejí pozůstatky po těžbě pískovce. Některé části lesa jsou podmáčené protékajícími potůčky – přihlášky do 10. září – návrat okolo 18:00
- 28. 9. – ST – 11. Jihomoravská liga (RBK) –** klasická trať – Lipůvka – start: 10:30 – přihlášky do úterý 20. září – doprava: osobními auty – vedoucí: Kamila Tachovská – návrat okolo 15:00
- 1. 10. – SO – 12. Jihomoravská liga (OSN) –** krátká trať – Zubří – start: 10:30 – přihlášky do neděle 25. září – doprava: osobními auty – vedoucí: Kamila Tachovská – návrat okolo 15:00
- 5. 10. – ST – mapový trénink (všichni) –** Ochoz u Brna (odbočka k archivu) – sraz: **16:15** – mapa: Zadní Hády – typ tréninku: I. úsek štafet + I. úsek štafet + I. úsek štafet + I. úsek štafet – doprava: osobními auty – přihlášky (dorost+) do pondělí 3. října – vedoucí: Kamila Tachovská, Michaela Zřídka Veselá a Libor Zřídka Veselý
- 8. a 9. 10. – SO + NE – Mistrovství ČR štafet (PHK) –** štafety – centrum: Hajnice-Výšinka – start: 11:00 – **doprava: osobními auty v 7:00 z Brna** – vedoucí: Libor Zřídka Veselý – ubytování: penzion – terén: podhorský terén v nadmořské výšce 450 - 570 m n. m. s velkým množstvím kamenů, skalek a terénních detailů. Střídají se zde různé stupně průběžnosti, od rychlých pasáží v čistém lese po pomalé prodírání v hustnících. V prostoru se nachází středně hustá síť cest – přihlášky do 26. září
- Mistrovství ČR klubů (PHK) –** družstva – centrum: Hajnice-Výšinka – start: 9:30 – terén:

podhorský terén v nadmořské výšce 450 - 570 m n. m. s velkým množstvím kamenů, skalek a terénních detailů. Střídají se zde různé stupně průběžnosti, od rychlých pasáží v čistém lese po pomalé prodírání v hustnících. V prostoru se nachází středně hustá síť cest – přihlášky do 26. září – návrat okolo 18:00

15. 10. – SO – 13. Jihomoravská liga (ABM) – klasická trať – Dambořice – start: 10:30 – přihlášky do neděle 9. října – doprava: osobními auty – vedoucí: Kamila Tachovská – návrat okolo 15:00

15. a 16. 10. – SO–NE – Soustředění Rakousko – M Rakouska v nočním OB + Austria cup krátká trať – viz samostatný rozpis akce

22. 10. – SO – 14. Jihomoravská liga (PBM) – **!!! POŘÁDÁME !!!** – krátká trať – Tři Studně – start: 10:30 – přihlášky do neděle 16. října – doprava: osobními auty – vedoucí: Kamila Tachovská – návrat okolo 16:00

26. až 30. 4. – ST–NE – Soustředění Slovensko – Vysoké Tatry – viz samostatný rozpis akce

5. a 6. 11. – SO, NE – ODDÍLOVÝ PŘEBOR – centrum: Zubří – mapa: Zubří – bližší informace na oddílových www stránkách <https://www.orientak.cz/> – přihlášky do 23. října

Zhusta

Termínová listina 2022

Světové závody

30. 9. – 2. 10.	Evropský juniorský pohár	GER
1. – 3. 10.	Světový pohár	SUI
4. – 6. 11.	Mistrovství světa juniorů	POR

Jihomoravská oblast, žebříčky a oddílové závody v České republice

3. 9.	9. Jihomoravská liga	ZBM
10. 9.	Český pohár, žebříček A, žebříček B-Morava - klasická trať	TZL
11. 9.	Český pohár, žebříček A, žebříček B-Morava - krátká trať	TZL
17. – 18. 9.	Mistrovství ČR na klasické trati	BOR
24. 9.	Český pohár, žebříček A – sprint	VRL
	Český pohár štafet	STH
	10. Jihomoravská liga	TBM
25. 9.	Český pohár štafet	VRL
28. 9.	11. Jihomoravská liga	RBK
1. 10.	12. Jihomoravská liga	OSN
8. 10.	Mistrovství a Veteraniáda ČR štafet	PHK
9. 10.	Mistrovství a Veteraniáda ČR klubů	PHK
18. 10.	13. Jihomoravská liga	ABM
22. 10.	14. Jihomoravská liga	PBM
5. – 6. 11.	Oddílový přebor 2022	PBM

Časopis orientačních běžců oddílu PBM

Redakce: Jiří Zelinka, Libor Zřídka Veselý

Na vydání tohoto čísla se podíleli:

Martin Báňa, Patrik Báňa, Emma Bednaříková, Ondřej Brosch, Filip Bukovác, Max Denemark, Vít Kasal, Tomáš Kasza, Tereza Kendrová, Ondřej Kheil, Radim Kheil, Daniel Král, Marie Králová, Tomáš Odehnal, Richard Pátek, Petr Přikryl, Libor Robotka, Ivan Sladký, Marek Sladký, Barbora Stratilová, Jan Strýček, Barbora Strýčková, Markéta Uhnava, Vojtěch Vítek, Kateřina Vítková, Jiří Zelinka, Michaela Zřídka Veselá, Adam Zřídka Veselý, Libor Zřídka Veselý a Martin Zřídka Veselý

Toto číslo vyšlo 1. září 2022

Uzávěrka dalšího čísla je 3. listopadu 2022